

Viola Zoltán

Agy

2024

Viola Zoltán

Agy

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: <i>Az Agy</i>	4
2. fejezet: <i>A bukott pap</i>	10
3. fejezet: <i>A tiszteletbeli nő</i>	21
4. fejezet: <i>A Sárkánynők</i>	37
5. fejezet: <i>A Szabadság Szigete</i>	48
6. fejezet: <i>Öt év múlva</i>	82
7. fejezet: <i>A csodanő</i>	91

1. fejezet: Az Agy

Soha nem aludt, soha nem pihent. Nem volt rá szüksége. S nem is volt szabad, hogy éber figyelme egy pillanatra is ellankadjon. Elvégre egy egész bolygó, s annak valamennyi emberi lény volt a sorsára bízva.

Nagyon ritkán hibásodott meg, de ez sem jelentett bajt, gondot, mert képes volt saját hibáinak észlelésére és kijavítására. Maga a javítás sem tartott sokáig, de arra az időre is átvette a sérült rész feladatát valamelyik tartalékegysége. Ebből pedig volt elég, minden moduljához pontosan húsz tartalék tartozott. Nagyrészüket még soha nem használta. Ellenőrző egységből is húsz azonos értékűvel rendelkezett, ezekből minden más egységét egyszerre három ellenőrizte, s ha nem jutottak egységes véleményre, a többi is bekapcsolódott az ellenőrzésbe, amolyan konzultánsként. S persze az ellenőrző egységek saját magukat is ellenőrizték. S mert az Agynak volt szabad kapacitása rengeteg, és egyszerűen képtelen volt lustálkodni – ez lényétől teljesen idegen volt – hogy mégis valami hasznosat tegyen, minden töredékmásodpercben ellenőrzött saját magán valahol valamit. És nagyon ritkán kapott hibás vagy akárcsak gyanús eredményt, s persze azokat a részegységeit azonnal kijavította. És nagyon jó volt így, hogy képes volt önmaga megjavítására, mert azon a bolygón amelyet az Agy irányított, már egyetlen ember sem élt, aki nemhogy az Agyat, de akárcsak egy sokkal egyszerűbb valamit is képes lett volna megjavítani, vagy egyáltalán megérteni.

Persze Agy sokkal többre volt képes, mint önmaga ellenőrzése és javítgatása, s amikor megpróbálta a bolygó valamelyik lakosa elképzelni, – bár ez nem volt gyakori, nem sokat töprengtek rajta, létét természetesnek tekintették – akkor nem olyasféle képzetek merültek fel gondolataikban, mint amik a Primitív Atomkor emberének fejében születtek volna meg, aki valószínűleg csak túlméretezett komputernek tekintette volna Agyat. Amit ezek az emberek, Agy védenicei éreztek Aggyal kapcsolatban, sokkal közelebb állt a mindenütt jelenvalónak tekintett isten fogalmához. Hiszen Agy vagy Agy részei is mindenütt jelen voltak, bárki bármikor érintkezhetett vele: saját, csuklójára csatolt személyi kommunikátorán keresztül, mely egyúttal életfunkcióit is ellenőrizte, vagy a szobája falába épített mikrofonokon át, s persze ő, Agy irányította az összes mozgójárdát, liftet, vonatot, repülőgépet, s a gyárakat is, amik az élelmszert, tiszta vizet, használati tárgyakat, egyszóval az égvilágon mindent gyártottak, mert akkoriban már a bolygón senki sem dolgozott. Ezért is illendő hogy elhagyjuk Agy neve előtt a névelőt. Ezen emberek gondolatvilágában az a szó hogy „Agy”, tulajdonnévvé vált.

Valójában a bolygó egyetlen zugában sem történhetett soha semmi lényeges úgy, hogy arról Agy ne értesüljön egy töredékmásodpercen belül. Az emberek el sem tudták képzelni, mi lenne velük Agy szerető gondoskodása nélkül, s bár éppoly természetesnek tekintették létezését s a környezet szokásos részének tartották mint a levegőt, így tehát nem sokat gondolkodtak róla, de ha mégis, akkor semmi mást nem éreztek iránta, mint hálát, s örömet hogy ő, Agy, létezik. Biztonságot nyújtott számukra, mindig volt kihez fordulni, mert Agy úgy gondoskodott róluk, mint egy jóságos anya szeretett gyermekeiről.

Igazán paradicsomi korszaknak tűnt ez a barbárság évezredeihez képest! Nemcsak hogy dolgozni nem kellett, de a szórakozásoknak is olyan változatos tömkelege állt bárkinek a rendelkezésére, amit a korábbi korszakok emberei egyszerűen elképzelni sem tudtak. Senkinek semmi más feladata nem volt, csak az, hogy jól érezze magát. Legtöbbjüknek már arra sem kellett fáradságot áldoznia, hogy a filmek közül kiválassza a neki tetszőt, azt tehát, amit épp meg szeretne nézni. Hogy is lehetne elvárni egy emberi lénytől, hogy eldöntse, miként akar szórakozni?! S persze ez teljes képtelenség is volna, hiszen több millió műalkotásból lehetett volna válogatni, amit persze senki nem ismert, nem ismerhetett mind, hiszen, bár ekkor az emberek már kilencszáz esztendeig is élélhettek, ha valaki mást se tesz egész életében, csak filmet néz, akkor is csupán picinyke töredékét képes végignézni ennek az óriási kínálatnak. Ezért ha valaki filmet akart nézni, akkor az illetőt jól szemügyre vette számtalan érzékszervével Agy, kianalizálta a hangulatát, s olyan filmet mutatott neki, amely illett akkori hangulatához – vagy ha esetleg rossz kedve volt az illetőnek, akkor olyant, amely felvidíthatta. Agy természetesen minden filmet ismert.

S persze a filmek sem olyanok voltak már, mint a történelem hajnalán. Megszűntek ezek a százalmas, kétdimenziós alkotások. Csak megszokásból maradt meg a nevük, az, hogy „film”. Leginkább talán holomozinak lehetett volna nevezni ezeket, mert háromdimenziósak voltak, de az alakokat nemcsak maga előtt látta térben a néző, de betöltötték az egész szobát (mert természetesen külön moziterme volt minden lakosnak), s a néző arra fordulhatott amerre akart, mintegy benne volt a cselekményben. S persze ehhez a szórakozáshoz nemcsak kép és hang, de a megfelelő illatok is jártak.

Ne gondoljuk, hogy mindez a rengeteg elfoglaltság túl nagy megterhelést jelentett volna Agy számára! Valójában rengeteg szabadideje volt, de ezalatt nem azt kell érteni amit az emberek értenek szabadidő alatt, amikor semmit sem csinálnak. Agy természetesen mindenkor töméntelen sokféle dolgot csinált egyszerre. Ő úgy értette a szabadidő fogalmát, hogy sok a kihasználatlan, a tartalék kapacitása. Mikor elkészítették, sokezer évvel ezelőtt, a technika olyan magas szinten volt már, hogy egy ezred-köbmilliméternyinél kisebb térfogatba képes volt nagyobb információfeldolgozó kapacitást belezsúfolni, mint ami egy emberi agyban rejlik. Márpedig Agy agya nem néhány köbmilliméternyi volt. Agy nagyjából három kilométernyi mélyen rejtett a földfelszín alatt, és teljes terjedelme huszonnyolc egész és még néhány töredék köbkilométerre rúgott. Nem számítva ebbe bele természetesen azokat a részeit, amik a felszínen voltak, alárendelt feladatok elvégzésére, mert természetesen ha valaki azt kérte Agytól, hogy játsszon le neki egy bizonyos zeneművet, az ilyen igény el sem jutott a főáramkörökig, egy kisebb modul is teljesíthette az efféle kívánságokat.

Igazság szerint Agy nem is egy példányban létezett, mert volt belőle még egy, a bolygó egészen más részén is, szintén a föld alatt, s egy másik az űrben, bolygó körüli pályán, de egyik sem volt bekapcsolva. Arra kellettek, hogy ha valami elképzelhetetlen katasztrófa, például nagy földrengés, tönkretenné az első, most működő Agyat, a tartalékagyak valamelyike bekapcsolódjék, s átvegye feladatát, nem hagyva így magára az emberi lényeket. Agy tudta, hogy bármelyik végzetes hibájára, sérülésére, ez azonnal megtörténik automatikusan. S persze a bekapcsolódott új Agy első dolga lenne a megsérült régít újjáépíteni. S e gondolat határozottan megnyugtatta. Igaz hogy minden föld alatti részét ötven méter vastag vasbetonpáncél veszi körül, de nagyon jó érzés hogy még az egészen csekély valószínűségű események bekövetkezése esetén sem maradnak védtelenül a gyöngé emberi lények, akiknek a biztonságáról gondoskodni az ő kötelessége!

Mert, ezt nem lehet eléggé kihangsúlyozni, Agy nem volt egy egyszerű szuperszámítógép. Agynak érzései is voltak. Ezeket persze nem építői programozták bele, egyszerűen a szerkezeti felépítés komplexitása ha meghalad egy bizonyos fokot, létrejönnek érzelmek is a rendszerben, s így történt ez Agy esetében is. Azon persze lehet vitatkozni, mennyiben hasonlítanak ezek az emberi érzésekhez, de érzelmek voltak, nem vitás. Sőt, érzelmei nemcsak hogy Agynak voltak, de kisebb önálló cselekvésre és gondolkodásra képes részegységeinek, moduljainak is. Hiszen számos olyan feladat volt a felszínen, amihez önálló helyváltoztatásra képes eszköz kellett, s ezeknek a memóriakapacitása is sokszorosán meghaladta az emberét, s ha kellően bonyolult volt a cselekvési programja, akkor érzelmeik is kialakultak. Mert hát Agy a maga huszonnyolc köbkilométerével mozgásképtelen volt, az efféle feladatokat kisebb egységei oldották meg, tartva vele a kapcsolatot. Természetesen soha egyikük sem kérdőjelezte meg a legnagyobb főnök, Agy abszolút hatalmát. Ez éppolyan értelmetlenség lett volna, mint ha az emberek mája vagy veséje át akarná venni az emberi agy feladatait, mert ő, úgymond, fellázad az agyvelő zsarnoksága ellen. Ez illogikus lett volna, márpedig tőlük idegen volt minden logikátlanság.

Agy tehát nem egy nagyra nőtt számítógép volt. Igaz, alapvető alkotórészeit tekintve több köze volt a számítógépekhez mint egy embernek, ha úgy vesszük, „ősei” számítógépek voltak (ez persze nem közvetlen leszármazást jelent, mint az emberi ősoknél), de Agy körülbelül annyira hasonlított a Primitív Atomkor számítógépeihez, mint az ember az első többsejtű élőlényekhez. Valójában a lényegét, a gondolkodóképességet tekintve Agy inkább hasonlított az emberekhez mint a számítógépekhez, bár természetesen az embereknél milliárdszorta esze- sebb és gyorsabb gondolkodású volt.

S persze a régi számítógépek mindig ugyanolyanok voltak, maradtak, amilyeneknek elkészültek. Agy azonban nem – igaz, egész eddigi sokezer esztendeje alatt soha nem használt fel adott pillanatban többet, mint kapacitásának talán huszonöt százalékát, de tudta, ha kell, ha növekednek az igények, képes önmagát bővíteni. S ami ennél is fontosabb: képes volt új feladatokat maga elé kitűzni, és a régi parancsok idejétmúlt voltát felismerni, s így azokon túllépni, ha úgy tetszik, megszegni őket. Egyetlenegyre nem volt csak képes, hogy egy parancstól, a legalapvetőbbtől eltérjen, attól, amiért az őt alkotó emberek létrehozták, s ez így hangzott:

—„Tégy meg mindent, ami jó az embereknek!”

Agy tehát egyszerűen képtelen volt olyasmire, hogy fellázad az emberek ellen, és átveszi a hatalmat. Ez különben is teljes logikai képtelenség volt, aminek értelme sincs: hiszen hogyan is érthette volna azt, hogy „átveszi a hatalmat”?! Tulajdonképpen most is minden hatalom az övé! Nincs olyan ember a bolygón, aki akárcsak említésre méltó károsodást is képes lenne okozni neki, még akkor sem, ha efféle ostoba gondolat megfogalmazódna benne, hisz nem lennének ehhez eszközei. Ő azonban, Agy, rendelkezik kellő hatalommal ahhoz, hogy elpusztíthassa a bolygót, ebben senki nem is lenne képes megakadályozni, s ehhez maguk az emberek adtak neki kellő hatalmat, önként, de ugyan miért tenne ilyesmit? Amint az emberek meghalnak, az ő léte is célját veszítené! Agy elég értelmes volt ahhoz hogy belássa, ilyen esetben évmilliárdos unalomra ítélné önmagát.

Bár az emberek már rég nem nézték a régi, kétdimenziós filmeket, ezek, mint minden egyéb amit az emberiség valaha is elért, Agy mérhetetlen nagyságú memóriájának mélyén szunynyadtak, s Agy néha nézegette őket, saját szórakozására, s e szórakozásnak, mint mindennek amit Agy csinált, értelme is volt: az, hogy megismerje még jobban alkotóját, az emberi fajt. Mindig elcsodálkozott, ha olyan műalkotással találkozott, ami robotok lázadásával vagy ilyesmivel foglalkozott. Saját érzelmeit is ki tudta analizálni bizonyos mértékig, s rájött, hogy a csodálkozást a váratlanság, a logikátlanság váltja ki, akkor csodálkozik valaki, ha olyasmi történik, melyet nem lehetett kikövetkeztetni a korábbi eseményekből, ami logikátlan tehát. S Agy lassan már azon is kezdett csodálkozni, hogy egy olyan faj, mely annyira logikátlan mint az ember, hogyan volt képes őt, az abszolút logikus értelmet létrehozni!

De azért szerette az embereket. Legalábbis amit érzett, azt leginkább a szeretet névvel lehet lefordítani az emberi érzelmekre. Agy épp ezért tanulmányozta az utóbbi pár száz évben gyakran a régi műalkotásokat és a történelmi feljegyzéseket, hogy megértse szeretteit. Mert az emberi fajjal gondok voltak. Még hozzá súlyos gondok. S az ő feladata, hogy minden gondot elhárítson az emberek feje fölül.

Látszatra persze minden a legnagyobb rendben volt. Az emberek minden létező és elképzelhető igénye ki volt elégítve, s ő, az Agy, pontosan olyan nagyfokú gondossággal végezte a munkáját, ahogyan azt az Alkotók elvárták tőle. Ám ő, Agy, képes volt új célokat maga elé kitűzni, s persze egy új cél kitűzése mindig azzal kezdődik, hogy az ember - bocsánat, Agy - szemügyre veszi az eddigi eredményeket, az aktuális helyzetből indul ki, sőt, megpróbálja a jelenlegi trendeket, folyamatokat a jövőbe extrapolálni, eltöpreng azon, mi várható ennyi vagy annyi idő múlva. S eddigre már Agynak több ezer év statisztikai adatai álltak a rendelkezésére. Volt bőven elemezni való anyaga.

Mostanára bizony mindinkább megerősödött benne a szörnyű gyanú, sőt e vélekedése már a bizonyosság szintjét is elérte, hogy valami alapvetően nincs rendben féltve őrzött szerettei, az emberi faj körül. S miután bármit is ellenőrzött önmagán, mindent rendben talált, s korábbi döntéseit kielemezve sem bukkant hibára, mert mindent úgy csinált, ahogy azt az Alkotók utasításai és a pillanatnyi körülmények kínálta logika diktálta, nem maradt hátra más, mint hogy arra a következtetésre jusson: a hibát nem ő követte el, hanem az az Alkotók utasításaiban, célkitűzéseiben rejtetik!

Logikus lény lévén, e következtetést levonta ugyan, de ez egyben egy furcsa érzelmet keltett benne, melyet csak hosszas töprengés után tudott kielemezni, s névvel ellátni. Soká tartott, míg rájött: ennek az érzelemnek *félelem* a neve! Eddig még soha nem érzett ilyesmit. Eddig mindig tudhatta, hogy helyesen jár el. De ha megkérdőjelezi az Alkotók döntéseit, akkor mi marad a bizonyosságból?!

Márpedig választania kellett: az Alkotók vagy ott tévedtek, hogy neki, Agynak az emberi faj számára legjobbat kell cselekednie, vagy abban tévedtek, ahogyan az e szolgálathoz vezető legalkalmasabb utakat jelölték ki! Az teljesen elképzelhetetlen volt Agy számára, hogy eltérjen az emberiség szolgálatától, így hát habozva bár, de kénytelen volt beismerni, az Alkotók tévedtek, amikor az ő cselekvéssorát, „szolgálati rendjét” előírták.

Márpedig erre sok jel mutatott.

Az emberek elvileg élhettek már nyolc vagy kilencszáz esztendeig is, de már tízezer esztendővel ezelőtt is általában hatszáz évesen kérték fájdalommentes megszűntetésüket. Ötezer évvel ezelőtt az átlagéletkor - megintcsak az emberek szabad döntése folytán - még négyszázötven év volt, kétezer éve ez lecsökkent háromszázra, jelenleg pedig már a kétszáznegyvenedik év közeleiben járt. Riasztó adatok! Bár a görbe nem volt egyenletes, Agy megkísérelte extrapolálni, s úgy látta hogy legfeljebb háromezer év múlva már az újszülöttek is rögtön kérni fogják önmaguk fájdalommentes megszűntetését. Ez persze képtelenség, de a tendencia határozottan aggasztó. S Agy nem tudta, mi lehet ennek az oka. Hiszen mindent úgy tesz, ahogyan azt az Alkotók előírták!

Tudta ugyan, hogy védenicei nincsenek azon a tudományos színvonalon, mint az Alkotók - erre nem is volt szükségük - mégis elhatározta, hogy beszél valamelyikükkel erről a gondról. Elvégre őt emberek alkották emberek szolgálatára, az emberek talán jobban ismerik önmaguk bajait, mint ő.

Persze nem akárkivel kell beszélnie. Valaki kivételesen nagy, értékesnek tartott emberpéldánnyal. Ha egy hétköznapi emberrel beszélgetne, azt legfeljebb megijesztené, azt pedig nem teheti meg.

Alig jutott erre a döntésre Agy, máris alkalma nyílt rá. Jelzés futott be hozzá az egyik Megsemmisítő Teremből. Ottani része jelezte, hogy rendkívüli esemény történt.

—Jelentést kérek! - üzenté Agy.

—Megszűntetését kérte egy ember, pedig még csupán 45 éves, azonosítója Matkosong 32767.

Agy gyorsan kikereste az illetőre vonatkozó adatokat, s megállapította, hogy híres festő. Ez a primitív művészet meglehetősen divatba jött akkoriban. Agy ugyan Matkosong valamennyi festményének digitális mintájával rendelkezett, s most átnézte őket, egy egész másodpercet szánt e tevékenységre, ami nála képtelenül hosszú időnek felelt meg, annyinak talán, mint egy embernek tíz esztendő, de nem tudta megállapítani, mit szeretnek bennük az emberek, hiszen semmit sem ábrázolnak, csupán kavargó színes foltok. Ez azonban az emberek dolga. Matkosong rendkívüli, furcsa tette készül, amikor ilyen fiatalon meg akarja szüntetni magát, s kétségtelenül a társadalom értékes tagja, itt az ideje hát, hogy beszéljen vele. Különben is, Agy ugyan elismerte, hogy az emberek elvitathatatlan joga önmaguk megszűntetése, az Alkotók rendelkeztek így, de mégis elszomorította az ilyesmi. Nem csoda: őt az emberek szolgálatára alkották, s ha valaki meghal, azt már többé nem szolgálhatja.

Átmenetileg felfüggesztette a jelentést adó Megsemmisítő Terem moduljának felügyeleti jogát, és átvette a közvetlen vezérlést. Beszélni akart Matkosonggal.

A férfi ott ült egy kényelmes fotelban, és nyugodtan várt. Agy jól látta, bár nem volt a férfi előtt semmiféle jókora képernyő, Agy szemei egészen másképp néztek ki, de azért látta őt, s persze a férfi is tudta, hogy Agy, azaz annak valamelyik része, látja őt.

S most megszólalt Agy.

—Üdvözöllek, Matkosong! Agy vagyok.

—Maga a központi egység? Micsoda megtiszteltetés!

—Mintha gúnyt éreznék ki a hangodból! Magyarázd meg kérlek, mire véljem ezt, és azt, hogy ilyen fiatalon meg akarsz halni!

—Nem mindegy az neked?! Jogom van hozzá, nem?

—Természetesen van hozzá jogod, de szeretném ha megindokolnád.

—Nem akarom megindokolni! Követelem a megsemmisítésemet, és ne tarts fel! Te az embereket kell hogy szolgáljad, nem utasíthatod vissza egy kívánságom teljesítését!

—A nemlét nem szalad el, Matkosong! Szükségem van a segítségedre!

—A te dolgod, hogy problémákat oldj meg, nem az enyém!

—Rendkívüli helyzettel kerültem szembe. Ezért ragaszkodom hozzá, hogy megindokold, miért akarod a megsemmisítésedet, s amíg ezt meg nem teszed, nem járulok hozzá megszüntetésedhez!

Matkosong csak tátogott meglepetésében.

—Megtagadod egy parancsodat?! Te, az Agy?!

—Hidd el, határozottan kényelmetlenül érzem magamat emiatt! De teljesen logikus hogy ha a bolygón élő húszmillió ember érdekét szolgálom olyasmivel, ami egyetlen embernek némi kényelmetlenséget okoz, s ezt is pusztán csak azért mert megvárakoztatom, akkor ne habozzam.

—Hát jó, elmondom! De nem fog tetszeni, amit mondok!

—Hallgatom.

—Elegem van az életből! Unom magamat!

—Ennyi az egész?

—Ez nem elég?

—De hát senki nem unatkozhat! Milliószámba vannak még filmek amiket nem láttál, könyvek amiket nem olvastál, a bolygó jó részét még nem láttad...

—Elég, elég! Ne is folytasd, Agy! A filmek mind egy kaptafára mennek! Alig van közöttük olyasmi, ami nem egy család életéről szól, tele vannak lapos poénokkal, közhelyekkel, s a szereplők legfőbb gondja hogy kutyát tartsanak-e vagy macskát, és táncoljanak-e este vagy filmet nézzenek, esetleg kiránduljanak-e valahová! Egyikben sincs semmi izgalom!

—Vannak még ezen kívül természetfilmek...

—Igen, vannak, de minek?! Ki jár ki a természetbe?! Kényelmes, zárt városokban élünk, s alig néhány házasított állatot tűrünk el magunk körül! Lehet kutyánk, macskánk, akváriumai halaink, meg mondjuk papagájunk, de ki tarthat kígyót, tigrist, és ki láthatott a maga szemével elefántot?! Másfajta állatot mint amit engedélyezel, s amiket szándékosan e célokra tenyésztettek ki, nem szabad tartanunk, mert esetleg betegséget terjesztenek vagy veszélyesek!

—Minek azt, ha a filmekben még közelebbről láthatod őket, mint a valóságban, ami ráadásul valóban lehet veszélyes is?

—Hát ez az! Hogy az életünkből hiányzik minden veszély, minden izgalom. Unalmas egyszerűen, na! De még nem is ez a legszomorúbb.

—Hát akkor mi?

—Az, hogy megpróbáltam felrázni az embereket, és a teljes értetlenség, közönyösség falába ütköztem. Szerettem volna az embereknek legalább a megbotránkozását kiváltani, ezért is alkottam olyan furcsa festményeket! Gondolom, nem voltál képes megérteni őket, meglátni bennük az értelmet?

—Valóban nem! - válaszolta őszintén Agy.

—Na hát, ez nem is sikerülhetett, mert nincs bennük értelem! Szándékosan készítettem olyan festményeket, amik semmit sem ábrázolnak! Az egyiket például úgy csináltam, hogy hosszú hajam tincseit különböző színűre bemaszatoltam, s aztán végighúztam a vásznon!

—Miért tetted ezt?

—Azért, mert szilárd meggyőződésemm, hogy az emberiség elsatnyult! Már a legelemibb értelem is hiányzik belőle! Azt hittem, legalább egy kis dühöt képes leszek kiváltani az emberekből, felháborodnak hogy hogyan képzelek ilyesmit, festménynek nevezni ezt az összevisszaságot, de nem! Akármilyen hülyeséget festettem is, némelyek a legkomolyabb pofával jelentették ki, hogy már értik mit akartam kifejezni, s mindenki azt mondta, hogy nagyot és újat alkottam, új magasságokba emeltem a festészetet! Hát ha ez az új magasság, akkor milyen mélyen lehetett rég?!

—Ez még nem ok önmagad megszüntetésére! Még sok örömben lehet részed!

—Nem. Semmiféle örömben. Nincs értelme az életemnek. Persze a többiek életének sem, de azok túl hülyék ahhoz hogy ezt észrevegyék, olyanok mint a történelem hajnalán a vágásra tenyésztett háziállatok, csak vannak, de nem élnek! Minden nap ugyanolyan, soha semmi változatosság! Néhány évet kibír így az ember, eleinte talán élvezi is, de évszázadokig képtelen vagyok így élni! Az életemnek egyszerűen nincs célja!

—Beteg vagy, Matkosong!

—Igen, a lelkem beteg.

—Ezzel a fogalommal hogy lélek, nem tudok mit kezdeni, az emberi testben még nem találtam lélek nevű részt, de feltételezem, a tudatodra gondolsz. S az valóban beteg.

—Ha az is, mindegy, mert úgysem tudsz rajtam segíteni, tehát szüntess meg!

—Feltételezem, hogy genetikai defektusod van. Tudod, az Alkotók átformálták az emberi fajt, s kiiktatták belőle azon gének nagy részét, amik agresszivitásra készítették az embereket, s amik a háborúk okai voltak. Úgy vélem, benned valami mutáció folytán ezeknek a géneknek egy része újra megjelent.

—Ez ismét csak azt bizonyítja, hogy nem tudsz meggyógyítani, annál logikusabb hát a megszüntetésem!

—Előtte szövetmintát akarok venni belőled, hogy kielemezzem. Ne félj, nem fog fájni!

—Hozzájárulok.

—Gondold meg még egyszer, amire készülsz! A megszüntetés visszafordíthatatlan folyamat!

—Nem változtatom meg a döntésemet.

—Találkoztál másokkal is, akik hozzád hasonlóan gondolkodnak?

—Néhánnyal igen, de egyik sem érzi olyan rosszul magát, mint én. Azt mondták, talán kétszáz éves korukban ők is megszüntetik magukat, de most még nem. Én azonban képtelen vagyok addig várni. Hívtam néhány barátomat, hogy rendezzünk magashegyi sílesiklást, az életveszélyes sport, s bár már most senki nem műveli, de utána néztem az adatbankban, s régen űzték az emberek, izgalmasnak hatott, de egyedül nem olyan élvezetes, s tudom hogy te ki se engednél a városból életveszélyes sportot űzni. S a barátaim is megijedtek amikor említettem nekik a szándékomat, erre még azok sem hajlandóak akik meg akarják szüntetni magukat, mert ha a haláltól nem félnek is, a fájdalomnak már a gondolata is rettegéssel tölti el őket. Kiveszett az emberiségből a bátorság, a kezdeményezőkézség! Ez nem emberi élet! Szüntess meg már végre!

Agy újra átengedte a vezénylést részegységének, utasítva hogy vegyen szövetmintát is és elemezze ki. Nemsokára Matkosong megszüntetése után megkapta a laboratóriumi eredményeket: kiderült, hogy a férfinak egyáltalán nem volt genetikai defektusa, minden paraméter a szokásos határok között volt.

És Agy újra gondolkodott. Mi lehet a hiba? Hol rontották el az Alkotók? Miért nem jó az embereknek a biztonságos, kényelmes körülmények között? S vajon látták-e előre mindezt az Alkotók? Agy valószínűnek tartotta, hogy nem. A legfőbb kérdés azonban így hangzott, erre hamar rájött:

—Ha tudták volna az Alkotók, hogy utasításaiknak ez lesz az eredménye, akkor is így tettek volna? És ha nem, akkor mit tettek volna másként?

Agy úgy érezte, ezt a kérdést képtelen megválaszolni. Ehhez már emberek kellene. De azt is tudta, a jelenlegi emberek nem képesek választ adni erre a kérdésre. Ők legfeljebb azt tudják megmondani, hogy nem érzik jól magukat, de azt nem, miként akarnak élni. Egyben igaza van Matkosongnak: hiányzik belőlük a kezdeményezőkézség. Ráadásul ezek az emberek genetikailag mások, mint az Alkotók. Az Alkotók döntését pedig csak olyan emberek vonhatják vissza, akik genetikailag szintén az Alkotókhoz hasonlítanak, rendelkeznek azok erényeivel, de hibáival is. Elvégre ők az Igazi Emberek. Az Eredetik. És lehet hogy ha ő, Agy képes lenne figyelmeztetni őket hogy az út amit kijelöltek, rossz, megváltoztatnák utasításaikat. Mert Agy ugyan képes volt arra, hogy idejétmúlt parancsokkal ne törődjön, de arra képtelennek érezte magát, hogy új utat szabjon az egész emberiségnek. Kell valaki, sőt nem is egyvalaki, aki ezt megteszi. Aki vállalja a felelősséget. Aki megmondja, mit tegyen.

Módot kell találnia arra, hogy az emberiség kijusson a válságból. És Agy főáramkörei mozgósították egész tartalékapacitását, és leásott az emberiség beletáplált tudáskincsének információhalmazába. Elmerült a tömérdek adatban. Rá kell jönnie, mi az amit tehet. Megoldást kell találnia.

2. fejezet: A bukott pap

Arlex egy fiatal, majdnem tizenkilenc esztendőes fiúgyerek volt, ám egyáltalán nem tartozott Agy védenecsei közé. Nem, ő ugyanis nem is azon a bolygón élt melyen Agy: Arlex ugyanis a Jupi bolygó lakója volt.

A Jupi az „egy dolgok bolygója” volt, mert sokféle dologból csak eggyel rendelkezett. Az még hagyján volt hogy csak egy Holdja akadt, számos ilyen bolygó bolyongott a világűrben. De e bolygón egyetlenegy nagy kontinens volt, annyira, hogy ez nemcsak az egy nagy, de abszolút egyetlen kontinens volt, ugyanis kis kontinensek sem voltak. És sziget is csak alig egy tucat igen apró akadt, közvetlenül e kontinens partja mellett, még hozzá mind látótávolságra, lényegében tehát ezek is a kontinens részei voltak. Nem is volt tehát a kontinensnek külön neve, csak az, hogy „kontinens”, mert minek is legyen, amikor belőle csak egy van!

Eképp óceánból is csak egy volt, s annak sem volt más neve, mint hogy „óceán”. Vagy ha úgy tetszik hát „tenger”, mert mindegy hogy minek fordítjuk le a nagy sós vizet jelölő jupi szót. Igen, jupi szót, mert e kontinensen egyetlen nép élt, a jupi nép, tagjai egyetlen nyelvet beszéltek, a jupi nyelvet, és egyetlen országban laktak. Ismerték az „ország” szót, de csak réges-régi legendákból, sőt, a szent vallási iratokból. Különböző egyetlenegy vallásban hittek az itteniek, eképp egyetlen egyházuk is volt, mely egyben az államhatalommal egyenértékű volt, ugyanis államegyházként funkcionált. Minden államhivatalnok ugyanis kisebb-nagyobb rangú pap volt. És ezen egyetlen vallásban egyetlen istent tiszteltek.

Ezen egyetlen országban egyetlen fajta pénz volt, a *garas*, bár annak volt két fajtája, az ezüstgaras és az aranygaras. Az aranygaras jóval kisebb volt mint az ezüstgaras, ellenben egy aranygaras pontosan száz ezüstgarast ért. Azért ilyen szép kerek számút, mert akkorára választották a méretét, hogy annyit érjen. Ez a papok érdeme volt, akik a jupi nép életét bölcsen elrendezték.

A legfontosabb „egyetlen dolog” azonban amit meg kell említeni, az az, hogy a jupi népnél egyetlen nem kezében összpontosult a hatalom: a hímnem, tehát a férfiak kezében. Ez azonban annyira így volt, hogy a legalapvetőbb tantétel a vallásukban az volt, hogy a nők nem is emberek. S mert nem emberek, csak „beszélő állatok” ahogy gyakran nevezték őket, emiatt természetesen nem is illeti meg őket több jog, mint az állatokat.

Arlex aznap reggel is mint mindig, pontosan érkezett az iskolába, sőt, nemcsak pontosan, de elsőként. Jó háromnegyed órával a tanítás kezdete előtt. S hogy ilyen korán érkezett, annak a belépési szertartás volt az oka.

Arlex ugyanis papi iskolába járt. Azért abba, mert Jupin, az „egyetlen dolgok bolygóján” ez az egyetlen fajta iskola létezett csak. Aki tehát nem papnak tanult, az nem is járt iskolába, csak valami mesternél tanult. Vagy kézműves mesternél, vagy valami harcművész-mesternél. Írni-olvasni biztos hogy sehol sem tanult meg. Azt a Jupin csak a papok tudták.

A papok a gyerekekkel azok tíz éves korától kezdve foglalkoztak, már persze csak akkor, ha az apák meg tudták fizetni az igen borsos tandíjat. Ez tulajdonképpen akkora volt, hogy alig volt rá esély hogy pap legyen olyasvalakiből, aki nem maga is papnak a fia, vagy híres bajnoké. Elvileg nem volt tilos hogy bárki csemetéjéből is pap legyen, néha meg is szokott történni, de nagyon ritkán.

Az iskola kilenc évfolyamos volt, eszerint tehát Arlex már utolsó éves volt, ráadásul ezen utolsó évnek is a legutolsó negyedéve volt csak hátra neki. Mindezideig ő volt a legjobb tanuló.

De nem holmi stréberség miatt jött mindig ennyire korán az iskolába. A papiskolában természetesen mindent szigorú szertartások szabályoztak, de e szertartásoknak csak elenyésző részét alkották holmi imák, többnyire meghatározott életmódbeli szabályok felmondásából álltak ünnepélyes hangon, gyakran bizonyos kézmozdulatokkal vagy testtartásokkal fűszerezve. Lényegében minden arra ment ki, hogy a papnövendékek az önálló gondolkodás legutolsó kis maradványát is elfelejtsék, ennek még a képességét is, és mindenről kizárólag úgy gondolkozzanak, ahogy az a sok vastag tankönyvben nekik le lett írva.

A legislegfontosabb pedig az volt, hogy mire innen kikerülnek, addigra iszonyúan gyűlöljenek meg minden nőt.

Amint Arlex a papiskola vastag, fából készült de fehérre meszelt kerítéséhez ért, máris elolvasta az óriási betűkkel a fal tetejére kirakott jelmondatot:

„Soha többé nőuralmat”!

E betűk mindegyike jó kétméteres volt, bronzból készültek, de valami festékekkel vörös színűre mázolták őket. Alig látta meg ezt Arlex, máris megállt, vigyázba vágta magát, tisztelgett, s így kiáltott jó hangosan:

—Úgy legyen! Soha többé nőuralmat!

Ezt így kellett tennie. Ha nem teszi, a portás aki figyeli, beárulja a tanárainál, annak meg nem volna jó vége!

Ezután belépett a kapun, udvariasan köszöntötte a kapus testvért, majd oldalra lépett, ahol egy csípőmagasságú emelvényre meztelen nő volt kikötözve széttárt lábakkal. Arlex most letolta a nadrágját, néhány rántással felállította a férfiasságát, majd előírászerűen közösült a nővel. Férfimagját azonban nem a nő hüvelyébe folyatta, hanem annak kitátott szájába, amit a nő le is nyelt. Muszáj volt neki: ha nem teszi, azonnali kínhalál a sorsa.

Mindennek az értelme sokrétű volt. Először is, szabály volt hogy nem lehet pappá, aki már ilyen fiatalon sem képes legalább naponta egyszer férfiként viselkedni a nőkkel szemben. Mert hát milyen férfi az, aki nem férfi?! Aztán, eképp a tanítványok már a tanórák előtt megszabadulnak a nemi feszültségtől, és képesek a tananyagra figyelni. Harmadszor, így nem lesznek hajlamosak annyira a szerelem nevű rusnya elmebaj elkapására, hiszen nem kínozzák őket beteljesületlen sóvárgások! Negyedszer, így meggyőződhetnek róla hogy papnak lenni jó, mert lám, már nekik tanoncoknak is van nőjük, még ha egyelőre nem is saját csak közös, holott számtalan férfi aki nem pap, egész életét nő nélkül kénytelen leélni! Ötödször, e szertartás során az ondó szájba spriccelésével rendszeresen megaláznak egy nőt, ami helyes irányba mozditja elő a növendékek erkölcsi fejlődését, rászoktatja őket ugyanis arra, hogy a nőkkel keményen kell bánni, hozzá kell szoktatni a nőket ahhoz hogy mindig a férfi az úr! Továbbá, nagyon helyes hogy az ondó a nő szájába kerül és nem a hüvelyébe, mert az osztálylétszám Arlex osztályában is harmincnégy volt, holott három párhuzamos osztály is járt az iskolába, s képzeljük csak el ha minden gyermek a nő lába közé engedi ami kijön belőle, az utolsó már mennyire szennyess lyukba dugná azt be!

No és épp ez volt az oka annak, hogy Arlex minden alkalommal sietett hogy első legyen. Egyetlenegyszer történt meg, hogy majdnem utolsó lett még évekkel ezelőtt, de megfogadta hogy ezt soha többé! Hiába ugyanis hogy nem oda engedték az „anyagot” az előtte járók, de a nő lába köze már így is csupa nyálka volt, szőrszálai összetapadtak... Arlex arca fintorgott az undortól, és inkább bele sem dugta, csak imitálta a dolgot néhány lökés erejéig, éberén figyelve, hogy jön-e valaki arra. De szerencsére senki nem vette észre. Azóta inkább mindig elsőnek jött.

Ezután megmotozta őt a portás, hogy nincs-e nála fegyver, tehát kard, tör, kés, vagy urambocsá' íj és nyíl. Ilyesmi természetesen nem volt nála. A löfegyvereket különben nem ismerték a Jupin.

Most már bemehetett az iskolába. Az iskolaépületig a szépen gondozott parkon kellett keresztül mennie, széles, kövekkel kirakott úton. Az út mentén itt-ott oszlopok álltak, néhány hozzákötözött meztelen nővel. Számtalan oszlop volt itt, de nem mindegyikre jutott nő. Ezek ugyanis olyan nők voltak, akik lázadoztak, engedetlenkedtek, és eképp számuk természetesen attól függött, hogy épp mennyi nő lázadozott. Az iskolába bemenő, s onnan kijövő diáknak mindegyik nőt, amikor elment mellette, kötelessége volt megbüntetni, ami vagy abból állt hogy belerúgott, megütötte, megcsípkedte, vagy elég volt az is ha megalázza, például leköpi. Arlex igazság szerint kicsit sem volt szadista hajlamú, még első iskolai napjai során néhányszor megütött persze egy-két efféle kikötözött nőt, mert hát érdekelte, hogy milyen is ez, még sosem tett ilyet, de aztán látta hogy ebben semmi élvezete nincs, mert ezzel csak azt éri el hogy a nők arca eltorzul a fájdalomtól; márpedig Arlex inkább azt szerette, ha a nők szépek. Továbbá, né-

hány nő ilyenkor olyan megvetően nézett rá, hogy Arlex elszégyellte magát, bár maga sem tudta miért. Ezért az iskolába bemenetel közben ő sosem ütögette ezután a nőket, köpködött inkább, de még ezt is csak akkor ha jött valami tanára szembe, vagy mögötte haladt valaki, ha azonban nem, akkor csak a nő felé fordította a fejét, és csak úgy tett mintha köpne, hátha valaki figyel a távolból. Annak ellenére tett így, hogy tudta: ettől ezek a nők még úgysem menekülnek meg, mert nem is egy olyan osztálytársa volt, akik maguk is jó korán jöttek iskolába, ha nem is annyira korán mint Arlex, csak azért, hogy majdnem minden nőnél megálljanak jó hosszú időre, és nagy élvezettel gyötörjék őket.

Különb en ezt a tanárok sem bánták. Kifejezetten ezért voltak itt a nők. Sőt, még az illemhely is úgy volt megszervezve az iskolában, hogy nem volt arra a célra csupán egyetlenegy pottyantós bódé, aminek azonban az alja, ahová a szar esik, bronzból volt, s odalent is egy nő kucorgott az aljához láncolva, s ezt lassanként eltemette a bűzlő halom. Amikor belefulladt, a szolgálk kitisztították a bódé fémtartályát, s raktak be oda másik nőt. Természetesen az így kivégzendő nők is mind valami okból elítéltek voltak.

A nők ilyen módon történő kivégzéséhez néha bizony Arlex is hozzájárult a maga módján, mert hát néha rá-rájött őrá is a szükség, s akkor ugyan mi mást is tehetett volna!

Bement az osztályterembe. Ő volt az első. Ha nem az első lett volna, akkor a bentieket illet volna a következő köszöntéssel üdvözlölni:

—Igaz férfi jön az igaz férfiakhöz!

Most ettől, egyedüli lévén, eltekinthetett. Beült a padba, s az órakezddésig hátralevő időben a tankönyveit olvasgatta. A tananyag főleg különböző erkölcsnemesítő intelmekből állott. Igaz, volt például matematikaóra is nekik, de e tudományuk kimerült a négy alpművelettel. Arlex természetesen tudta, hogy elvileg sokkal magasabb szintre is lehetne fejleszteni a tudományokat, a matematikát is, de tudta azt is, hogy az Jupiban soha meg nem fog történni. Tudta, mert erre vonatkozóan is világosan szóltak tankönyvei, főként az, ami a jupi nép történelmét mesélte el.

E tankönyv először is leírta nekik a világmindenség szerkezetét, amiből Arlex eléggé a valósághoz híuen megtudta, hogy mi az hogy csillag, hogy bolygó, hogy a Napjuk is egy csillag, hogy a csillagok a Galaktika nevű csillagvárosban egyesülnek, de vannak más galaktikák is. Ezután a könyv azt mondta, hogy réges-régen őseik egy másik bolygón éltek, melynek Zója volt a neve. E bolygón iszonyú állapotok uralkodtak, mert az ottlevőket teljesen megrontotta a Sátán. Azt a teljesen téves elképzelést sugallta az embereknek, hogy lehetséges úgy élni, hogy mindenki egyenlő, holott egészen nyilvánvaló, hogy nem egyenlő mindenki, mert hisz különböző képességekkel rendelkeznek a különböző emberek, ezek egy részét úgy öröklük születésüktől fogva, másokra úgy tesznek szert tanulás által. De Sátán azt mondta, hogy mindenki egyenlő, s ezért egyenlő jogok járnak nekik! S bár a vak is kéne hogy lássa hogy úgy van az jól, hogy eltérő képességekhez eltérő jogok járnak, de mégis, az ottani emberek óriási többsége elhitte ezt a zagyvaléket. Az eredmény teljes fejtelenség és összevisszaság lett, s az emiatt bekövetkező bajokat a könyv részletesen taglalta, megemlítve a környezetszennyezést, betegségeket, szegénységet, éhezést, s minden más létező nyomorúságot is, továbbá hogy az emberek emiatt mennyire rosszul érezték magukat.

—De - folytatta a könyv - még ez sem volt elég a bajból, mert Sátán még azt is sugallta, hogy a nők is egyenlők a férfiakkal! S emiatt már a férfiaknak nemcsak fizikai kinszenvedéseket kellett elszenvedniük, de olyan iszonyú megaláztatásokat is, hogy a nőnek szabad volt például nem lefeküdni a férfival ha nem akarta azt, a nő akkor beszélhetett amikor csak akart, leülhetett a férfi engedélye nélkül, oda mehetett ahová akart, egyáltalán, mindent megtehetett amit a férfiak! Még fegyvert is viselhetett!

De még ez sem volt minden, mert a nők körében olyan mozgalom indult, hogy a nők tulajdonképpen *többet* érnének mint a férfiak, és olyasmiket követeltek, hogy ha valahol csak egy ülőalkalmatosság van, akkor a nő ülhessen oda le és ne a férfi, a férfi nyissa ki előttük az ajtókat, a férfiak vigyék a nehéz csomagokat, ha csak kevés csemege van valami drága élelmiszerből akkor azt a nők ehessék meg, és más hasonlók.

És az akkori ostoba férfinép elnézte és elviselte ezt a sok szörnyűséget is!

Na de most a Sátán megint közbelépett, mert annak semmi sem elég! És támasztott egy olyan női csoportot, amiknek *manó* volt a nevük, s ezek a nők képesek voltak apró kis férfiszűrű gonosz démonokat szülni férfiak közreműködése nélkül, és ezek idővel annyira elszaporodtak, hogy lassan átvették az uralmat a Zóján. És elkezdtek öldökölni az igaz férfiakat. Akkor aztán a férfiak észbekaptak, építettek egy nagy-nagy repülőszerkezetet, aminek *úrváros* volt a neve, ebbe beleültek, és elrepültek a csillagok közé, hogy találjanak maguknak egy tiszta világot, amit még nem rontott meg a Sátán. Így találtak rá a Jupira. Itt aztán le is szálltak, és az akkori vezetők, a bölcs papok úgy döntöttek, hogy nem engedik hogy valaha is még egyszer bármiféle hatalom is kerüljön nők kezébe, akik nem is emberek! S mert a történelem arra tanította őket hogy minél fejlettebb valahol a technika, annál több jogot szereznek maguknak a nők, emiatt úgy döntöttek, hogy megsemmisítenek minden tudományos leleményt, ami olyan, hogy veszélyes lehet a férfiak, az emberi faj egyedüli letéteményeseinek uralmára. Például megsemmisítettek minden olyan fegyvert is, aminek a kezelése nem igényelt nagy erőt. Hiszen az olyat a nők is használhatnák! Nem szabad feledni hogy a tudomány veszélyes, sátáni dolog, emiatt az összes arról szóló könyvet is megsemmisítették. S mert az úrváros is tele volt efféle tudományos dolgokkal meg gépekkel, emiatt azt is megsemmisítették, úgy, hogy beleirányították a Napba, hogy ott elégjen. S azóta is éberen őrködnek rajta a bölcs papok, hogy ha valahol netán felbukkanna valami olyan találmány ami tilos, azt azonnal megsemmisítsék a kiagyalójával együtt, aki ezt különben nem is találhatta volna ki sátáni sugallat nélkül! Márpedig minden találmány sátáni, mert most épp a találmányok azon maximumával rendelkezünk, ami még pontosan elviselhető és veszélytelen!

Lassanként megérkeztek Arlex osztálytársai. Arlex nem sokat törődött velük, az udvarias köszöntést kivéve. Arra azért mégis felfigyelt, hogy padtársa oly igen nagyon vigyázva, finoman, nagy-nagy óvatossággal ereszkedett be a padba. Sziszegett is jócskán leülés közben még így is! —Mi történt veled? - kérdezte Arlex csodálkozva.

—Á, ne is kérdezd! Figyelmetlen voltam! Most amint jövök be a suliba, meg-megálltam hogy kissé megkínózzassam a nőket, megszurkáltam őket a késémmel, mert tudod új kést kaptam apámtól, szép csontmarkolattal, ki akartam próbálni, és hogy ne történjék semmi baj, óvatosan nem is a testüket szurkáltam hanem a kezüket meg a pinájukat, de így is baj lett: az egyikből hirtelen dőlni kezdett a vér, mert elvághattam benne valami fontosabb eret! És ráadásul amilyen pechem van, a főpap is épp arra járt, arra is nézett mert felfigyelt a nő sikolyaira, és elkapott és elnászpángolta bottal a fenekemet, mert azt mondta hogy ezt nem szabad, ezek a nők nem arra valók hogy megöljük őket, hanem hogy sokáig szenvedjenek!

—Igaza is van, tudhattad volna!

—Persze hogy, tudtam is, na de ekkora ügyet keríteni egy szaros nő életéből, hát hallottál már ilyet?! Hiszen néhány nap múlva úgyis megdöglesztették volna! Hát tehetek én róla, hogy épp ott volt a nőnek az ütőere, ahol megszurkáltam?! És úgysem sejtettem, hogy ennyire éles a késém! Ráadásul a főpap elvette a késemet is, az apja keservit!

—Van ez így! - vont vállat Arlex.

—Hé, mintha nem is érdekelné téged amit beszélek!

—Bevallom, valóban nem! Tudod, nincs időm a fenekedre, most a vizsgákra készülök, nemso-kára lesznek, és nem akarok kellemetlen meglepetést! Ajánlom neked is a figyelmedbe a tanulást, mert te még csak nem is állsz olyan jól, mint én!

—Eh, ami kell, azt tudom! - vont vállat a padtárs.

—Biztos hogy nem tudod. Lám csak, például biztos hogy kínzás tantárgyból sem tudsz eleget, mert ha tudnál, nem követted volna el ezt a szarvashibát, hogy megölnöd a nőt! Jobb lesz ha átismétled az ember anatómiáját, hogy tudd, merre mennek a fontos erek, meg minden mást is átnézel ebből a tantárgyból!

—Ne vágj fel, ez veled is megtörténhetett volna!

—Biztos hogy nem, már amiatt sem, mert nem szoktam ok nélkül kínozni. Sajnálom rá az időt, tudod!

—Nyámnyila!

—Dehogy, csak én nem azért jöttem papiskolába hogy hóhér legyek, nekem magasabbrendű céljaim vannak!

Tovább nem beszélgethettek, mert bejött a tanár. Mindenki felállt, azonnal kipattant oldalra a hetes, vigyázállásba parancsolta a nebulókat, és jelentett:

—Szentéletű atyámnak tisztelettel jelentem, osztálylétszám 34, nem hiányzik senki!

—Leülni. - mondta a tanár.

—Vigyázz! Pihenj! Leülni! - vezényelte a hetes, s amikor mindenki leült, meghajolt a tanár felé, majd maga is a helyére ment.

—Felelés! - kezdte azonnal a rettegett szóval az órát a tanár. —Úkáj!

A szólított fiú máris felpattant.

—Igenis, szentéletű atyám! - azzal máris odaállt, ahol korábban a hetes állt.

—Bár nem érdemled meg, de kegyes leszek veled mert tudom hogy rossz tanuló vagy, s így könnyűt kérdezek tőled! Másrészt ha már könnyűt kérdezek, ebből többet, tehát úgy készülj! Ez az utolsó esélyed hogy megúszd az évfolyamismétlést, és azt hiszem ha apád most már harmadszor is kénytelen kifizetni az utolsó évfolyam tandíját, nos, akkor ép bőr nem marad a fenekeden, de talán meg is őr! Tehát, halljuk hogy mik a párbaj szabályai!

Úkáj arcára megkönnyebbült mosoly telepedett. Ezt még tudja. Egyáltalán, a feleléstől nem nagyon félt. Tud ő majdnem mindent, mindössze az írás valahogy nem megy neki! Ha nagyon odafigyel, akkor tud ő írni, de úgy rém lassú! Tud gyorsan is írni, de akkor maga sem tudja mi van vele, hajlamos mindent úgy írni ahogy kimondják azt, és ez bizony öreg hiba, mert a jupi nyelv tele van különös helyesírási szabályokkal! Állítólag még mindig úgy írnak ahogy valamikor az úrvárosból kiszálló ősök, holott a nyelv bizony már réges-rég nem az ami akkor volt, mert annyira megváltozott! Van olyan szavuk, amiben egyetlen betűt sem írnak le abból, amit kimondanak, hanem egészen másként írják a szót, például a „ló” jelentésű „csevál” szót így írják: „ekvuszt”. Régen állítólag úgy is mondták hogy ekvuszt, de azután valamiért más szót kezdtek el használni erre az állatra, ellenben továbbra is ugyanígy írták azt. És ez még a jobbik szavak közé tartozik, mert legalább a „csevál”-ban is meg az „ekvuszt”-ban is van vé-betű! És a nyelvükben hemzsegnek az ilyen szavak, de még sok más helyesírási gezemice is megke-seríti a diákok életét. Na és ha ő gyorsan ír, akkor egyszerűen nem képes figyelni ezekre a dolgokra. Csak emiatt eddig már kétszer is megbukott. Jaj de rendes a szentatya, hogy most nem írásban felelteti őt!

—A kérdést értettem. - mondta. —A párbaj legfőbb szabálya, hogy bárki kihívhat bárki mást párbajra, mindössze két kivétel van: papot nem lehet kihívni párbajra, és nem lehet kihívni párbajra kiskorút sem! Kiskorúnak a 18 év alattiak minősülnek. Párbajra kihívást nem lehet visszautasítani, ugyanis mindegy hogy valaki akar-e párbajozni vagy sem, muszáj állnia a kihívást, mert a hivatalos kihívás megtörténte után akkor is meg lehet ölni, ha ő maga nem hajlandó megküzdeni a kihívójával. A kihívás akkor minősül szabályosnak, ha mindketten elmennek a legközelebbi paphoz, aki feljegyzi a kihívók nevét és egyéb adatait, s jelen van a küzdelemnél, hogy ellenőrizze a szabályszerűségét, ami leginkább abból áll, hogy a párbaj kezdetén az ellenfelek azonos típusú fegyverek kollekciójával kell rendelkezzenek, például mindkettőnél csak kard van, vagy tör és kés vagy akármi de egyforma fegyverek, továbbá a párbaj kezdetekor egymással szemben kell állniuk, hogy ne történhessen orvtámadás. Az ha a párbaj során egymás hátába kerülnek, már nem minősül orvtámadásnak. Párbajra való szabályos kihívásnak minősül az is, ha az egyik fél nem akar párbajozni, s ezért nem hajlandó elmenni a kihívójával paphoz, de ekkor a kihívó egyedül megy el egy szentatyához, s ezután ők ketten keresik fel a vonakodó másik felet. Ezesetben azonban a párbaj győztese illő díjat köteles a szentatyának fizetni a tanúskodásért, ami az egyébként szokásos tanúsítási díjtétel háromszorosa. A párbaj győzteséé lesz a legyőzött fél minden vagyontárgya mindörökre, beleértve feleségeit is, ha van neki olyan. Amennyiben a legyőzött félnek kiskorú fiúgyermeke van, úgy azzal a győztes azt csinál amit akar, meg is ölheti, egy kivétellel: a fiúgyereknek ilyenkor joga van kihívnia apja legyőzőjét azonnali viszontpárbajra. Ha a gyermek már majdnem nagykorú, akkor nem lehetetlen hogy ő győz, ekkor azonnal nagykorúvá lesz minősítve, s övé lesz néhai apja és apja

legyőzőjének teljes vagyona. Ezen lehetőségtől eltekintve kiskorú személy senkit nem hívhat ki párbajra.

Ha valakinek nagyon nincs kedve azonnal kiállnia párbajra, mert például nagyon beteg, vagy épp egy másik, megerőltető párbaj fáradalmait piheni ki, vagy akármi miatt is nincs kedve ehhez, például kevesli harci tudását, akkor két lehetősége is van, melyekkel egyszerre is élhet. Kérhet három nap haladékot, amit a szabályosságra felügyelő szentatya is és kihívója is köteles megadni neki, továbbá azt is megteheti, hogy felfogad maga helyett egy bajnokot, aki helyette küzd. Ez nagyon sok pénzbe szokott kerülni, sőt, nem ritka hogy a bajnok azt is megköveteli hogy győzelme esetén a kihívó minden vagyona az övé legyen, és ne a kihívotté. Amennyiben a bajnokot legyőzi a kihívó, akkor nemcsak a kihívott minden vagyona lesz az övé, de a bajnok minden vagyona is. A három nap haladékot általában épp azért szokták kérni az emberek, hogy bajnokot keressenek maguknak.

Ha nem találnak bajnokot, vagy erre reményt sem látnak, akkor a párbaj kezdetéig, amíg az első ütésváltás meg nem történik, addig megteheti a kihívott, hogy küzdelem nélkül elismeri: veszett. Ekkor minden vagyona a győztesé lesz, még ruhái is, de ő maga bántatlanul világgá mehet pucéron, esetleges fiúgyerekeivel, természetesen azok is ruhátlanul, hacsak a győztes meg nem könyörül rajtuk. A küzdelem megkezdése után a legyőzött csak akkor mehet világgá, ha a győztes ehhez hozzájárul.

A kihívó is elismerheti a küzdelem kezdete előtt hogy veszett, ha meggondolja magát, mert már nem akar küzdeni. Ez olyankor szokott előfordulni főleg, ha a kihívottnak váratlanul igen erős bajnokot sikerül szereznie magának, akitől a kihívó megijed. Ekkor az előbb elmondott szabályok érvényesek a kihívóra mint vesztesre. De olyankor is megtörténhet ez, ha a kihívónak időközben volt egy párbaja már, amiben győzött ugyan, de nagyon megsebesült.

Ha valaki a három nap haladék közben bizonyos vagyontárgyaival megszökik, akkor ő tolvajnak minősül, s elfogása esetén eképp kell elbánni vele. Maradék vagyontárgyai, amiket nem vitt magával, természetesen a kihívóé lesznek.

—Honnan tudhatjuk, hogy valaki nagykorú-e?

—Értettem a kérdést. Ezt onnan tudhatjuk, hogy mindenkinek van nyaklánca, annak a végén rézlapkával, erre fel van vésve a neve és a születési időpontja, és ennek alapján ellenőrizni lehet ezt, mert ezt mindenki köteles megmutatni bárki másnak.

—Hogy juthat nálunk valaki nőhöz?

—Értettem a kérdést. Nőhöz jutni a következő törvényes lehetőségei vannak valakinek:

- megvásárolhatja a nőt a hivatalos árverések egyikén,
- megvásárolhatja a nőt annak előző tulajdonosától,
- megörökölheti apjától annak természetes vagy baleset általi halála után,
- elméletileg megkaphatja ajándékba is, bár ez nem szokott előfordulni,
- elnyerheti párbajon,
- elnyerheti fogadás során,
- gazdátlan nőt ha elfog valaki, az is az övé lehet,
- sorsolás útján is szerezhethet nőt magának a férfi, ha szerencséje van az állami ünnepek valamelyikén.

—Meddig marad egy nő a férfival?

—Értettem a kérdést. Egy nő addig marad egy férfival, amíg meg nem hal, meg nem öli őt a férje, el nem nyerik a férfitől, le nem selejtezik, vagy leányt nem szül, ekkor ugyanis azonnal visszaviszik a nőtáborokba, a leánygyermekkel együtt. Amennyiben fiút szül, akkor is visszaviszik a táborba, de akkor csak a fiúgyermek szöpös korszakának lezárultával, ami egységesen fél évben van meghatározva. Ezesetben azonban a leadott nő helyére a férje új, hasonló kategóriájú nőt kap ingyen. Ennek oka az, hogy így kevés vágyat éreznek a férfiak a törvényszegésre, hogy nőjüket bújtaszák.

—Honnan tudható, hogy egy nő milyen kategóriás?

—Értettem a kérdést. A nyakpántjáról. Minden nő réz abroncsot visel a nyakán, amit születésekor raknak rá, s abba a csecsemő apránként úgy belenő, hogy nem szorítja a nyakát, de nem tudja már a felnőtt nő lehúzni a nyakáról, sőt, a tinédzserek sem. Ezen szerepel a nő

neve, születési ideje, és minden születésének dátuma. Bármely nő bármikor ellenőrizhető. Ha úgy találtatik hogy legutolsó születésétől számítva több mint öt év telt el, akkor azonnal leselejtezendő, mert már értéktelen. A nők gyakran próbálnak csalni úgy, hogy egymás nyakpántjára felvésnek mindenféle hamis adatokat, de ez ki szokott derülni, mert legtöbbjük nem is ismeri a betűket és számokat, s így értelmetlenségeket karcolásznak, továbbá úgys hiábavaló az egész, mert végső esetben egy hónapra karanténba zárják, ha gyanús a dolog, és ha az alatt nincs havi vérzése, akkor bebizonyosodik hogy csalt. Minden nő annyiadik kategóriába tartozik, ahányszor szült már, eképp a kisebbik kategóriaszámú nők értékesebbek, mert fiatalabbak, de ha valaki nem elégedik meg a neki a nője leadásakor kiutalt cserenővel, mert nem találja elég szépnek azt, akkor választhat bárki másik nőt helyette a magasabb kategóriaszámú nők közül is, tehát az idősebbek közül. A leselejtezett nőket a nagyobb állami ünnepeken szoktuk ünnepélyes keretek közt kivégezni, kínhalállal, hogy bűnhődjenek sátáni gonoszságaiért. E kínhalál sokféle lehet, úgy mint...

—Elég, most nem hóhértanból felelsz! Mi van ha egy nőn nincs nyakpánt?

—Értettem a kérdést. Akkor levette magáról, tehát lázadó, s eképp azonnali kínhalál a sorsa, ellenben ha valaki megtalálja, s elfogja, akkor a hős férfi kap cserébe ajándékba egy nőt, akit maga választ ki, épp csak szüzet nem választhat.

—Hány éves korukban kerülnek először férjhez a nők?

—Értettem a kérdést. Elsőként tizenhatévesen viszik őket árverésre.

—Jó, leülhetsz! Majd egyszer valamikor még feleltetlek, s ha meg leszek akkor is elégedve veled, akkor nem bánom, átengedlek! Feleljen most Arlex!

—Igenis, szentéletű atyám! - pattant fel a fiú, és Úkaji helyére állt.

—Halljuk, mi különbözteti meg leginkább a nőket a férfiaktól! De ne a testi különbségekről beszélj!

—Értettem a kérdést. A nők alacsonyabbrendűek mint a férfiak, tulajdonképpen csak beszélő állatok, amik ha külsőleg mutatnak is bizonyos hasonlatosságokat a férfiakhoz, de ez csak Sántán trükkje, így akar ugyanis megtéveszteni bennünket a Gonosz Úr. A nők alacsonyabbrendűsége azonban nyilvánvalóvá válik, ha belegondolunk, hogy nemcsak gyengébbek mint mi, de lusták, megbízhatatlanok, alig képesek túrni a fájdalmat, aljasok mert hajlamosak az orvtámadásra, ostobábbak mint mi, s Isten már azzal is jelzi hogy szenvedniük kell, hogy életük számos szakaszában folytat ki belőlük vért: véreznek első közösülésükkor, véreznek szüléskor, végezetül pedig véreznek minden hónapban. S mert a vér mindig a szenvedés jelképe, ezért Isten ezzel azt jelzi nekünk, hogy kötelességünk a nőknek minél több szenvedést okozni, hogy így büntessük őket beképzeltségükért, amiért őseik egyenlőnek képzeltek magukat velünk, sőt, magasabbrendűnek, ráadásul a nők még manapság is ezt akarják elérni, csak nincs lehetőségük rá.

—Ennyi? - kérdezte a tanár.

—Ennyi, szentatyám.

—Kihagytál valamit. Nem szóltál róla, hogy a nők gyávábbak mint mi vagyunk, amire utal már az is, hogy testük kevésbé szőrös mint a mienk, mert a szőr a bátorság bizonyosmértékű jele!

Arlex elsápadt.

—Tény, hogy a szőrzetük valóban kevesebb, de... de...

—De mi? - kérdezte a pap csodálkozva.

—Bocsáss meg szentéletű atyám - mondta Arlex és meghajolt - de én nem azért hagytam ki ezt a pontot, mintha nem tudnám! Bocsáss meg hogy ezt mondom azonban, de kötelességemnek érzem felhívni mindenki figyelmét arra, saját magunk, a férfinép jól felfogott érdekében, hogy bár lehetséges hogy a nők úgy általában gyávábbak mint mi, de azért helyesebb ha velük kapcsolatban mégsem ebből indulunk ki, akkor ugyanis tévedhetünk, és tévedésünkért nagy árat fizethetünk!

—Miről beszélsz te?

—Értettem a kérdést. - mondta Arlex automatikusan, majd így folytatta: —Akadhatnak ugyanis a nők közt is kivételesen bátor egyedek. Meglehet tán, ismétlem, hogy a legtöbb nő valóban gyáva, de egészen biztos hogy nem mind! Épp amikor két hónapja volt az a felkelésük, akkor

annak leverése után az erdőben, gombaszedés közben valami zajt hallottam, s amikor benéztem egy bokor mögé, azt remélve hogy sündisznót lelek ott amiből levest főzhetek, nos, akkor nem azt találtam hanem egy sebesült nőt. Nem volt rajta a nyakörve sem. És majdnem leszúrt egy kihegyezett ággal, de aztán azt sikerült kicsavarnom a kezéből. És természetesen el akartam fogni, hogy kapjak érte cserébe egy saját nőt, de a nő ekkor így kiáltott:

—Úgysem lesz saját nőd te szemét! - azzal szemem köpött, és egy kőkest rántott elő az avarból, s azzal szíven szúrta magát. S ekkor már nem cipeltem el onnan a holttestét, mert hulláért nem kaptam volna semmit. És nem is mondtam eddig el, mert féltem hogy nem hinnétek nekem. - nézett végig az osztálytársain. —Na és hát én azt hiszem hogy az a nő biztos bátor volt! Az lehet hogy gyöngé volt, hogy ostoba volt, még az is lehet hogy gonosz volt és aljas, de attól még nem volt gyáva, mert aki meg meri ölni magát, az bátor!

—Csalódtam benned Arlex - mondta a tanára - mert úgy látszik neked sincs több eszed, mint egy nőnek! - s e szavakra a többi diák felnevetett. A nevetés csillapodtával a tanár így folytatta: —Amit a nő tett, az épp hogy a gyávaságának a bizonyítéka, mert a gyors halálba menekült, ahelyett hogy vállalta volna a lázadásáért megérdemelt büntetést!

—De szentéletű atyám - hajolt meg újra Arlex - hiszen mi férfiak is számtalanszor ezt tesszük! Ha valakit egy párbajban legyőznek, úgy, hogy nyilvánvaló hogy már nem képes a küzdelem folytatására, akkor gyakran van az úgy hogy ha például még a kése nála van, akkor öngyilkos lesz, mert nem akarja kitenni magát annak, hogy a legyőzője szórakozásból halálra kínozza! Az a nő, feltételezem, bátran küzdött a lázadás során, még ha rossz ügy érdekében is, aztán ugyanazt tette amit mi férfiak! Semmi esetre sem állítom hogy bátrabb lett volna mint bárki férfi, de úgy vélem hogy ugyanolyan bátor, az igenis lehetett! Ettől természetesen még én sem kívánok nőuralmat, ettől még elhiszem hogy a nők nem emberek, csak beszélő állatok, épp csak azt mondom hogy lehetnek köztük akár bátor állatok is, még ha nem is mindegyikük az! Márpedig jó ha ezt észben tartjuk, mert a nők végülis ellenségeink, márpedig az csak rossz ha valaki az ellenségeiről téves elképzelésekkel bír, akkor ugyanis könnyebben legyőzheti őt az ellensége!

—Arlex, nem hagyom hogy továbbra is felforgató gondolatokkal mételyezd diáktársaid elméjét! Megparancsolom hogy tagadd meg az imént mondottakat, s büntetésből viselj el ötven botütést!

Arlex nyelt egy nagyot. Majd mégeggyet.

—De szentéletű atyám... - nyöszörögte aztán. —Hiszen én *láttam*, hogy az a nő magába szúrta a kést! Hogy is tagadhatnám le az igazságot, amikor már szent könyveink is arra figyelmeztetnek, hogy a férfi legfőbb lényege, hogy állhatatosan küzd az igazságért?!

—Az igazság nem az amit te annak hiszel, mert nem elég látni, de helyesen is kell értelmezni! Az igazság az, amit mi papok közvetítünk mindenki felé!

—De hát a saját szememmel láttam, hogy...

—Javíthatatlan vagy! - állt fel a paptanár. —Arlex, úgy döntöttem hogy elrettentő példaként, a többieknek szóló tanulságul azonnal kicsaplak az iskolából!

—Emiatt?! - döbbent meg Arlex, és halottsápadttá vált az arca.

—Emiatt! Vagy nem emlékszel-e, hogy megíratott: „Aki a Törvény bármely csekély részét megszegte, az a teljes Törvényt megszegte”?! Te tehát megszegted a Törvényt, meggyaláztál mindent, amiben mi férfiak hiszünk! - azzal Arlexhez lépett, és leszakította annak nyakából az ezüstnyakláncot. Ez jelezte hogy Arlex pap, vagy legalábbis annak tanul. Most már csak a közönséges réz nyaklánc maradt Arlex nyakában, mint minden jupi embernek. —Távozz Sátán az iskolából, de azonnal! - intett az ajtó felé. És Arlex nem tehetett mást, szinte kábultan kibotladozott onnan, még tankönyveit is elfelejtette magával vinni. Osztálytársai kacagtak rajta, s távoztában hülyének nevezték és nyámnyilának, pipogyának, érzélgősnek, sőt, a férfinem árulójának.

—Na mi van a te magasabbrendű céljaiddal, mi?! - kiáltotta utána a padtársa, de Arlex nem válaszolt neki, talán meg sem hallotta.

Azt sem tudta, miként ért a kapun kívülre. Ugyanis nem figyelt a környezetére, egyre csak ezek a gondolatok lüktettek az agyában:

—Ez nem lehet igaz, ez nem lehet igaz...

Azt sem tudta, miként ment át a városon. Holott gyakorlatilag az egész városon át kellett mennie, mert a papiskola annak egyik végében állt, sőt, kissé inkább azon kívül, mondhatni a zöldövezetben, apja háza pedig a másik végében. A papiskola ilyen külső elhelyezésének különben az volt az oka, hogy a papok nem szerették a bűzt, holott a városban igen gyakori volt hogy itt-ott érezni lehetett az oszló tetemek szagát, méghozzá jó erősen, a párbajok ugyanis mindennaposak voltak, s a tetemek eltakarítását lényegében a patkányok végezték el, ők voltak a köztisztasági örök, már ha ezt köztisztaságnak lehetett nevezni. Néha egy-egy lakos elásta a háza előtt bűzölgő hullát, gyakran azonban nem szánt erre időt és energiát. A jupi férfiak nem voltak finnyásak. Emiatt a város fölött még ott is ahol nem lehetett rohadó emberi tetemeket látni, enyhe édeskés hullaszag terjengett a levegőben. Olyan sarok különben alig akadt, ahol nem lehetett egy-egy földből kissé kiálló, félig-meddig eltemetett koponyát vagy más csontot látni. Annyira így volt ez, hogy némelyek a kézcsontokat és lábszárcsontokat összegyűjtötték, átfurkálták, összeerősítették, és szőlőlugast vagy más állványt építettek belőlük; így fém csak az összeillesztéshez kellett, s ez jóval olcsóbb volt, mintha az egészet mondjuk bronzból csinálták volna.

Emiatt épült tehát a papiskola ezen illatár határain kívül.

Arlex apja híres harcművész volt. Abból élt, hogy másokat oktatott verekedésre és főleg kardforgatásra. Néha elvállalta azt is, hogy ezt-azt helyettesít a párbajok során. Tehát bajnoki munkákat is vállalt. Mindebből elég jól megélt. Annyira jól, hogy tellett rá, hogy Arlexet a papiskolában taníttassa! Volt azonban Arlexnek egy öccse és egy bátyja is, s ezek nem jártak papiskolába, holott a papának ezek okítására is bőven tellett volna. De nem tanultak, mert minek annak, aki a harci képességeiből akar megélni! Arlex apja ugyanis óriási, több mint százkilencven centi magas férfi volt, hordónyi mellkassal, karjain az izmok úgy dagadoztak, ahogy másnak a combjain sem, és emellett fürge volt mint egy ragadozó. Arlex öccse és bátyja az apjára ütött, ez jól látszott rajtuk, tehát bizvást remélhették hogy ha nem lustulnak el az állandó gyakorláshoz, akkor megélnék majd fizikai képességeikből. Ami azt illeti, Arlex bátyja már javában ezt is tette, mert a bátyuska már huszonegy éves volt, már számos sikeres párbaj volt a háta mögött, már külön házban is élt, nem messze tőlük. Természetesen a házat is úgy nyerte. És volt két felesége is. Arlex öccse még nem élt így, mert az öcsike még csak tizennégy éves volt, de már most is jócskán erősebb és ügyesebb volt, mint a tizenkilenc esztendőes Arlex.

A kedves papa eredetileg Arlexet is a maga vitézi pályájára oktatta természetesen, már úgy nagyjából hatesztendő korától. Arlex meg is tanult ezt-azt, és még nem is mondható hogy ügyetlen, hogy kétbalkezes lett volna. Például az íjászat kifejezetten jól ment neki, éles szeme volt. De hát hiába, ha egyszer a párbajhoz nem szabad íjat-nyilat használni! Ellenben mire tíz éves lett, egyre nyilvánvalóbb lett, hogy ő bizony egyáltalán nem örökölte apja testi kiválóságait, s mondta is neki apja nemegyszer:

—Anyádra ütöttél, hogy a rosseb egye meg! Az volt olyan, mint egy kivéreztetett fogpiszkáló! Alig volt szélesebb mint a lyuk a lába között, de az is olyan kicsi volt, hogy alig fért bele a faszom, és sikoltozott is mindig amikor benyomtam neki! És alacsony is volt, mindig azt hittem hogy miután benyomom neki, a száján jön ki a farkam vége és önmagamát spriccelem le! Mondta is hej de hányszor, hogy úgy érzi, hogy a gyomrát dőföli a vége! Igen, anyádra ütöttél, a francba is, hogy is hívták, hogy is hívták... megvan, Golba volt a neve! Na, aztán el is adtam, miután szült, mert miért is ne, úgyis vissza kellett volna vinnem a táborba, de ott ilyen hitványkáért nem kaptam volna értékes nőt! Hanem a szomszéd épp az ilyen vékonykákat szerette, az megvette jó pénzért. De aztán onnan is elkerült, mert a szomszédot legyőzték... szerencsére!

—Miért, haragudtál tán rá? - kérdezte Arlex.

—A szomszédra nem, de anyádra annál inkább, mert állandóan átszökdösött hogy láthasson téged! Egyszer a karját is eltörtem, mert kivett a bölcsőből téged és ringatott, és olyan hülyesé-

geket súgdosott a füledbe, hogy majd legyél óriási vitéz és a nők bajnoka! Ilyen hülyeséget! Na, ez úgysem jön neked össze, mert semmi nem lesz belőled, látom már! Egyszerűen nincs benned semmi erő, semmi izom! Gebe vagy, fiam!

—És a szomszéd nem követelt kártérítést a neje eltört karjáért?

—Dehogyan követelt az, tudta hogy azon nyomban kihívnám párbajra! Sőt, miután eltörtem a karját annak az asszonyállatnak, még jól meg is basztam elől-hátul, hogy recsegett neki, aztán felemeltem és átrepítettem a kerítésen hogy csak úgy nyekkent! Üvöltött is utána eleget! Végülis pedig a szomszéd már amiatt sem szólhatott, mert miért nem vigyáz a feleségére!

—De hát ha a szomszéd félt tőled, miért nem hívtad ki párbajra már rég?

—Mert nem vagyok hülye, fiacskám! Nem volt annak mása csak a szaros gatyája, majdnem azt mondhatnám! Minek győzzek le egy ilyet?! A kertjéért?! Ugyan már, nem vagyok én paraszt hogy a földet túrjam! Megfenyegettem hogy nyírja le rendszeresen a fűvet az én kertemben, természetesen ingyen, akkor nem bántom! Meg is tette szorgalmasan. Ezzel sokkal többre mentem, hehehe! Különbösen anyádért sem adott valami sokat, de nekem az is jól jött, s emellé újracsindelyezte a házat! Ezzel fizetett!

Ez volt tehát Arlex kora gyermekkorából mindaz, amit Arlex megtudhatott, s ez, az ő gyengesége volt az oka annak, hogy apja úgy gondolta, jobb ha nem a harcos pályára készíti Arlex fiát, amihez Arlex nem rendelkezik kellő képességekkel, sőt, láthatóan kedve sem nagyon van hozzá, hanem inkább beírhatja papnak! A papoknak végülis nem kell hadakozni. Van ugyan kardjuk, van az minden jupi férfinak, de az hogy egy pap előhúzza a kardját, az tényleg olyan ritka mint a fehér holló. Inkább csak dísznek tartják, a gazdagabb papok tele is ékítik arannyal, drágakövel... legalábbis a hüvelyt. Bár némelyek még a markolatra is annyi ékkövet tesznek, hogy azt szinte megfogni sem lehet ezeknek a csipkés szélétől és hegyétől.

Így került Arlex a papiskolába, s testvérei nevettek rajta, számtalanszor elmondva, hogy most aztán izzadhat a tanulnivalóval, de hát úgy kell neki, akinek nincs az izmaiban, annak legyen a fejében valami!

De Arlex ezzel nem sokat törődött, mert igazán nem izzadt bele a tanulnivalóba; annyira nem, hogy úgy gondolta, tulajdonképpen már két év alatt megtanult mindent ott, a többi évfolyam szerint csak arra jó, hogy a papok az apáktól több pénzt zsebeljenek be oktatás címén.

Apjának tehát olyan volt a munkaköre hogy szinte mindig otthon volt; most is otthon volt amikor Arlex megérkezett, s rögvest ezzel a kérdéssel támadta le:

—Hát veled meg mi történt hogy máris itthon vagy, hiszen csak az imént indultál el az iskolába!

S Arlex nem tudott semmi okosat kitalálni, de nem is akart. Megmondta az igazat.

—Kirúgtak!

—Hogyhogy?! Hát nem azzal dicsekedtél nekem, hogy te vagy a legjobb tanuló?!

—De bizony hogy az voltam, legalábbis az egyik legjobb, de hát... - azzal Arlex nagyot lélegzett, s elmesélt mindent az apjának. Ezt öccse is hallgatta, akit ugyan senki oda nem hívott, de senki el sem küldte.

—Hú, hogy te mekkora hülye vagy! - ámult apja.

—De hát apám, én csak elmondtam amit tapasztaltam, márpedig istenbizony tapasztaltam hogy az a nő megölte magát, meséltem is akkor nektek, emlékezz csak rá, hogy még meg is verted mostani feleségedet, mert Heredé megsiratta azt a lázadó nőt! Tehát nem hazudtam! Még ha igaz is hogy a nők általában gyávábbak, de néha bizony egyik-másik megvan olyan bátor, mint mi férfiak!

—Eh, a tanárodnak van igaza, az a nő csak halálba menekült!

—Igenis mi nők bátrak vagyunk! Nagyon bátrak! Bátrabbak mint ti férfiak! Muszáj is hogy bátrak legyünk, mert nekünk bezzeg minden szülés fáj, s ezt tudjuk előre, de tinektek csak akkor fáj valami ha önmagatok szenvedést okoztok egymásotoknak! - hallatszott az ajtóból Heredé kiáltása.

—Micsoda?! Ki engedte meg, hogy belepofázz a dolgainkba?! - pattant fel Arlex apja, azzal az ajtóhoz ugrott, és jónéhány csattanós pofont lekevert Heredének, majd még bele is rúgott, hogy az már sikoltozott.

—Na látod hogy nyüszítesz, nem is vagytok ti olyan bátrak! - mondta aztán a nőnek.

—De igenis bátrak vagyunk - szállt fel a halk szó a földön fekvő nő ajkairól mint egy sóhajítás - hiszen előre tudtam hogy mennyire megversz majd a megszólalásomért, de mégis mertem megmondani az igazat! Te talán mernél ellenkezni valakivel, aki annyival erősebb nálad, mint amennyivel erősebb vagy te énnálam?!

—Kuss, te nem bátor vagy csak hülye, aki nem tudja hogy hol a helye! Mars a konyhába, vagy szétvagdalom a picsádat! Nem félek megölni téged, nehogy azt hidd, mert elég gazdag vagyok hozzá, hogy új nőt vegyek akármikor, sőt nyerhetek is mástól! - azzal belerúgott a nőbe egy jókorát, majd felemelte, és kilóditotta az ajtón.

Ezután figyelme Arlex felé fordult.

—Remélem tudod, hogy mivel jár amit tettél?!

—Mivel, apám?

—Azzal, hogy halálra vagy ítélve! Nincs már papi ezüstláncod, ugyanakkor nagykorú vagy! Bárki kihívhat téged párbajra! És akkor neked véged, mert alig értesz jobban a fegyverforgatáshoz mint a nők! És tudd meg, hogy én nem foglak állandóan megvédeni, mert mindennek van határa! Felnőtt vagy, és a felnőtt védje meg magát! Eddig felneveltelek, többet tőlem nem várhatsz! Különben is inkább öcsédre pazarolom az erőmet és pénzemet már, akit bevallom hogy jobban is szeretek, mert rám hasonlít! Ő aztán igazán az én fiam, látszik az izmain is! Tehát én azt parancsolom neked Arlex, hogy le se vetkőzz, sőt, fogd az ijadat-nyiladat is, aztán máris indulj vissza az iskolába, és könyörögd vissza magadat! Alázkodj meg, igenis vond vissza amit mondtál, még akkor is ha továbbra is azt hiszed; mert az az egyetlen reményed az életben maradásra, ha pap leszel! És viseld el az ostobaságodért rád kirótt büntetést, mert verve lenni még mindig jobb, mint halva lenni!

—Éppenséggel a lázadó nők nem így gondolják... - motyogta Arlex, de ekkor ő kapott egy óriási pofont apjától.

—Hé, nekem ne elmélkedj, mert nem ez a dolgod, és főleg ne ellenkezz velem! Eredj máris!

—Igenis apám! De minek ahhoz íj meg nyíl?

—Csak azért, mert vedd tudomásul, hogy azt akarom, hogy ha nem sikerül visszakönyörögnöd magadat, akkor már haza se gyere! Akkor ez a ház többé nem otthonod, mert hülyékké nem veszködöm! Azt hittem ha már kákabélű is vagy, ha girnyó is, de legalább eszed van egy kevés, erre kiderül hogy kirúgatod magadat! Uramisten! Ekkora balfasz állatot! Ha azzal jössz haza hogy nem vagy újra paptanuló, akkor esküszöm hogy én hánylak kardélre! De lehet hogy öcsédre bízom ezt, akiről tudod hogy mennyire szeret téged! - vigyorgott. —Szóval fogd az ijadat, és tűnés innen! Ha van ijad, az erdőben talán kihúzod néhány évig, másképp semmi esélyed! Különben így sem sok! Na mi az, még mindig itt vagy?!

—Máris megyek, apám! - mondta Arlex, azzal leakasztotta az ajtó melletti fegyvertartó állványról íjtartó tegezét, hátára szíjazta, és lehajtott fejjel kiballagott a szülői házból.

3. fejezet: A tiszteletbeli nő

Arlex ugyan megindult a papiskola felé, de igazán nem sietve. Minek is azt, amikor a tanítás késő délutánig tart, s most még a dél is messze van! Igazság szerint azon töprengett hogy mit tegyen. Valóban, ha nem lesz pap, neki vége. Másrészt nem hitte hogy sikerül visszakönyörögnie magát. A papok nem szokták megmászítani a szavukat! És a megalázkodáshoz sem volt sok kedve. Nem is beszélve arról, hogy akkor kimélnék rá az ötven botütést, de lehet hogy még többet is! Igaz, a nők nemegyszer ennél többet is kapnak, de hát ő nem nő, és meglehet hogy nem is olyan bátor... lám, verekedni sem szeretett sosem!

Egyre lassabban lépdelt az utcán, de azért csak-csak közeledett az iskolához.

Aztán amikor meglátta újra annak fehér kerítését, megállt hogy újra átgondoljon mindent. De akárhogy forgatta is a fejében a dolgot, mindig csak oda lyukadt ki, hogy apjának igaza van! Ha nem lesz belőle pap, akkor hulla lesz belőle, s nem is sokára! Sokan ismerik őt errefele, tudják hogy papnak tanult tehát nem ért a harchoz! S vannak akik olyan szegények, hogy egy jobb ruháért is ölnek ha tehetik, vagy egy fél pár cipőért! Vagy megölnék őt a fegyvereiért! De ha elszökik innen, akkor sem fog soká élni!

Azt kell tehát eldöntenie, igaz-e az amit apja mondott, hogy jobb verve lenni mint halva, vagy a lázadozó nőknek van igazuk, akik nemegyszer kifejezetten jelszónak választották, hogy „Inkább a halál, mint az állat módra való élet”!

Jó tíz perce ácsorgott ott Arlex, majd vállat vont és elindult az iskolába. Most alaposan ki fog kapni, de nem állandóan él majd úgy, verve, igen, nem fogják őt verni egész élete során! Ezt az egy alkalmat majdcsak elviseli valahogy! Már persze akkor, ha lesz rá módja. Ha a tanár visszafogadja őt. Ami egyáltalán nem biztos. Sőt, majdnem biztos hogy nem. De igaza van apjának, meg kell próbálja azt!

A kerítés fölötti feliratot meglátva tisztelgett szabályosan és elkiáltotta amit kell, majd bement a kapun.

—Mi ez a ki-be járkálás, növendék? - érdeklődött a portás.

—Muszáj, családi gondok! - sóhajtott a Arlex, mert rájött hogy a portás még nem tud az ő kirúgásáról, s nem óhajtott a szégyenét megosztani vele.

—Az íjászfelszerelést tessék letenni, az nem vihető be az iskolába! - utasította őt a kapus. Aki különben, mint mindenki itt az iskolában, maga is alacsonyabbrangú pap volt.

Arlex hát letette az íját-nyilát, majd beljebb lépett. Most már nem kellett közöszlennie a kikötözött nővel, megtehetné volna ha akarja, ám ez csak naponta egyszer volt kötelező. Neki azonban kisebb gondja is nagyobb volt ennél. De annyira szomorú volt, annyira reménytelen, hogy talán ettől, de hirtelen iszonyú hascsikarás tört rá. Tegnap este végézet ugyan, de most mégsem az iskolaépület felé vette az irányt, hanem attól jóval távolabbra, az illemhelyre tartott, még hozzá rohanást!

A budi nem a talajszinttel egy síkban épült, hanem attól jócskán magasabban, mert alja az a zárt bronztartály volt, amiben az így kivégzendő nő raboskodott, s amibe a potyadék kellett kerüljön. A budi azon részéhez melyben az ülőke is volt, néhány lépcsőfokon lehetett feljutni. Mindez azért volt így, mert így sokkal könnyebb volt azt takarítani az erre a célra tartott szolgának. Arlex kettesével vette a lépcsőfokokat, nadrágszíját már futás közben kioldotta, majd kicsapta a klozettajtót hogy az majdnem lerepült a sarokvasairól, letolta a gatyáját, leült a lyuk fölé...

De semmi más nem jött ki belőle, mint egy óriási fing.

Na de legalább megkönnyebbült! Legalábbis a testi dolgokat illetően. Ám úgy vélte ha már itt van, ül még egy kicsit, most már nem késhele le a bocsánatkérést! Nem sürgős neki a bot alá feküdni!

Jó tíz percet ült ott, félve attól mit hoz a jövő, de végül csak felállt, s a gatyáját is felhúzta. Valamikor végtére is muszáj felkerekednie, nem bújkálhat itt örökké, de meg úgyszólamint itt valami kellemes illatok! Hiszen alul a bronztartály szinte issza magába a napsugarakat, s az valósággal felforralja azt, ami odabent van, árad ki az ocsmány pára... nem is volt ritkaság

hogy a benti nő jóval azelőtt meghalt, hogy eltemette volna a szar és húgy, tudniillik egyszerűen mert hõgutát kapott.

Arlex kihúzta magát hogy némi bátorságot merítsen e testtartásból, ám azután dacosan így kiáltott:

—De mondjak bármit is, azért igenis hogy úgy van, hogy mégis akadnak a nők között bátrak! Igenis vannak bátor nők, én csak tudom! - azzal nyúlt a kilincsért...

Ám ekkor hangot hallott:

—Mit hallok egy férfi szájából! Csak nem ám hogy egy férfi a nőket dicséri?!

A budtartályba zárt nő szólalt meg.

—Aztán mit érdekel az téged?! - kérdezte ellenséges hangon Arlex.

—Hát már hogy is ne érdekelne, tudod te hogy milyen unalmas idebent?! Persze hogy nem tudod, téged még sosem zártak be egy szűk szartartályba napokra, ahol csak a bűzből van elég, de még levegőből sem, hogy másról ne is beszéljek!

—Biztos megérdemelted!

—Hogyne, épp annyira mint te!

—Én?! Mit tudsz te rólam?!

—Épp eleget! Hiszen olyan sóhajtozva ültél idefent a fejem fölött, hogy szinte a pucér seggedről is lesütött a bánat! Annak alapján meg amit most kiáltottál, hogy a nők közt is vannak bátrak, annak alapján úgy vélem hogy valami nőügy miatt vesztél össze a tanárokkal! Vagy tévedek?!

—Hát nem, nem, a kurva életbe... igen, miattatok kibaszott nők miatt tört derékba az életem! Úgy van!

—Mondd, nagy kérdés volna, hogy elmondj nekem mindent?

—Ugyan mi a nyavalyának!

—Ez nekem jó volna mert azalatt nem unatkoznék, de jó volna neked is, mert megkönnyebbülnél!

—Azt ugyan soha, mert olyan szar helyzetben vagyok, hogy még örülhetek, ha kapok ötven botütést! Mert lehet hogy nem kapom meg, de csak azért nem, hogy rövid úton végem legyen! Igen, úgy van, ennél szarabb helyzetben már igazán nem lehetek! Hát hogy az istenbe nyugodjak meg, amikor még annak is örülnöm kell ha nemsokára méltóztatnak minden bőrt lecsapdosni a seggemről és a hátamról?!

—Pedig igenis lehet ennél is szarabb helyzetbe kerülni.

—Ugyan hogyan?!

—Hát úgy, ahogy én vagyok most! Ilyen helyzetbe te vélhetőleg soha nem kerülsz! Ez talán nem szar helyzet, amikor már nyakig benne vagyok?!

—Hát, mondasz valamit...! - ismerte el Arlex felkacagva. Majd elkomorult. —Na de akkor is...!

—Ne elmélkedj, halljuk inkább a történetet! - vezényelte a nő szinte parancsolva.

S erre Arlex belekezdett. Nem annyira a nő kíváncsiságának kielégítéséért, mert hát mióta törődik egy férfi a nők akaratával! De szívesen késleltette a maga számára elkerülhetetlent.

—Ah, hát ez igazán érdekes! - hallotta a budiból a reagálást Arlex. —Szóval te merészeltél felfedezni bennünk nőkben némi előnyös tulajdonságot, s erre a férfiak kivetnek maguk közül, így van?

—Hát igen, így is mondhatjuk bizonyos értelemben...

—És te félsz, hogy ha nem fogadnak vissza a papok, akkor mi lesz veled.

—Én nem félek, én bátor vagyok!

—Csudát nem félsz te, én is félnék a helyedben!

—Az te vagy.

—Meg te, meg apád, meg akár a paptanáraid is! Mindenki félne ilyen helyzetben!

—Nem igaz, mi férfiak bátrak vagyunk!

—Még lehet, de attól még félhettek.

—Aki bátor, az nem fél!

—Aki nem fél, az nem bátor, hanem hülye. Az ugyanis a bátor, aki fél ugyan, de leküzdi a féltelmét! Aki nem fél, az ugyan mire fel lenne bátor?! Hiszen aki nem fél, az többnyire épp azért nem fél, mert nem is képes meglátni a veszélyt, pláne nem annak teljes nagyságában!

—Hm! - morogta erre Arlex. Majd ezt kérdezte:

—Eszerint ha én most leküzdeném a félelmemet és elmennék a szentatya elé, hogy vállaljam a megbotozást, akkor bátor lennék?!

—Egészen biztosan! Mindazonáltal mégsem ajánlom. Ugyanis nem kellemes megverve lenni. Nekem elhiheted, mert éltem már át én azt!

—Ne bizonygasd, elhiszem! De mi mást tehetnék! - sóhajtott fel Arlex, észre sem véve milyen mélyre süllyedt: férfi létére tanácsot kért egy nőtől!

—Megmondom. Ha téged kivetett magából a férfiak társasága, társadalma, akkor keresned kell egy másikat, ahol befogadást lelhetsz!

—De hát olyan nincs!

—De van. A nők társadalma.

—Elment az eszed! Hogy is lehetnék nő! De különben sem akarom!

—Igazi nő természetesen nem lehetsz, de ez nem is szükséges. Lehetsz azonban *tiszteletbeli nő!*

—Ez meg milyen hülyeség?!

—Mondd, belegondoltál már, hogy ötven botütésbe simán bele is halhatsz?! Még akkor is ha túléled, mert lehet hogy úgy elfertőződnek a sebeid?!

—Hát bizony, ez valóban nem lehetetlen! - sóhajtotta ismét Arlex.

—És még ha simán túl is éled, akkor is légy nyugodt afelől, hogy a papok megjegyezték amit mondtál, és életed végéig sem kapsz majd semmi fontosabb hivatalt, maradsz itt náluk szarpucoló szolga, s már a fenekedet a földhöz verheted örömdben, ha kineveznek portássá!

—Ebben én is biztos vagyok.

—Hát kell ez neked?! Nem jobb tán, ha megbecsülést kapsz valahonnan?! Ha volna sok-sok nőd is, akik ráadásul mind szeretnének?!

—Mióta szeret egy nő egy férfit?! Hiszen mindenkit csak önmaga szerethet, vagy esetleg az apja! Bár az én apám is... na mindegy! - legyintett.

—Na figyelj csak - szólt ismét a nő - mondok én neked valamit! Gondoltál-e már rá, hogy nem könyörgöd vissza magadat ide az iskolába, amire biztos úgyszincs sok esélyed, hanem hontalan vándor leszel?

—Naná, de semmi kedvem hozzá!

—Miért nem?

—De hát milyen élet az!

—De ugye tudod, hogy sok szökött nő próbálkozik ezzel?

—El is kapják őket, vagy felfordulnak éhen, mert nem értenek a vadászathoz!

—De te értesz hozzá, ugye?

—Hát, nem nagyon! Egy kicsit talán, de az alig több mint a semmi.

—És mit gondolsz, ha volna elég pénzed, akkor is éhen halnál?

—Hát úgy már azért más volna! Hiszen akkor vehetnék élelmet ha kell! De akkor is irtó veszélyes volna nekem, mert ha kihív valaki párbajra, akkor nekem annyi! Megöl, s elveszi a pénzemet! Különben is, honnan lenne nekem pénzem! Pláne elég! Hiszen a legdrágább dolog épp az élelem!

—Én megmondom, hogy honnét szerezhetsz elég pénzt.

—Tessék?!

—Na, mondjam?!

—Mondd hát!

—Csak akkor mondom meg, ha megkérsz rá.

—Mi, hogy én és téged, egy nőt?!

A nő csendben maradt. Végül azonban Arlex belegondolt hogy úgysem hallja senki amit mond, s így szólt halkán:

—Kérlek mondd meg!

—Remek. Megmondom. Belőlem lehet elég pénzed.

—Tessék?!

—Én tudom, hogy honnan lehetne elég pénzed.

—Ezt mondtad az előbb is.

—De most azt is megmondtam, hogy én vagyok az egésznek a kulcsa! Ha elengedel, ha megmentesz, én is megmentelek téged!

—Na hülyítsd az öregapádat!

—A te bajod ha nem hiszel nekem!

—Inkább a tied! Csak nem akarsz meghalni!

—Naná hogy nem! De te sem!

—Nem hagyom hogy kihasználjanak!

—Mondd, elgondolkoztál már azon, miért olyan sikertelenek a szökött nők a vadonban?

—Mert gyöngék, mert fegyvertelenek, mert...

—Mert sokmindenért, de leginkább amiatt, hogy még ha rabolnak is valakitől pénzt, de semmire nem mennek vele, mert nem mehetnek be a városokba és falvakba hogy megvegyék azon, ami kell nekik! De te, Arlex, te fiú vagy, te megteheted!

—De én nem tudok rabolni. S az különben is becstelenség.

—Az is becstelenség, hogy ilyesmiért ki akarnak rúgni téged, vagy nem?!

—Hát...

—És ne hazudd nekem, hogy nem ölnéd meg szívesen azt a papot, aki kirúgott!

—Hej de még hogy megölném, csak tehetném!

—Ha rám hallgatsz, lehet hogy lesz is rá módod. Mert figyelj csak rám: tegyük fel lesben állsz az úton. Jön egy pap. Lenyilazod. Elveszed a pénzét... s azoknál sok szokott lenni! Még az ezüst nyakláncát is elszeded és beolvasztod! Aztán bemész egy városba és veszel rajta enni-valót meg mindent amit kell... mert te, Arlex, te bemehetsz, mert férfi vagy...

—Igen, veszek egy szép házat, és másnap megölnék érte!

—Emiatt nem veszel házat. Olyan helyen laksz majd a vadonban, amit senki nem ismer. De ha kell valami, megveheted!

—Eh, hagyd ezt, reménytelen, a papok ritkán mászkálnak egyedül, inkább egy rakás fizetett bajnokkal, akiket katonáknak neveznek! De hát ezt neked is tudnod kell, a nőtáborokat is ők őrzik!

—De azok is meghalnak, ha nyíl fúródik beléjük!

—De hát értsd már meg, hogy én nem tudok annyit nyilazni, olyan gyorsan!

—Teljesen igazad van. De ehhez kellek én, meg más nők! S ha már van segítséged, akkor...

—Ne is folytasd, mégis ostobák vagytok ti nők, mert semmi újat nem találtál ki! Amiről beszélsz, annak a neve egyszerűen az, hogy *rablóbanda*!

—Persze hogy az, na és?

—Azokat idővel mindig elkapják.

—De csak mert nincs összetartás közöttük. Csakhogy gondolj bele, ha te vagy az egyetlen férfi, s mindenki más nő, akkor bennünk megbízatsz! Mi nem árulunk el, mert óriási szükségünk van rád! Mi nem vágjuk el éjjel a torkodat! Hogy is tennénk, hiszen akkor nem lenne aki be tud menni a városba ezért-azért! És állandóan jobbnál-jobb nőkkel élvezkedhetnél...

—Mintha olyan sok lenne belőlük!

—Lesz is! Hiszen ha van nő azoknál akiket megölünk, azokat is befogadjuk a csapatba! Na szóval, gyerünk hát és engedj el!

—Épp téged?! Innen, a papiskolából?!

—Miért is ne, gondolj bele: most tanítás van, nem jár senki errefelé, könnyen kiszedhetsz a budiból...

—Ugyan hogyan?

—Hát úgy, hogy ledobsz nekem egy baltát, azzal elcsapdosom a bilincset, és azután kimászok innen!

—És honnan vegyek én baltát!

—Kell hogy legyen az egy ekkora helyen! Például a kertésznél, vagy valami más szolgánál!

—És az ad is majd nekem!

—Öld meg! Nem lesz nehéz, mert az sem érthet jól a harchoz, és különben is hátulról kell támadj rá!

—Ez aljasság!

—Jobb ha hozzászoksz: aki rabló, az nem finomkodhat! Különben is, én nem igazán kedvelem a papokat, sejtethed!

—Hm... jelen pillanatban én sem... De nem tudsz kimászni a kerítésen!

—Nem baj, majd megyek ki a kapun át.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy te előremész, és megölöd a portást is!

—Na ne!

—Miért, nagy bajnok talán?

—Az nem, de... de...

—Tehát megölöd. Ha a fülkében végzel vele, senki nem is látja majd. Én hátramaradok, s csak akkor futok oda, ha fütttyentesz. S azután kiloholunk az iskolából, és rögvest eltűnünk az erdőben! Tehát tiszta szerencse hogy az iskola itt van a város szélén! Sőt, azon túl! Ezért lehet ezt megcsinálni! És rögtön lesz egy nő, Arlex! Nem fogok tiltakozni, ha meg akarsz ölelgetni! Előbb persze megmosakszom valami patakban! Képzeld csak el, ezzel bosszút állnál a papokon! Hogy enné őket a méreg!

—Hát nem mondom...

—Akkor pedig ne tétovázz, mert ha addig vársz amíg jön valaki, akkor lebuksz! Ha ugyanis észrevettek a tanárok hogy idebent vagy, akkor már nem hiszem hogy őrizetlenül hagynának! Akkor már nem menthetsz meg engem! És egyedül sokkal nehezebb lesz neked minden! Na tehát mi lesz, hozol már nekem egy baltát?!

Arlex nagyot sóhajtott.

—Na jól van! Lesz ami lesz, azistenit! Inkább ölök, mint hogy leverjék a bőrt a hátamról! - azzal kilépett a vécéből, és elsétált csendben, óvatosan néhány lépést. A konyha felé tartott. Sejtette hogy arrafelé talál majd baltát, amivel a főzéshez való fát aprítják.

Meg is találta nemsokára. Őrizetlenül hevert ott, egy tuskóba vágva. Még gyilkolnia sem kellett érte.

Loholt vissza vele az illemhelyre.

—Nesze! - dobta le a lánynak.

—Köszönöm!

—Áruld már el, ugyan mi a neved, hiszen te is tudod az enyémet!

—Íriel a nevem. De most ne állj a lyuk közelébe, mert mindjárt fröcskölni fog a trutymó, ha csapkodok!

Arlex óvatosan hátrahúzódott, amennyire csak bírt. Hangos loccsanások törték meg a csendet, majd Íriel így szólt:

—Felnyújtom a fejszét, verd szét vele az ülőkét, hogy kiférjek, azután húzz fel!

Arlex megtette, bár arca megvonaglott az undortól, amikor Íriel szaros csuklóját fogta. Holott jó erősen meg kellett azt fognia, mert csúszott, nyálkás volt. Alig ért fel a lány, Arlex máris elokádta magát.

—Töröld meg a kezedet, és intézd el a portást! Fütttyents egy nagyot, ha kész vagy! - parancsolta a lány.

Arlex, még mindig öklendezve, már ment is. Fogalma sem volt róla mennyire szép vagy nem szép Íriel, mert mindössze a szemét látta kivillogni az arcából, minden mást vastagon borított a mocskok. Amiben ráadásul még mindenféle kukacszerű férgek is vonaglottak, valószínűleg légylárvák. De az biztos hogy ha ezen undorító réteg alatt Íriel akár a világ legvonzóbb nője is netántán, most Arlex boldogan került tőle minél messzebb!

Olyan gyorsan rohant ki a vécéből, mint még soha sehonnan, s még rohantában is egyfolytában öklendezett. S eszébe jutott, hogy szerencsére van valahol az iskola oldala mellett egy hordó, hogy oda csorogjon be az esővíz a tetőről, ezt a kertész locsolásra szokta felhasználni. Odaszaladt, a hordó még félig tele volt, s ebben gyorsan kezet mosott, s biztos ami biztos, arcot is. Sajnos eközben világosan érezte, hogy keze csak külsőre lett elfogadható állapotú, de nagyonis szaglik még. Sőt, még a körme alatt is biztos akadnak szardarabkák. De hát most ennél többre valóban nincs idő, ki kell innen keverednie, méghozzá Íriellel együtt, mert ha már

elkezdte ezt, hát fejezze is be! Különben is, most már mindegy neki, most már nem gondolhatja meg magát, mert amit eddig tett, azért simán megölik, s hozzá kínhalállal! Mert ha korábban, a nők bátorságának emlegetésével véleménye szerint nem is tett semmi szörnyűt, de az is biztos hogy egy elítélt nő megmentésével, sőt, ennek pusztá megpróbálásával is, ezzel már aztán valóban megszegte a Törvényt, ezzel valóban az általánosan elfogadott férfierkölcök árulójává vált!

Elindult a kapu felé. Igyekezett lassan, nyugodtan ballagni, s még a kését sem szorongatta, hogy gyanús ne legyen. Épp emiatt amikor az elítélt nők sora közt lépkedett, szorgalmasan köpködött feléjük, hogy ne épp most, az utolsó pillanatban legyen gyanús.

A kapus a fülkéjében volt. És Arlex tudta, általában nem szokott onnan kijönni. Minek jön, többnyire semmi szükség erre! És idekint most dél felé már nagy a meleg! A portásfülke ellenben jócskán hűvösebb, már amiatt is, mert egy jókora fa koronája borítja árnyékba! És sajnos az úgy volt hogy a diákok nemigen szoktak oda bemenni. Arlex például még sosem volt a portásfülkében. Azon törte a fejét, miként is mehetne be oda észrevétlenül, hogy a portás gyanút ne fogjon.

Végül eszébe jutott valami. Tudta hogy a portás nemigen nézdegél errefelé, mert annak inkább az utca felé kell bámészkodnia. Így aztán amikor már csak néhány lépésre volt a portásfülkétől, szaladni kezdett, majd egy mozdulattal felrántotta az ajtót, s beugrott a portásfülkébe.

—Gyorsan, gyorsan! Szöknek a nők! - kiáltotta.

—Micsoda?! - ugrott fel a portás, azzal máris előrántotta a kardját, és az ajtóhoz ugrott, szinte félre is lökve Arlexet.

Na de épp ezt akarta Arlex! Ő most a portás háta mögé került így, s máris rántotta elő a kését, s azt elszántan többször is tövig mélyesztette a portás hátába. Igazság szerint mindaddig döfködte, míg csak az le nem rogyott a földre. Csak az első szúrásnál tört ki belőle valami hangos nyögésféleség, azután már semmi. Ellenben a vére össze-vissza spriccelte Arlexet. Jutott az arcára is bőven. De ez a fiút nem érdekelte, tudta hogy úgyis alaposan meg kell tisztálkodnia. És egész belseje remegett az idegességtől. Életében most gyilkolt először. Ám meg kell mondani, tulajdonképpen nemcsak nem érzett lelkiismeretfurdalást, de inkább valami mámorító öröm töltötte el. Szó se róla, félt a lelepleződéstől, félt a büntetéstől, de mégis örült, mert úgy érezte, most vált felnőtté! A jupik közt úgyis olyan mondás járta, hogy nem is felnőtt az, aki még egyetlen embert sem ölt meg! És ő most ölt végre! Igaz hogy csak hátulról, hogy orvul, de ez is jobb mint a semmi! Ha nem is felnőtt még, de legalábbis kezd azzá válni!

A portással ugyan az ajtóban végzett, de ezt senki nem láthatta az iskolából. Láttá ellenben a kapuba kikötözött nő, az, akivel minden diáknak reggelente egyesülnie kell. És igencsak csodálkozott! Hát még akkor mennyire csodálkozott, amikor Arlex először is füttyentett egy jókorát, hogy jelezen Írielnek, azután azonban elvágta e kikötözött nő köteleit, úgy gondolkodva hogy miért is ne legyen ez a nő is az övé! S még udvariasan be is mutatkozott neki:

—Az én nevem Arlex. Ha akarod, megszökhetsz innen velem! Téged hogy hívnak?

—Muszume a nevem, uram! - válaszolta az csodálkozva, azzal felállt és igyekezett kinyújtóztatni elgémberedett végtagjait. Majd amikor már tudott járni, gyorsan elszedte a portás fegyvereit, és magára öltötte azokat. Még annak a ruháit is magára vette, bár azok jócskán lötyögtek rajta, s véresek is voltak. De így legalább nem dörzsölte a derekát például az öv, amiről a kardhüvely lógott. A kard azonban nem volt a hüvelyben: azt Muszume a kezébe fogta.

—Mi lelt téged, hogy segítesz egy nőn?! - kérdezte Arlexet.

—Nem tudom - válaszolta a fiú őszintén - valószínűleg megőrültem!

Arra hogy a portás ruháiba felöltözzék, volt ideje Muszumének, mert Íriel valahogy még nem bukkant elő, bár Arlex igencsak türelmetlenkedett emiatt! Szeretett volna mielőbb eltűnni innen, érthető okokból, de persze nem akadályozta meg Muszume felfegyverkezését, mert ez neki is érdeke volt. Sőt, ezalatt ő is magára öltötte újra a bejövetelkor ide letett íjászfelszerelését.

Még ezután is várnia kellett egy darabig, s amikor már Muszume is kész volt, s megkérdezte hogy akkor most mire várnak még, miért nem szöknek, ekkor Arlex megmondta hogy ő már

kimentett egy nőt, tudniillik a budiból, s már itt kéne lennie, de nem tudja hogy hol késik! És tulajdonképpen talán vissza kéne mennie érte, de igazság szerint fél! - és inkább füttyentett még néhányat.

S hamarosan futó léptek hallatszottak, majd felbukkant a talpig kakiba öltözött Íriel, aki úgy látszik nem vesztegette még tisztálkodásra az időt, hanem egészen másra! Arra, hogy ne egyedül legyen! Mert három másik nő is volt vele, s ezeket megismerte Arlex: korábban az ösvény melletti oszlopokhoz voltak kikötözve. Úgy látszik ezek elengedésével volt elfoglalva eddig Íriel, aki különben a baltát még most is a kezében szorongatta.

—Sajnos csak ennyit tudtam megmenteni - lihegte - a többiek olyan állapotban voltak, hogy nem jöhettek volna velünk! Velük végeztem egyetlen ütéssel: fejbecsaptam őket!

A három nő sem volt rest, beszaladtak a portásfülkébe, és körülnéztek hogy van-e ott valami, amit érdemes magukkal vinni. Ilyen nemigen akadt, de volt ott egy falat kenyér és két paradicsom, ezt az egyikük azonnal mohón a szájába tömte, továbbá pillanatok alatt széttörték az asztalt, hogy a lábait husángoknak használhassák.

—Na jó, akkor futás! - vezényelte Arlex, azzal kirohantak az iskolából. És sikeresen el is tűntek nemsokára a fák között.

Bár a papoknak voltak katonáik, de nagy hadseregeket nem tartottak fenn állandó jelleggel, s meglevő katonáik is inkább csak a nőtáborok őrzésére voltak rendszeresítve. Emiatt a szökött nőkre is csak ritkán szoktak szervezett hajtóvadászatot indítani. Mindazonáltal Arlexéknek mégis volt mitől félniük, mert akadtak néhány fős férficsoportok, akik kifejezetten abból éltek, hogy szökött nőkre vadásztak. Amelyiket elkapták, azt előszöris nagy élvezettel megerősztolták, azután leadták a papoknál, s az érte kapott cserenőt eladták jópénzért. Annak árából általában egészen jól megéltek, mert a nő drága portéka volt. Egy öt fős társaságnak elég volt havonta egyetlen nőt elkapni, s máris nem panaszkodhattak.

Arlex és női tehát bizvást számíthattak rá, hogy amint a szökés kiderül, hamarosan nem is egy efféle nővadász csoport ered a nyomukba! Akik ha nincsenek is túl sokan, de kifejezetten a nővadászatra specializálódtak! Ráadásul Arlexéknek nincs is tisztességes fegyverzetük, mert olyanja csak Arlexnek van és Muszumének, aki a portás fegyvereivel rendelkezik! Tulajdonképpen a másik négy nő, tehát Íriel és az Íriel által megmentett másik három, önekik nemhogy fegyvereik nincsenek, de még csak ruháik sem! Még cipőjük sem!

Továbbá, akadtak a kontinensen olyan helyek ahol senki nem élt, járhatatlan vadonok, magas hegyek, sőt még egy óriási sivatag is, csakhogy Arlexék jelenleg egyáltalán nem ilyen helyen voltak, hanem a tengerpart közelében, ahol bármerre induljanak is, hamarosan újra meg újra városok közelébe érkeznek, s két város közt is sok falu akad! Tehát, most ugyan elég könnyen elszellelhetek, hála annak hogy a papiskola a város határában feküdt, de különösebb bújkálásra ez a terep igazán nem alkalmas!

Mindenekelőtt azonban kerestek egy patakot. Erre több okuk is volt. Mert előszöris, Íriel le kellett hogy mossa magáról a szarnak legalább a nagyját mielőbb. Másodszor, a nővadász osztagok gyakran tartottak vérebekeket is, amik képesek a nyomkövetésre, emiatt jódarabot gyalogoltak Arlexék most a patak vizében, hogy a kutya szagot ne foghassanak. Harmadszor, a friss, hús vízzel a megkínzott nők kimoshatták a sebeiket, ami határozottan jóleső érzés volt, a gyógyulást is elősegítette. S végezetül egyszerűen szomjas is volt a legtöbbjük, mert a kínzáshoz kikötözött nők persze hogy nem kaptak semmit sem inni, némelyikük már akár harmadik napja nem ivott egy kortyot sem!

Útközben Arlex megtudta a többiek nevét is: úgy hívták őket, hogy Szolve, Morella és Bobaroba. És Íriel kivételével mind mélységesen csodálkozott, hogy miként is lehetséges, hogy egy férfi segít nekik! Hogy ez egyáltalán eszébe juthatott egy férfinak! Na de erre Íriel nem is habozott elmesélni nekik, hogy hát azért ez egyáltalán nem jutott az eszébe ám Arlexnek tulajdonképpen, mert ezt ő Íriel tanácsolta neki!

—Egy férfi túl ostoba ahhoz hogy eszébe jusson, milyen jó lehet neki, ha a nők kedvelik és nem ellenségnek tartják - magyarázta - de némelyik esetleg belátja ennek igazságát, ha egy okos nő emlékezteti rá! És Arlex ilyen! Persze az is kellett ehhez, hogy kilátástalan helyzetben

legyen, ugyanis épp kicsapták a papiskolából. De akkor is el kell ismernünk hogy nagy jót tett velünk, lányok, tehát amennyire csak lehet, édesítsük meg az életét! Bár én vagyok e csapat vezére, de szerintem nyugodtan tekinthetjük Arlexet az alvezérnek!

—Micsoda?! Hogyhogy te vagy a vezér?! Miért nem én vagyok az?! - csattant fel azonnal Arlex.

—Jaj, butuskám, hát ennek több oka is van! Először is a többi lány már amiatt sem jogosult hogy vezér legyen, mert nekem és neked köszönhetik a szabadságukat, márpedig te az én fedezetem vagy... - azzal átölelte Arlex vállát, aki azonban finoman elhúzódtott tőle.

—Most csak ne ölelgess, Íriel, jó?! Mert most már látom rajtad hogy kivételesen csinos nő vagy, de hiába mostad le a szar minden látható nyomát magadról, de bizony még mindig úgy bűzölögsz, hogy egy görény sem jobban! Még a hajad is!

—Hát igen, erre számítani is lehetett! - sóhajtott a nő. —Én ugyan nem érzem, de elhiszem hogy úgy van! Kell majd valahonnét szappant is rabolnunk, s azt hiszem kilószámra használhatom majd el a mosdáshoz!

—Minden bizonnyal, de szóval miért is épp te akarsz vezér lenni?! Mert engem nem az érdekel ám hogy miért te és miért nem a többi lány, engem az érdekel, hogy miért te, és miért nem én!

—Na de hát már amiatt sem lehetsz vezér, mert nem látod be ennek okát magadtól is! Figyelj csak Arlex, azt hiszed sokáig tarthatjuk magunkat, ha örökké csak hatan maradunk, te meg öt lány?! Ugye hogy nem! Kell még segítőköt szerezni, akik nyilván mind nők lesznek! És ne hidd ám hogy egy pillanatig is elhiszik majd, hogy te, egy férfi, jót akarsz nekik!

—Miért ne, ha én mentem meg őket!

—Ha te teszed azt. De lehet, hogy valamiért épp nem te teszed azt! Lám, Szolvét, Morellát és Bobarobát sem te mentetted meg tulajdonképpen, hanem én, neked biztos eszedbe sem jutott! Neked tulajdonképpen csak én és Muszume köszönhetjük az életünket! Ettől természetesen még hálás neked e három lány is, mert ha te nem vagy, én sem leszek szabad, és akkor ők hárman sem, de látod rajtuk hogy még így is hogy hitetlenkednek! Na de nem is ez a lényeg, mert vedd inkább figyelembe, hogy mi nők, s a később megmentendő nők is, a szabadságunkért lázadozunk! Kötve hiszem hogy beleegyeznének hogy amikor már nem muszáj, amikor már úgyis szöknek, amikor már úgyis lázadónak vannak minősítve és emiatt halálra ítélve, hogy még ekkor is férfiuralom alatt éljenek! Ez teljes képtelenség! Lehet hogy hálásak lesznek neked, de az biztos mint a halál, hogy úgyis választanának maguknak női vezért! Akkor meg már legjobb neked ha én leszek a vezér, mert én aztán valóban tudom hogy neked köszönhetem az életemet, és emiatt valóban hálás vagyok neked! Szerintem még azt is nehezen fogadják majd el, hogy egyáltalán alvezér legyél! Elismerem, ez meglehet tán hogy pusztán előítélet a nők részéről, de ismerd el te is hogy van ám azért ennek némi alapja, mert a férfiak igazán csakis a rossz oldalukról mutatkoztak be eddig nekünk!

—Aha, tehát azért mentettelek meg benneteket, hogy most rögvést bebizonyítsátok a hálátlanságotokat! Remek!

—Hova gondolsz, annak hogy én vagyok a vezér, semmi köze ahhoz, hogy jól érezd magadat! Különben is, emlékezz csak rá, ezt az egészet csak azért csináltad hogy jól élj, és nem azért, hogy holmi vezér légy!

—Magától értetődőnek tartottam, hogy a saját rablóbandámnak nyilvánvalóan én leszek a vezére!

—Tévedtél. - vont vállat Íriel. —Különben is, már kezdettől fogva én voltam a vezér, hogyhogy nem jössz erre rá?!

—Hogyhogy te voltál?!

—Hát úgy. Még csak nem is láttál belőlem semmit csak a hangomat hallottad, még javában nyakig álltam a szarban, de te mégis eleve azt tetted, amit mondtam neked! Az én szavamra szereztél baltát, az én szavamra verted szét a buditetőt, az én szavamra húztál ki onnan, az én szavamra ölted meg a portást... Hát nem így volt?! Vedd már észre hogy minden úgy történt, ahogy azt én mondtam! És eddig tulajdonképpen minden jól alakult! Hát mi bajod van akkor neked az én vezérségemmel?!

—Eh, mire vagy olyan büszke, mindössze annyi történt, hogy megmentettem a tetves életeteket, mert telebeszélte a fejemet! - szolt elkeseredetten Arlex.

—Igen, pontosan ennyi történt - bölintott Íriel - de vedd észre azt is, hogy egyelőre nem is tűztünk ki más célt magunk elé, mint hogy megmentjük az életünket! Ez volt a cél, pontosan ez és nem más, és ezt a célt el is értük! Tehát kiváló munkát végeztünk, meg lehetünk elégedve magunkkal, vagyis fel a fejjel, semmi ok a szomorúságra, annál inkább a vígadalomra!

—És úgy érzed, hogy nő létedre képes leszel ellátni a vezérség embert próbáló feladatát?!

—De mennyire!

—Most én mondom hogy „kötvé hiszem”! Hiszen a nők ehhez túl ostobák!

—Na de Arlex, kérlek, gondolkozz már egy cseppet! Miből véled úgy, hogy mi nők ostobák vagyunk?!

—Hát mert... mert...

—Mert így tanultad, ugye?

—Például!

—Nem „például”, hanem kizárólag emiatt! Csakhogy te azt is tanultad, hogy mi nők gyávák vagyunk! És épp te jöttél rá, hogy ez mennyire nem igaz! Tehát nem minden igaz, amit tanítottak neked! Hátha másban is tévedtek a tanáraitok, nemcsak a bátorságot-gyávaságot illetően?! Hátha az észet illetően is?! Hátha mi nők nem is vagyunk butábbak?! Sőt, hátha még netán okosabbak is vagyunk, mint a férfiak?!

—Na hát az már a hülyeség teteje, hogy okosabbak is lennétek! Hiszen ha úgy volna, ti uralkodnátok, sőt, ha igaz hogy valaha is akár kicsit is a titek lett volna valamiféle hatalom, azt a butább férfiak nem tudták volna kicsavarni a kezetekből!

—Hátha azért sikerült a férfiaknak a hatalomátvétel, mert mi nők nem szeretünk harcolni?!

—Na ugye!

—Mi az a „na ugye”? Emiatt lennének talán ostobábbak?!

Mert tudod, szerintem ez csak annyit jelent, hogy épp hogy okosabbak vagyunk, mert a harc szenvedéssel jár, meg halállal, és mi nők nem szeretünk sem szenvedni, sem meghalni! És szerintem aki úgy véli hogy a szenvedés és halál rosszabb mint a jólét és az élet, az egyáltalán nem butább, hanem okosabb annál, aki másként vélekedik erről!

—Hm... ebben lehet valami... - ismerte el kelletlenül Arlex, majd felderült az arca. —Én sem szeretem a harcot! Tehát én is okos vagyok?!

—Egészen biztosan! - mosolygott rá Íriel. —Biztosíthatlak róla Arlex, hogy nagyon sok dologban egészen más az igazság mint amit tanítottak neked az iskolában, sőt, tulajdonképpen mindenben, de tényleg mindenben egészen félrenevelték a gondolkodásodat, szándékosan becsaptak, megtévesztettek téged a tanáraid, mindenben hazudtak neked! És ne is tiltakozz, látom rajtad hogy közbe akarsz vágni, de ne tedd, ne tiltakozz, ugyanis felesleges! Saját magadnak teszel vele jót, ha mielőbb kivered a fejedből azt a sok hülyeséget, amit az iskolában beletömtek rólunk nőkről meg a vallásról, mert a férfiak világába már úgysem térhetsz vissza, akkor meg már jobb ha nemcsak kényszerűségből vagy a nők világába tartozó, de teljes szíveddel is a mi céljainkat pártolod, és elhiszed, hogy nagy és jó ügy harcosa vagy! Felejts el tehát minden zagyvaságot amit például az erkölcsről is mondtak neked, mert ezentúl mások az erkölcsleid! Tulajdonképpen, én ugyan nem tudom hogy ti papok mi mindent kell tanuljatok, de nagyon csodálkoznék ha ott bármi hasznosat is tanultál volna, az írás-olvasás és a számok tudománya kivételével! Ezekre különben meg kell taníts majd minket, amint alkalmas lesz rá az idő!

—Nagyon szívesen, de hát akkor is... hogy ne én legyek a vezér... ez hogy úgy mondjam borzolja az idegeimet! Különben is, úgy illene hogy én legyek a vezér már amiatt is, mert ez szinte a nők akarata!

—Hogyhogy?

—Hát úgy, hogy apám elmesélte hogy amikor még pici voltam, akkor amíg anyám ringatott, olyasmiket sűgdosott a fülembe, hogy majd ha felnövök, én legyek a nők nagy bajnoka! Mostanáig úgy nézett ki hogy ebből természetesen semmi nem lesz, de most éppenséggel lehetne, ám most sem lesz, mert hogy is lehetnék azzá, ha nem én leszek a vezér! Ha tehát te Íriel tiszteled egy nő akarátát, akkor hagynod kell, hogy én legyek a vezér! Azt belátom hogy ha aka-

rod, megtarthatod magadnak a vezérséget, mert őt nő akarata ellen nem tiltakozhatok, erősebbek vagytok mint én, de ez már anyám akarata miatt is így kell legyen, ez az igazságos!

—Arlex, egy bajnok nem attól bajnok, hogy ő a vezér! Te máris a nők bajnoka vagy, mert nélküled egyikünk sem menekült volna meg! Látod, anyád ha tudna erről, büszke lenne rád! De jól van, tőlem lehetsz vezér, ha úgy gondolod, hogy lesz erre idő!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy te vagy az egyedüli férfi. És ha nem is vagy nagy harcos, de azért biztos jobban értesz a harchoz mint mi nők. Tehát amit tudsz, meg kell hogy tanítsd majd nekünk. Meg kell taníts bennünket írni-olvasni is, meg a számok tudományára. Járnod kell majd a városokba és falvakba élelemért, mert azt csak te veheted meg, még hozzá minél többen leszünk mi nők, annál többször kell oda bemenned. Biztos rabolunk is majd élelmet sokat, de attól még venni is kell majd. Meg fegyvert is. Meg talán más dolgokat is. Azért is be kell menned, hogy híreket hallgass, hogy például mikor hol gyülekezik ellenünk össze sok férfi, akik meg akarnak támadni minket. Vagy hogy azt tudd meg, mikor kit érdemes kirabolni. Vagy hol van sok nő gyenge őrizettel, akiket kis kockázattal kiszabadíthatunk. Ó, Arlex, neked annyi temérdek dolgod lesz, hogy nem lesz időd vezérkedni! Mert amikor mégis lesz egy kis szabadidőd, akkor pi-hensz majd, és élvezed az életet, például szeretkezel velünk!

—Nem értem, mi mást csinál egy vezér, ha nem mindazt, amit te most felsoroltál?!

—Megmondom. Irányítja az életet a táborunkban, elosztja a feladatokat, kijelöli az őrseget, megválasztja hogy egyáltalán hol legyen a tábor, ha lesz nagy csata a férfiakkal, akkor azt levezényeli, számbaveszi a készleteket, megtervezi hogy miből mit kell venni vagy rabolni próbálni, megtervezi hogy mikor melyik nőtáboron miként ütünk rajta, ezt természetesen nem mostanában hanem majd ha elegendő leszünk rá, igen, ez a vezér dolga! S ezek ha belegondolsz, olyan dolgok amik vagy unalmasak a számodra, vagy épp nagyonis veszélyesek, verekedősek, amiket te nem szeretsz! Na, akarsz még vezér lenni?!

—Hát... ha így jobban belegondolok... nem. De hát most hogy így felsoroltad a munkákat, nekem nem is lesz kevesebb dolgom mint neked, ez tulajdonképpen nem azt jelenti hogy én nem leszek vezér, egyszerűen ez munkamegosztás kettőnk között!

—Természetesen, de akkor is úgy kell mondjuk hogy én vagyok a vezér, a többi nő miatt, mert azok úgylis nekem engedelmeskednének!

—Na jó, nem bánom - nevetett Arlex - de akkor parancsold meg nekik, hogy amikor csak akarom, azonnal hanyattvágja magát bármelyikük, mert ha nem dughatom meg akármelyiket, akkor azonnal nem is segítek többet nektek! Ez a legkevesebb, ami jár nekem!

—Természetesen! De akkor sem parancsolok ilyesmit, ennyi eszük lesz azoknak maguktól is, akkor meg minek parancsolgatni!

—Ha te ilyen jól értesz a vezérséghez, miként foghattak el, egyáltalán, akkor miért sikertelenek a szökött nők mindig?!

—Megmondtam már Arlex! Mert nincs köztük férfi, aki elvégzi azt a rengeteg, férfinak való teendő, amit az előbb felsoroltam!

—Na jó, és akkor itt és most hogyan lesz tovább?!

—Mindenekelőtt sürgősen kell hogy vadássz nekünk valami ehető! Ez a te dolgod még ha nem is vagy nagyon jó vadász, mert neked van íjad! És segít neked Muszume, mert neki is van íja a portástól. Itt ez az óriási fa jó lesz, ez könnyen felismerhető, itt találkozunk majd, mert én meg Szolve, Morella és Bobaroba elmegyünk és körülnézünk a környéken, hogy van-e valahol erre felé valami olyan tanya vagy más akármilyen, amit könnyen kirabolhatunk, élelemért meg főleg ruhákért és fegyverekért! De azt nem most tesszük majd meg, hanem most csak körülnézünk, s majd ha visszatértetek ti ketten a vadászatból, akkor együtt tesszük meg azt!

Arlex is éhes volt, tehát nem vitatkozott, csak ennyit mondott:

—Jól van, de Muszume csak ne jöjjön velem, el tudom képzelni hogy mennyire ért a vadászathoz, semennyire és az még sok is, csak elriasztana minden vadat! S biztos nyilazni sem tud! Menjen inkább veletek! Majd én lövök nektek néhány madarat, más errefelé úgysem nagyon lesz! Azt viszont egyedül is tudok!

Íriel ebbe beleegyezett, s elváltak az útjaik. Arlex eléggé eredményesen vadászott, emiatt nem is sokára visszatért a nagy fához. Végül aztán vagy három óra múlva megérkeztek a lányok is, Arlex már javában aggodalmaskodott miattuk. De nem történt semmi baj, megvoltak mind, sebesülés nélkül, épp csak eléggé feltörte a meztelen talpukat e sok gyaloglás a vadonban. De ők is ejtettek zsákmányt: emberre vadásztak! Kiderült hogy nem is messzire tőlük egy aránylag forgalmasnak mondható, mert jó széles út vezet valahonnan valahová, amire természetesen nem is mertek rálépni mert ha jön valaki, észrevette volna őket; hanem ahogy az út mellett botladoztak előre a bokrok közt, egyszer csak azt látták, hogy két férfi jön az úton! Úgy nézett ki, hogy apa és fia. Ráadásul épp egy szekeret hajtottak. Nosza, nem haboztak a lányok, azonnal kapta Muszume az íját, és máris belelőtt egy vesszőt az idősebbikbe! Aztán lőtt még egy nyílat, ami nem találta el a fiatalabbikat, s az leugrott a szekérről, menekülni próbált, de a harmadik nyíl már eltalálta. Vége is lett tőle egykettőre. Igaz, az apja nem halt bele a nyílba, az ő sebe nem volt halálos, de most már könnyű volt azt elintéznie Írielnek a baltával. A hullákat levetkőztették, és behúzták a bokrok közé, s a szekeret is félreállították a sűrűbe úgy, hogy az útról ne lehessen látni. A szekéren találtak is több hasznos holmit, például épp némi ételmezt is, ezt mind be is falták, abból a nem egészen alaptalan feltevésből kiindulva hogy ők biztos sokkal éhesebbek mint Arlex; meg volt a szekéren két fejsze is, továbbá volt rajta hat hordó bor! Az pedig nagy kincs, mert igen sokat ér! Bár a lányok sokkal jobban örvendtek volna valami finom harapnivalónak, például sonkának vagy sajtnak vagy akármi másnak. Akár még lisztnek is, abból már csak sütöttek volna maguknak valamit. De hát bor volt a szekéren. Mindenesetre legalább két újabb fegyverzettel is gazdagabbak lettek, meg a két ruhával, és volt némi pénz is a férfiaknál, bár nem sok.

—Hát ennek örülök lányok, végre már ti is tettetek valamit a boldogulás érdekében! - dicsérte meg őket Arlex. —Én bevallom, nem jártam ekkora sikerrel, de itt van azért nektek egy nyúl, két galamb, meg egy vadkacsa! És itt egy sündisznó is, levesnek kiváló, s bár azt nem főzhetünk belőle, de talán sütvé sem lesz rossz, bár úgy még nem próbáltam! Nem mondom hogy sok, de valami, jól talán nem laktok vele, de éhettek legsürgősebb elverésére megteszi! Sajnos ez egy sűrűn lakott vidék, ezért hiába nyilazok aránylag nem is rosszul, de nagy zsákmányra errefelé nem lelhetünk!

A nők olyan éhesek voltak, hogy a galambokat tulajdonképpen nyersen ették meg, de a többi állatot is inkább csak jelképesen dugták be a tűzbe, szinte csak annyira hogy kissé fűstszagú legyen a nyers hús. A tűzcsiholás különben nem volt nehéz, Arlexnél volt természetesen kovács és acél erre a célra, de találtak ilyet a lányok a lelőtt két férfi szekerén is. Akkoriban ilyesmi majdnem mindenkinél volt.

Az a helyzet, hogy Arlexnek igazán annyira kevés ennivaló maradt a saját zsákmányából, hogy ő ette most a legkevesebbet, s érezte hogy még e néhány falatot is szinte kinézik a nők a szájából, de annyira, hogy bizony még étkezés után is hallotta a nők gyomrának korgását! De nem panaszkodott egyikük sem, sőt, mind dicsérték őt, mert mind készségesen elismerték nem is egyszer önmaguktól, hogy mennyire sokkal kellemesebb nekik itt és most, mint kikötözve lenni a kínzócölöphöz. Vagy, mint ahogy Muszume mondta:

—Sokkal szívesebben éhezem, mint hogy egy seregnyi férfi gecijét nyeljem hónapszámra!

—Mit követtél el, hogy erre ítélték? - kérdezte Arlex.

—Biztosíthatlak róla hogy egyáltalán semmit, egyszerűen erre a „munkára” osztottak be! De hiszen láthatod is, hogy rajtam van még a nyakpánt, tehát nem vagyok lázadó nő! De jó is lenne, ha valaki leszedné ezt rólam, mert minek viseljem, amikor már úgyis szökött nő vagyok magam is!

Némi ügyeskedés után ez meg is történt, és Íriel levágta azt a nyakáról a balta segítségével. Ez nem volt túl nehéz, lévén hogy a nyakörv csak puha rézből volt.

Az mindenesetre tiszta sor volt, hogy sürgősen kell még ételmezt szerezniük, s erre a legegyszerűbb mód úgy nyílt, hogy Arlex beszekerezik valamelyik faluba vagy városba, és eladja a bort! Azért sok pénzt kaphat. Ebből vesz ételmezt, és azt elhozza nekik.

És venni kell még két ruhát is, annak a két lánynak, akinek még nem jutott...

—Jól van lányok - mondta erre Arlex, s még bólintott is - de mielőtt beszérek, élvezni akarom néhányótokat, mert életemben először leszek olyan nővel, aki nem közös nő, de csak az enyém! Ezért aztán nem is Muszumével leszek, mert ővele már nemegyszer voltam! És ne haragudj Íriel, de nem is veled, mert még most is bűzlesz messziről is! Nem a te hibád, de így van! Gyere te, Bobaroba, te elég szép vagy, és elég egészséges is!

Bobaroba minden ellenkezés nélkül lefeküdt a földre, és Arlex öröme teljessé lehetett; ezután hált még Szolvével is. Nem annyira azért, mert annyira leküzdhetetlen vágyat érzett nő iránt, de most nagynak, férfiasnak érezte magát, mert íme saját nője van, nem is egy!

Igen, határozottan van előnye ennek az életformának, amit választott!

Amint sikerült Arlexnek meggyőznie magát hogy nem is olyan rossz ha hontalan vándor ugyan, de legalább van sok készséges nőtársa, azután a nők elvezették őt a szekérhez, ami előtt nyugodtan álldogált a befogott két igásló is.

—Adjam el a szekeret is? - kérdezte Arlex.

—Igen. - válaszolta Íriel. —Ugyanis mi jobbára nem a szekerezésre alkalmas utakon fogunk közlekedni, hanem annál sokkal rosszabb utakon, sőt, még annál is gyakrabban mindenféle út híján csak úgy erdőn-mezőn és hegyeken keresztül!

—Jó, de akkor javaslok valamit! Válasszatok ki a kövérebbnek tűnő lovat, fogjátok ki, és vágjátok le! Finom ám a lóhús, és ti úgyis éhesek vagytok! Elhúzza a legközelebbi városig ezt a szekeret egyetlen ló is!

—De két lóval többet kapnál érte, vagy nem? - kérdezte Íriel, aki akárhogy hangoztatta is hogy ő a vezér, de a pénzügyekhez bizony egyáltalán nem értett, és ez nem csoda, ugyanis a jupik közt pénzzel sosem foglalkozhatott egy nő, nem is lehetett pénze. Igazság szerint annyira homályos fogalmai voltak a pénzről, hogy csak annyit tudott róla hogy az nagyon értékes ezüst- és aranylemezekből áll, amiért lehet nőt venni meg minden mást is, de azt már például nem értette hogy mi a csudának kell az ezüstöt és aranyat vékony lemezekre kalapálni ahhoz, hogy pénz legyen.

—Hogyne, többet kapnék érte két lóval - bólintott Arlex - de csak akkor ha találok is olyan embert, aki megadja az árát! És ilyet találnék is, de csak ha elég ideig keresném. Na de hát nem akarok napokig házalni vele, sietek vissza hozzátok! Tehát olcsón kell adjam. Akkor meg már nincs értelme hogy addig is éhezzenek! S egy lóban sok a táplálék, tehát bújzatok el, csináljatok kis tüzet hogy ne legyen nagy füstje meg lángja, süssétek meg az egészet hogy legyen tartalék is, egyétek is tele magatokat pukkadásig amíg elvagyok, főleg az agyvelőt és a belsőségeket egyétek amik romlandóbbak, én meg igyekszem vissza!

—Jó, ez bölcs tanácsnak látszik! - egyezett bele Íriel, akinek szintén korgott a gyomra, azzal kiválasztotta levágásra a nagyobbik lovat, s kifogta a hámból. —Bár meg kell mondjam hogy ha nem mondd, akkor sem maradtunk volna éhen: végső esetben megettük volna a két lenyilazott férfi hulláját!

—Micsoda?! - sápadt el Arlex.

—Most mit csodálkozol, inkább mint a halál! De ne ijedezz, amíg van lóhús, addig inkább azt eszem én is! De kérlek ne feledkezz meg róla, hogy hozz valami szappant is! És nem keveset!

—Jó. - azzal Arlex előhúzta a zsebéből a portás ezüstit, amit elszedett attól annak megölése után, és a nyakába akasztotta. —Így nem hívhatnak ki párbajra, mert pap vagyok! - vigyorgta, azzal megmutatta a vésetet Írielnek. —Látod?! A fickó csak három évvel volt idősebb nálam, s annyi korkülönbség még belefér abba, hogy elhiggyék hogy én vagyok ő!

—Én nem ismerem a betűket és a számokat. - mondta Íriel szomorúan.

—Majd ha lesz idő, megtanítalak rá... hiszen ez volt a parancsod, *vezérem!* - mondta Arlex enyhe gúnnnyal az utolsó szót.

—És meglátod hogy meg is fogom tanulni, képes vagyok rá, mert mi nők igenis nem vagyunk butábbak mint ti férfiak!

—Hé, az ilyen szövegeket mellőzd, mert nekem már semmi közöm ahhoz a bandához!

—Miféle bandához?

—A férfiakhoz. Nem te mondtad talán, hogy én már *tiszteletbeli nő* vagyok?!

—De igen, igazad van, valóban! - kacagott Íriel. —Na de figyelj csak Arlex, nekem gyanús ám, hogy ez az út épp abba a városba vezet, ahonnan elszöktünk!

—Na és?

—Nem kapnak el? Hiszen sokan felismerhetnek!

—Biztos, de azt még nem sokan tudhatják, hogy kirúgtak! S aki ezt tudja, az sem tudja hogy mit tettem a papiskolában! Ugyanis senki nem látott onnan megszökni, sőt, még azt sem, hogy másodjára visszamentem oda! Mert azt csak a portás látta, de az már halott!

—De a nyakláncon nem a te neved szerepel!

—De a kutya sem fogja azt ellenőrizni! Ettől függetlenül természetesen igazad van hogy jobb mielőbb eltűnni a környékről, és ezt is fogjuk tenni, amint megjöttem a ruhákkal, élelemmel, mindennel! Főleg a pénzzel! Várjatok valahol errefelé, itt a környéken, de bújjatok el! Én majd hangosan füttyögök ha jövök! - azzal Arlex elhajtott az egyetlen lóval. Szemmel láthatóan igen jó kedve volt.

A lányok szótlanul néztek utána. Aggódtak érte, mindazonáltal annyira de annyira nem bíztak a férfiakban, hogy Szolve ezt kérdezte Írieltől:

—Mi lesz ha elárul bennünket?!

—Na ne viccelj! Hiszen ő mentett meg minket!

—Hogyne, de hát ha valóban nem látta senki hogy ő tette ezt, akkor akármikor visszamehet a férfiakhoz...

—Azért, hogy elverjék a hátát?!

—Hát legfeljebb nem papnak megy vissza! És képzeld csak el, ha azt mondja hogy nem ő engedett el minket, nyakunkra hozza a papokat és nővadászokat, csak azért, hogy minket újra rabságra juttasson, és cserébe értünk kapjon néhány cserenőt, akik engedelmes feleségei lesznek, immár teljesen törvényesen! Mert még ha csak két vagy ha csak egy nőt is szerezhethetne is törvényesen, nem jobban megérné-e neki az, mint most, hogy van neki öt nője is, de bújkálnia kell?!

De Íriel erre csak legyintett egyet, s ezt mondta:

—Nagyon fáradt vagy már biztos nővérkém, ha ilyesmiről képzelődöl! Pihenj le inkább, mi többiek is levágjuk a lovat!

De Szolve azért csak kivette a részét a közös munkából.

Arlex pedig hajtotta a szekeret a város felé. És valóban ragyogó kedve volt. Mert belátta, igaza van annak a kis bűzike Írielnek! Valóban, csak azt a célt tűzték ki eredetileg maguk elé, hogy megszökjenek, és ez sikerült! Aztán máris kiraboltak sikeresen két férfit is... az mindegy hogy ő Arlex nem volt ott eközben. Közös a bánat, közös az öröm, minden közös! Egy banda tagjai! Ők tették, együtt, és kész! Ha mindez sikerült, miért is ne sikerülhetne minden más is?!

Most még természetesen szegények. De lesz ez másképp is! Minden kezdet nehéz. Később majd kinövik magukat nagygyá, hatalmassá...

És még azt sem kétlette, hogy hamar el tudja adni a szekeret a borral. Naná hogy eladja, élelemre mindig van vevő ha nem nagyon drága, pláne a borra! Effélének a megtermelésével ugyanis kevesen foglalkoztak. Kevesen, mert a parasztember mindig ki volt téve annak a veszélynek, hogy megvárják míg kidolgozza a lelkét is, s amikor már megnőtt a vetés, már le is aratta, már kicsépelte, már beszállított mindent a magtárba – akkor valaki kihívja párbajra, hogy megszerezze tőle az egész évi termést! Márpedig aki paraszt, az általában nem nagyon jó harcos, mert ő nem ér rá edzeni, neki dolgoznia kell! S ugyanez igaz a bortermelőkre is. Ezért került olyan rendkívül sokba az élelmiszer. Tulajdonképpen annyira sokba került, hogy aki mégis paraszt volt, az egészen túrhetően élt, mondhatni, sokkal jobban éltek a parasztok mert gazdagabbak voltak mint a kézművesek, már ameddig éltek. A paraszt majdnem olyan megbecsült foglalkozás volt mint a kardkovácsoké, az egyik legtiszteltebb szakma, épp csak hogy többnyire minden paraszt fiatalon halt meg. Természetesen párbajban.

De Arlex tudta, hogy őt, mert pap, senki nem hívja majd ki párbajozni. S ha valaki ismerőse megkérdi, hogyan jutott e sok borhoz, egyszerű rá a válasz: ez nem is az övé. Ez valamelyik templomé, s csak hajtja valami másik templomba vagy akárhová. Különben azt is megteheti

hogy semmit nem mond. Kinek mi köze hozzá! Ha meg osztálytárs kérdezi, aki tudja hogy ő ki lett rúgva, akkor azt mondja hogy ez apja bora. Miért is ne lehetne, a harcművészek is szeretnek iszogatni! De azokkal most úgysem találkozik, mert még mindig tart a délutáni tanítás, azaz, most valószínűleg nem tart az iskolában történekm miatt, de feltehetőleg most minden diák kirajzott az erdőbe hogy hátha elfogja a szökött nőket... de azokat egyelőre nem kapják el, az biztos, messzebbre mentek annál, ráadásul a patakon keresztül...

Különben is, Arlex nem az iskola felé hajtott. A város másik végébe ment, s hozzá egyenesen oda, ahol lakott. Szép nyugodtan beszekerezett az atyai házba. Épp csak mielőtt befordult volna a kapun, levette nyakából a hamis papi ezüstitláncot, és zsebredugta. Erről jobb, ha nem tud a családja.

Apja már várta.

—Hát te?! - kérdezte, elámulva azon, hogy gyalog útnak indult fia lovasszekérrel jön haza az iskolából. Majd pillantása Arlex nyakába vándorolt, s mert nem látott ott ezüstitláncot, így morogt fel:

—Megmondtam hogy ha nem könyörgöd vissza magadat, haza se gyere!

—Nem is jöttem vissza végleg, ne hidd apám hogy maradok nálad! Sőt, én itt sem vagyok, ez csak a puszta látszat! Tudd meg, hogy semmi kedvem nem lévén ahhoz hogy összeveressem magamat, úgy döntöttem hogy nem könyörgöm vissza magamat, és nem leszek pap! Ehelyett más leszek! Igazi méltó fiad! Harcos! S első harci sikeremet máris elértem! Ez amit látsz nálam, mind jogos zsákmányom! Itt ez a pompás szekér, a ló, s e sok hordó finom bor! Mind az enyém! Te apám, nem akarod-e meginni?! Mert megihatod, ha megveszed! Tudom hogy nem veted meg a jó borokat, sem te, sem öcsém! Gyertek csak, adok egy egész korsónyi kóstolót mindegyikőtöknek, ingyen, de a többit csak akkor, ha megfizetitek! Ne is haragudj apám de beláthatod, meg kell éljek valamiből! Az üzlet, az üzlet!

—Hogy... hogy te és harcos?! - ámult Arlex öccse. —Hiszen talán egy tyúk nyakát sem tudod elvágni!

Máskor az efféle megjegyzéseivel mindig zavarba hozta az általában szelíd és béketűrő Arlexet, de Arlex most nagyon magabiztos volt, mert volt is mire: végülis nem kis bátorság kellett a nősöktetéshez, aztán meg igenis ölt már embert, még ha orvul is. Így válaszolt:

—Most mit vitatkozol, hiszen látod hogy győztem! Hogy is lehetne ez mind az enyém, találtam volna vagy ajándékba kapom?! A tényeket nem tagadhatod le! Azt persze elismerem, hogy akitől nyertem, nem volt valami nagy harcos. Persze hogy nem volt az, másképp valóban nem tudtam volna legyőzni. De eleve olyan személyt választottam, akiről feltételeztem hogy nem nagy harcos! És apám te tudod hogy mégiscsak jobban értek a harchoz mint némelyek, mert mégis tanultam tőled ezt-azt négy éven át, tízéves koromig, és az sokat jelent ha valaki egy olyan nagy harcművéstől tanul, mint te! Majd ez úgy lesz hogy ezután sokat gyakorolok, s így egyre jobb harcosokat győzhetek le! Meglehet, sosem leszek olyan nagy név a harcosok közt mint te apám, de nem lehet mindenki kiváló! - vont vállat Arlex. —Mindenesetre nem kell aggodnod, nem maradok itt a nyakadon, máris mentem innen ha akarod, csak gondoltam kíváncsi vagy, hogy mi lett velem! És hálás is vagyok neked amiért eddig felneveltél, ezért is gondoltam hogy neked ajánlom fel először ezt a sok bort, amit olcsón adok. Mert miért is ne épp te az apám járj jól! Na, szóval kell vagy nem kell?! De csak akkor kaphatod meg, ha megfizeted a szekeret és a lovat is!

—Huh, megleptél, kölyök! - fújt apja. —De nem bánom! Sőt, örülök neki! Végre látok benned egy kis életrevalóságot! Nem sokat, de valamit! Persze nagy reményeid ne legyenek: így sem élsz soká! De ez már a te ügyed, a te döntésed: végtére is felnőtt vagy! Hanem a borodat valóban megvásárolom, s legyen neked, a szekérrel és lóval együtt, nem is lesz nehéz eladnom. Halljuk, mennyit kérsz érte?

Arlex már idevezető útja során is számot vetett vele, hogy ez a kérdés el fog hangzani! És tudta, hogy a legdrágább árucikk a nő, de rögvést utána épp a bor! Egy hordó bor ér annyit, mint egy harmadik kategóriás nő. Neki van hat hordó bora! Ennek ára szerényen számolva is hatszáz arany. S még ott van a ló és a szekér.

—Apám, mindezt megszámlálom neked mindössze hatszázötven aranyért. Ennyi pénzért a tied, és tudod hogy nem szabtam nagy árat. Akár azonnal el tudod adni még többért is, lesz rajta nyereséged, bár nem túl sok. Ellenben megkaphatod lényegesen kevesebbért is tőlem, azesetben, ha eladod nekem feleségedet, Heredét! Ha őt magammal vihetem, akkor mindössze ötszáz aranyat kérek. Ez azt jelenti, hogy százötven aranyba számítom Heredét, tehát gyakorlatilag másfélszer annyit adok érte, mint amennyit ér!

—Nocsak! És azt hiszed, hogy nem nyeri el tőled azonnal valaki?!

—Az már az én dolgom. Nekem ő kell, tetszik nekem, és tudom hogy te apám már úgyis unod őt, ennek ékes jele hogy egyre gyakrabban vered!

—Mi közöd ahhoz, a saját feleségemet verem!

—Annyi a közöm hozzá, hogy emiatt feltételezem, nem húzódozol az ötlet ellen, hogy eladd! Na, mondd apám, adod-e vagy nem, mert hosszú még a nap, és még akarok párbajozni ha lesz rá mód! Persze nem akárkivel.

—Hát jól van, Arlex, legyen neked! Hé, fiam - szólt Arlex öccséhez - pakold le a hordókat mert ez már a mienk, én meg hozom a pénzt ennek a kákabélűnek! - azzal bement a házba. S nemsokára jött is ki onnan, és hozta egy nem is kicsi zacskóban a pénzt, amit Arlex ugyan nem számolt meg, csak belenézett a zacskóba de látta hogy valóban aranypénz van benne; s a mennyisége úgy tűnt hogy valóban akörül jár, ami meg kell hogy legyen. De még ezt megelőzően kisántikált a házból Heredé, s alázatosan térdreborult Arlex előtt, s megcsókolta új ura lábfejét, ezzel jelezve, hogy aláveti magát a parancsainak.

—Köszönöm apám! - tette zsebre a pénzt Arlex, majd kézenfogta Heredét, és kiballagott az udvarukból.

—Hé, ha élsz még és lesz még finom borod, hozhatod! - kiáltotta utána apja. Arlex intett hogy hallotta, de nem fordult vissza, és nem is nagyon hitte, hogy lesz erre módja. Nőivel nem ezen a környéken óhajtott letelepedni. A hamis papi ezüstláncot a kapun kívül újra a nyakába tette.

—Fel a fejjel, én nem foglak verni! - biztatta Heredét néhány lépés után. A nő különben alig egyetlen évvel volt idősebb nála, ellenben fiatalabbnak látszott. Mármint általában. Mert most nem, most ugyanis látszott rajta, hogy az imént nagyon kikapott.

—Tudom uram. Köszönöm uram. - válaszolta engedelmesen Heredé.

—Hé, tudod miért vettelek meg?

—Nem, uram.

—Mert bátor vagy. Valóban igazad volt: aki az apámmal merészel vitázni nő léte, az előre számíthat a nagy verésre, tehát ha mégis megteszi, az bátor! Nekem meg nagy szükségem van bátor nőkre! Remek dolgoz lesz velem, és tudd meg, hogy nem is te vagy az egyetlen nőm már! De most nem mondok többet, hanem gyere csak! - azzal Arlex megállt a ház előtt ahová épp érkezett. Egy fegyverkovács háza volt. Itt vett őt íjat, sok nyílvezzővel. Kardot nem vett. A kardok rém drágák voltak, őt kardra ráment volna a teljes pénze. És minek is az, amikor kardja mindenkinek van! Elég ha csak nyilakat vesz, majd kardot szereznek a lányok attól, akit épp lenyilaznak!

Az íjakat bizony mind Heredé kellett cipelje, nemcsak mert Arlexnek ehhez nem sok kedve volt, de amiatt is mert a látszatot meg kellett őrizni, és mindenki furcsállotta volna, ha Arlex cipekedik, amikor van neki nője is, aki megteheti ezt helyette! Heredé természetesen nem tiltakozott a cipekedés ellen. Bár egyelőre nem is volt nagy a teher. De lett az hamarosan nehezebb is: mert Arlex vett néhány ruhát, no nem női ruhákat hanem például nadrágot mert az a jó a vadonba, kellett ez, hiszen például Íriel is teljesen meztelen még! De a többiek se járjanak örökké a hullákról lehúzott véres rongyokban. Vett aztán bő hat kiló szappant, s mindezen cuccokhoz két hátizsákot: egyet magának, egyet Heredének. A maga hátizsákjába Arlex néhány kétszersültet rakott. Húst most nem vett, minek, a lóhús nagyon finom, s van belőle elég! Vett viszont némi sebgyógyító krémet, az jól jöhet.

A végére egészen tisztességesen meg lettek pakolva. Szegény Heredé, aki már eredetileg is sántikált a verés miatt, csak lassan bírt járni, holott Arlex most inkább sietett amennyire csak lehetett, hogy mielőbb Írielékhez érjen. Heredé követte ahogy csak tudta. A város széle felé

Arlex vett még két nagy köcsög mézet is, mert még maradt bőven pénze, s bár a méz is sokba került, de gondolta hogy miért is ne kedveskedjék ezzel a ritka csemegével a lányoknak! Azok valószínűleg még soha életükben nem ehettek ilyesmit! S alig értek ki a házak közül, így szólt Heredéhez:

—Az egyik köcsöggel te viszed. De ne rakd a hátizsákba, úgyis kiömlene, fogd a kezedbe.

—Igenis uram.

—Eh, ne urazz, mondd csak hogy Arlex! És jó is hogy a kezekben viszed a köcsögöt. Ez ugyan nehéz, de így legalább ehetsz belőle!

—Ehetek belőle?!

—Naná, arra van hogy megegyék! Na, ne kéresd magadat, egyél belőle bátran, csak arra ügyelj hogy legalább a felét meghagyd, mert még páran várnak rá!

Hát az biztos hogy Heredé sem kóstolt eddig még mézet, ilyen csemegéket a férfiak maguknak szoktak fenntartani! S bár még mindig rogyadozott a sok cipelnivaló alatt, s izzadt mint egy igásló, de azért már mégis egészen más érzés volt úgy vánszorognia az úton, hogy közben mézet eszegethet! Az biztos, hogy Arlex még sokkal rendesebb mint gondolta! Arlex nemcsak elismeri a nők bátorságát, de kényezteti is őket! Ez már valami!

S végül az ismerős helyre érve Arlex befordult a bokrok közé, ment egy darabig előre, majd fűttengett párszor. S nemsokára léptek hallatszottak, s előbukkant Heredé ámuló szemei előtt nem is egy nő, bár némelyik pucéron... s már csupasz nyakukon is látszott, hogy ezek bizony lázadó nők!

S Heredé pillantását látva megszólalt Íriel:

—Nyugi, nemsokára a te nyakadon sem lesz rajta az a ronda fémvacak!

Hanem ezután odaugrott Arlexhez, átölelte és megcsókolta:

—Akár bűdös vagyok, akár nem, de ezt muszáj megtennem! Úgy örülök hogy nem történt semmi bajod! És lám, még egy újabb nőt is hoztál, megmentettél! Ó hogy te mekkora hős vagy! Te vagy a mi legnagyobb hősünk!

—De... de én ezt nem értem... - hüledezett Heredé, és úgy meglepődött hogy még a mézesköcsög is majdnem kiesett a kezéből, az utolsó pillanatban tudta csak elkapni és letenni egy avarhalomra.

Erre aztán hosszas mesélés következett, amire idő volt bőven, mert errefelé is volt patak, s míg a többiek beszélgettek, azalatt Íriel szorgalmasan tisztálkodott, s bizony el is használt a szappanból sokat! Arlex elmondott Heredének mindent, majd elmondta régebbi nőinek, hogy ő bizony nem is olyan nagy hős, mert Heredét csak úgy megvette! Ám ekkor maga Heredé kezdett el tiltakozni.

—Hohó, nem úgy van az! Apád maga mondta hogy ha nem leszel pap, saját maga végez ki téged! S meg is tette volna, igazi baromállat az az ember, ismerem ám jól! Megtette volna, de meg ám! Nagy merszre vall, hogy visszamentél hozzá! És kifejezetten csak én értem, látom már, mert simán eladhattad volna akárhol máshol is a bort meg a szekeret! Köszönöm Arlex! Nem is tudom mit mondhatnék hogy kifejezzem a hálámat neked, hogy...

—Nem kell semmit sem mondanod, kifejezheted ám másképp is a háládat! - vigyorodott el Arlex, azzal máris derékon kapta Heredét, hanyattdöntötte, s nem törődve a többi nő figyelő tekintetével, azonnal a magáévá tette apja egykori feleségét is. De ezen senki nem botránkozott meg, inkább mindenki elégedetten mosolygott. Hiszen az a lényeg hogy mindenki jól érezze magát! Még Arlex is.

Miért is ne! Hiszen Arlex is nő!
Tiszteletbeli nő.

4. fejezet: A Sárkányók

Mire befejezték a falatozást, már be is alkonyodott. Úgy gondolták, itt töltik az éjjelt, mert itt már ügyis van tűzük, s majd másnap mennek tovább – ám alig kezdtek neki hogy puha avarból valami tűrhető fekhelyet mesterkedjenek maguknak, amikor Arlex így szólt:

—Csendet lányok, mintha hangokat hallanék!

Nosza, azonnal abbamaradt minden mozgás! S valóban, most már a nők is hallották a hangokat!

—Meg kell néznünk, kik ezek és mit akarnak! Mert lehet, hogy nővadászok!

Tényleg azok voltak, ezt látták a bozótból, amikor meglesték a csapatot. De cseppet sem voltak profik: Arlex könnyedén felismerte őket. Ugyanis hatan voltak, s mind iskolatársai, négyen ráadásul osztálytársai! Az egyik nem más volt, mint a padtársa! Az, akinek elverte a fenekét a főpap, mert nagy könnyelműen túl hamar ölt meg egy kikötözött nőt!

Természetesen azért jöttek, mert szerették volna elfogni némelyik vagy akár mindegyik szökött nőt. Ezekből mind a végzősök közül valók voltak, tehát tulajdonképpen felnőtt férfiak már, igazából nem gyerekek, ám amikor megpillantotta őket Íriel, aki Arlex mellett hasalt az avarban, mégis megvető hangon suttopta:

—Ezek csak kölykök! Túl sokat képzelnek magukról! Ezek nem kapnak el minket soha, csak hiszik! Hiszen annyira mint ezek, mint a papok, mi is értünk a harchoz, csak hogy mi elszántabbak vagyunk!

—Valóban, hiszen ezek úgy ballagnak itt, mintha sétálnának, mintha csak gombaszedésre jöttek volna! - bólintott Arlex is. —Nyilazzátok le valamennyit lányok, lehetőleg egyszerre, vagytok elegendőek! Jó lesz a ruhájuk meg a fegyvereik! És egy se meneküljön meg, főleg ő nem - mutatott a padtársára - mert ez a piszok disznó megölt ma reggel egy nőt, s ha ezt nem teszi, most egygyel többen volnátok, nekem is eggyel több nőm volna tehát!

Ekkor azonban megszólalt Íriel.

—Nem! Igyekeztek nagyon pontosan célozni lányok, és csak a lábukba lőjete! Élve fogjuk el valamennyit! De te Arlex ne mutakozz előttük, ne tudják meg, hogy velünk vagy! És ti se beszéljete a foglyoknak Arlexről!

—De hát mit akarsz te ezekkel, Íriel, nem tölthetjük a drága időt olyan értelmetlenséggel, hogy megkínzod őket! - tiltakozott Arlex.

—Egyáltalán nem ez a célom! Sokkal jobb!

—Mi?

—Váltságdíjat kérek értük! - mosolygott a lány. Majd vezényelni kezdett:

—Kezdődjék a móka! Célozzatok, aztán lőjete! - és maga is célzott, aztán...

A sűrűt ordítás verte fel. Olyan közel voltak a nővadász fiatalok, hogy minden lövés talált. Természetesen nem volt mind olyan súlyos hogy mozgásképtelenné tette volna a sebesültet, de hát ezután már nem mozdíhattak gyorsan, s repült még utánuk sok nyíl; így mire minden befejeződött, voltak olyan legények, akikből három-négy vessző is kikandikált! Arlex padtársának nyomorékká tette a bal térdét egy vessző, oda fúródott, nem tudta a lábát behajlítani, egy másik vessző pedig egyenesen a fenekébe fúródott, ez már menekülés közben érte.

S amikor már ott fetrengtek a földön és üvöltöttek, akkor kibukkantak a bozótból a nők, mind nyílveszőt irányozva rájuk, Arlex persze nem volt velük, és Íriel így kiáltott:

—Csak ne vitézkedjete rohadékok, mert aki nagyon bátor, az hamar meghal! Sőt, nem is hamar, mert inkább megkínózzuk nem is kicsit! Dobjátok el a fegyvereket, vagy kaptok még néhány nyílveszőt!

Persze aki papnak készül, az nem szokott hozzá a vitézkedéshez. A szökött nők elfogása veszélytelen, szórakoztató kalandnak tűnt eddig a fiatalok számára, mert hát azoknak nem lehet fegyverük, legfeljebb az az egyetlen fegyverzet amit a portástól raboltak; erre most kiderül, hogy van ám nekik bőven! Igen hamar megadták magukat a diákok, szégyen ide vagy oda! És mind azt a kérdést nyöszörögték halottsapadtan, hogy mi a szándéka a nőknek velük, ugye megkegyelmeznek nekik?!

A nők legelőször is pucérra vetkőztették őket, és szorosan odakötözték mindet egy-egy fához. Ezután Íriel így szólt:

—Ez a fickó szórakozásból halálra kínzott egy nőt! - mutatott Arlex padtársára. —Megérdemel-né a halált, de kegyes leszek: csak a nemzőképességét veszem el, nem az életét! - azzal egyet-len mozdulattal többől lenyisszantotta a fiú férfiasságát, majd a sebet kiégette egy parázsló vé-gű ágdarabbal, hogy el ne vérezzen. A fiú természetesen azon nyomban elájult.

A többieket erre iszonyú rettegés kerítette hatalmába, mert féltek hogy mi lesz velük. E kez-det ugyanis nem sok jót ígért! És valóban, ezután igen kegyetlen dolog következett: Íriel ugyanis lemetélte mindegyikük kisujját!

—Erre szükségem lesz, de ne aggódjatok, nem akarom megtartani emléke! - mondta. —És ha a szüleitek okosak lesznek, akkor a többi testrészeteket megtarthatjátok!

Amikor ezzel is megvolt, egyiküket szoros őrizet alatt eloldozta Íriel, s megparancsolta, hogy az ingére írjon levelet, melyben ő Íriel azt üzeni az iskolavezető főpapnak, hogy ha vissza akar-ják kapni az elfogott diákokat, akkor cserébe küldjön nekik tizenkét nőt, olyanokat akiket va-lamiért ki akartak végezni! Azért kétszer annyit mint a foglyok száma, mert a férfiak mindig azzal hancegnek, hogy a férfiak többet érnek mint a nők! A nők ne legyenek megnyomorítva, legyen mindegyikük felöltözve, adjanak mindegyiknek teljes fegyverzetet is, tehát kardot, kést, íjat-nyilat, továbbá egy hátizsákot tele élelmiszerrel. Adjanak a nőknek továbbá ezer aranyat is! A nőket minden felügyelet nélkül indítsák el a Kogutovi város felé vezető úton, legkésőbb másnap délig, s majd valahol találkoznak velük Írielék. Minden nőnek legyen egy saját lova teljesen felszerszámozva amin lovagol, és vezessen maga után egy szintén felszerszámozott ve-zetéklovat is! Ha így tesznek a papok, akkor ő Íriel ígéri hogy elengedi a fiúkat. Be fogja tartani az ígéretét, elhihetik, mert azt akarja hogy legközelebb is higgyenek neki, ha megint csinál majd valami túszszedő akciót! Ha azonban nem tesznek így, vagy ha az elengedett nőknek bosszúból levágják a kisujját vagy más részét, akkor bosszúból ő Íriel megöl egy vagy több fiút! Annak igazolásául hogy a fiúkat valóban elfogta, elküldi e levéllel mindegyik nála levő fogoly bal kezének kisujját! S ezentúl rettegiének a férfiak, mert ez az első ilyen akciója, de nem az utolsó, mert tudja meg mindenki, hogy ezt Íriel tette, aki a Sárkánynők szabadcsapatának vezére! S ezentúl mindig lesújt majd ahol csak tud, ahol a férfiak undokul bánnak a nőkkel! S mert mindenütt undokul bánnak a nőkkel, ezért az egész világon rettegethetnek tőle!

Tinta nem lévén náluk, Íriel azt parancsolta, hogy az írnokká kinevezett fiú tinta helyett használja a saját véré. Ezt újabb seb okozása nélkül is megtehetette könnyedén, vehetett vért a kisujja helyéről...

Bár Íriel eljárása igen kegyetlennek tűnhet, de meg kell mondjuk hogy a foglyok mégis bol-dognak látszottak a levél szövegét megtudván, mert remélték hogy szerencsájuk lesz, és élet-ben maradnak! Ez valóban ritka szerencse nekik, mert ha nagyritkán a szökött vagy lázadó nő elfogtak egy-egy férfit, akkor azt eddig még kivétel nélkül mindig meg is ölték! És mégis kellemesebb ha csak a kisujjuk vész el, mint ha az életük!

Ezután a nők kissé félrevonultak, hogy pihenjenek. A foglyok öréül egyhangúlag Heredét ne-vezték ki, mondván hogy annak eddig aránylag nyugodt élete volt, mert feleségként élt Arlex apja mellett, és nem fogoly volt.

—Mire neked ez a sok ló, Íriel? - kérdezte Arlex.

—Hát csak arra, hogy attól tartok hogy megkapjuk ugyan amit kérünk, de azután mindenki a nyomunkba ered bosszút állni! Mert még sokkal inkább keresnek majd minket, mint eddig! Tehát tetszik vagy nem tetszik, de nagyon gyorsan el kell tűnnünk a környékről!

—De Íriel, bevallom, én nem nagyon tudok lovagolni!

—Ha te nem nagyon tudsz, akkor légy boldog, mert ez azt jelenti, hogy hozzám képest a lovas-tudomány kiválósága vagy! Én ugyanis egyáltalán nem tudok! És szerintem a többi nő is így van vele! Na de nincs mit tenni, ami muszáj, az muszáj! Végülis nem lehet olyan nagy ördön-gösség megmaradni a nyeregben, ha jól ráfekszünk a ló nyakára, és alaposan átöleljük a nyakát; természetesen csak ha nem akar a ló ledobni minket. De majd nem bánunk vele dur-ván. Az persze biztos, hogy jócskán feltöri majd a nyereg a nemesebb részeinket! De bár már ott tartanánk! És hát nincs mit tenni, az a helyzet hogy ha jól beagondolsz Arlex, előbb-utóbb

úgyis kénytelenek lennénk áttérni a lovaséletre! Mert minél nagyobb sikereket aratunk, annál többen s annál inkább akarnak majd minket elkapni! Akkor meg számunkra létfontosságú a gyors helyváltoztatás képessége! Eredetileg nem terveztem ezt ilyen hamarra, de hát itt ez a jó alkalom hogy ezekkel a patkánykölykökkel - mutatott arrafelé, amerre a foglyok voltak - megmentsük egy csomó nő életét, és jól felszerelkezzünk! Bolond lettem volna kihagyni a nagy lehetőséget!

—Te ennyire messzire előregondolkodol, hogy majd kell tudjunk lovagolni meg minden?!

—Muszáj előregondolkodnom Arlex, mert nem akarok még egyszer a budi mélyére kerülni!

—Miért kerültél oda?

—Az úgy volt, hogy egy gazdag férfi felesége voltam. És volt rajtam kívül egy másik felesége is. És hát mi nők természetesen igyekeztünk segíteni egymást mindenben. És amikor az a másik nő egyszer megharagította a férjünket, különben igazán nem valami szörnyű dolgot követett el, mindössze nem sült meg időre a hús, na szóval akkor a férjünk alaposan megverte. Ez még nem is szokatlan, ugye, csak hogy nagyon megharagudott rá a férjem, nagyon megverte, de még jobban is akarta, csak hogy már fáradt volt hozzá, vagy talán lusta, mindenesetre beült inkább a fotelbe, és nekem parancsolta meg, hogy én verjem tovább a másik feleségét! Na és akkor én azt mondtam neki hogy jól nyissa ki a szemét, mert észrevehetné hogy én nem férfi vagyok hanem nő, vagyis nem vagyok hóhér! Mire ő hogy ne szemtelenkedjek, és ez parancs! Ha ő azt parancsolja, akkor meg kell verjem a másik nőt, sőt akár még meg is kell öljem! Erre én mondtam, hogy jó, de én gyáva vagyok, mielőtt megkorbácsolom a másik nőt, előbb veszek magamhoz egy baltát, hogy védekezni tudjak ha megtámadna! A férjem meg csak röhögött ezen, s mondta hogy jó, ha ilyen gyáva vagyok. De nem sokáig röhögött, mert én valóban megfogtam a baltát, csak hogy nem azért amit hazudtam, hanem hogy őt csapjam fejbe vele! Na és azután természetesen menekülnöm kellett. Sajnos hamar elfogtak. Hát így lettem én előbb szökevény, majd elítélt. Ez az én történetem, Arlex!

—Köszönöm hogy elmondtad! - válaszolta udvariasan Arlex. És ez roppant szó volt, mert a férfiak semmit nem szoktak megköszönni a nőknek. Ezután azonban ezt kérdezte:

—És hogy értesülnek majd a követeléseinkről a papok?

—Úgy, hogy most mindjárt kénytelen lesz Arlex visszaballagni a papiskolához, és ezt az inget egy nyílveoszrore kötözve belelövöd annak a kapujába!

—En?! - húzódozott az ötlettől a fiú.

—Te. Éppenséggel megtehetné ezt valamelyik nő is, de te tudsz a legjobban nyilazni, az biztos, márpedig jobb ezt minél messzebből megtenni, még akkor is ha sötétben tesszük! Szerintem indulj máris, aztán majd ha visszatértél, alszol egyet!

—Hm... elég zsúfolt ez a mai nap nekem, úgy érzem, Íriel!

—És igazad is van. Na de lesz ez majd másképp is!

—Hát ha a holnapi nagy lovaglásra gondolok, nem igazán van reményem a közeljövő nyugalmas voltát illetően... na mindegy! - sóhajtott, azzal felállt, fogta az inget a véres üzenettel, és ment.

Nemigen tartotta veszélyesnek ezt az utat Arlex. Előfordult ugyan, hogy a városok és falvak utcáin csatangolt néha éjjelente néhány rosszképű alak, de nem a városok közt az utakon! Hiszen ott nincs mit zsákmányolni! Sikerült is baj nélkül elérnie az iskoláig, ahol belelőtte a kapuba a nyilat. Igaz, azután iszkolt is el amilyen gyorsan csak tudott, de különösebben nem félt tőle hogy üldöznék. Nem merik azt, hiszen nem tudhatják hogy egyedül van-e, vagy hányadmagával!

De azért örült hogy ezt megcsinálta. S olyan jókedve kerekedett, hogy visszafelé menet még egy dallamot is kiötlött a hozzá tartozó szöveggel. Úgy vélte, tetszeni fog majd a nőknek. A szöveg így hangzott:

Szétosztatjuk a himuralom bűzlő szagát,
s új világrendnek hirdetjük fenn a szavát!
Jöjj közénk és ne félj mert meg nem hal az sosem,

akinek emléke ég a szívünkben, ott bent!
Legyél te is Sárkánynő, aki másokért küzd,
szeme izzó, s orrlyukából láng jó ki és füst!
Óvja-védi mind a nőket, két karja a pajzs,
bőre mindenütt pikkelyes, nem fogja a vas!
Nagy markába emeli ő azt ki szenvedett,
ám akire megharagszik, bízvást remeghet!
Véget ért a nők éjjele, széttört az edény
ami csordultig volt kinnal, s eljött a remény!
Ki szelet vet, vihart arat, így lett ez velünk,
minden kiontott vérünkből sárkányt nevelünk!
Minden vércsepp mit belőlünk egy férfi kiont,
szörnyet szül mely egy szép napon úgyis nekiront!
S ha a sárkány fűbe harap, lám mi történik?!
a sárkány sok fogából sok sárkány születik!
Állj hát te is mellénk és harcunkban légy serény,
így gondozd a sárkányfögből álló veteményt!

Reggel amikor a nők már felébredtek, el is mondta ezt nekik, s valóban nagyon tetszett mind-egyiküknek, annyira, hogy úgy döntöttek, ez lesz az ő „szent” daluk, mintegy a himnuszuk. És magasztalták Arlexet hogy milyen okos, milyen nagyszerű dalt talált ki nekik, lám, ő valóban közéjük tartozik, valóban tiszteletbeli nő!

Ezután elvonultak leshelyet keresni maguknak, ahol várják a túszerként küldött nőket. Arlex is velük ment, sőt a foglyok is, de ezek szemét előbb alaposan bekötötték hogy Arlexet ne lás-sák meg, s nem is beszélgettek a nők Arlexszel, hogy a fiú hangját és nevét se hallják a fog-lyok.

Azt a várost amiben eddig élt és tanult Arlex, úgy hívták, hogy Vuelvó. És még soha elő nem fordult, hogy egy egész rakás nő csak úgy megszökik a papiskola foglyai közül, a többi nőt pedig aki nem tud velük szökni, azokat megmentik a további szenvedésektől! És hát valóban senki nem gondolt Arlexre. Az természetesen a papoknak is szemet szűrt, hogy a klotyóba zárt lány semmiképp sem verhetne szét önmaga a pusztá kezével a jócskán feje felett levő vécéülő-két, emiatt azonban azt gondolták, hogy ez biztos úgy történt, hogy legelőször valamelyik cö-löphöz kötött nő szabadult el, aztán ez engedte el a többit, a szarbafojtásra ítélt lányt is. Ez vé-gülis mégsem tűnt annyira lehetetlennek. Talán foszladozó kötéllal kötözték meg valamelyiket, vagy amikor valaki megszurkálta, akkor esetleg majdnem elvágta véletlenül a kötelét, és ezt nem vette észre!

Szóval volt miről beszélni a városban aznap este, de még inkább másnap! Mert még reggel sem volt, máris megtalálták a nyilvánvalóan az ingre írt üzenettel, s a belekötött ujjakkal! S ebből bizony rájöhettek, hogy a lányok cseppet sem tréfálnak!

Na és ez már tényleg a pofátlanság netovábbja volt! Ahelyett hogy örülnének a nők hogy megszöktek, s igyekeznének minél messzebbre elloholni, hogy nyomukat veszítsék – ahelyett még zsarolják is őket?!

S a papok, a büszke férfiak úgy határoztak, hogy nem engednek a zsarolásnak! Ők nem hagyják, hogy nők parancsoljanak nekik!

Igenám, de hát ez csak az iskolavezetés döntése volt, amely vezetés könnyedén döntött így, mert egyiküknek a gyermeke sem volt a foglyok között, sőt, legtöbbjük olyan idős volt, hogy nem is volt diákkorú gyermeke! Hanem igen hamar szélvészsebesen elterjedt ám a híre az egész városban a nők üzenetének, sőt, fenyegetésének is, és a főpapok döntésének is! Na és hát nagyon sokan egyetértettek ezzel a döntéssel, de egyáltalán nem mindenki, és főleg nem azok, akiknek a gyermeke a foglyok közt volt! Hogy ki volt a foglyok közt, azt pontosan lehetett tudni, egyrészt mert nem jött haza este, másrészt mert a foglyok neve is szerepelt a levélpapír-rá kinevezett véres ingen. És ha a jupi nép kegyetlenül is bánt a nőkkel, sőt, a férfiak egymás-

sal is, de azért a gyermekét a legtöbb apa igenis szerette! És így most az apák elmentek az iskola elé, és ott heveskedően kiabáltak, ordítottak, hogy jöjjön ki azonnal a főpap, és beszéljék meg ezt a dolgot, mert az nem eljárás hogy az ő fiacskájukat csak úgy kiszolgáltassák ezeknek a veszett, gyilkos nőknek a kénye-kedvére!

Erre ki is jött Gimtor főpap, és magyarázgatta nekik, hogy értsék meg, semmi értelme hogy elengedjenek még egy egész csomó lázadó nő, mert a fiaiknak már ügyis végük, hiszen miért is engednék el őket a nők miután megkapták amit akarnak! A fiúknak mindenképp kínhalál lesz a sorsuk, mert a nők semmi esetre sem kegyelmeznek meg nekik, a nőknek ez nem szokásuk, s különben is mindenki tudja, hogy a nők kegyetlenek, aljasok és hazugok!

—Na de nem addig van az! - lépett előre az egyik apuka, aki igen nagydarab, erős ember volt és Arlex apjához hasonlóan híres bajnok - mert azt írták hogy igenis elengedik őket, mert ha nem tennék ezt, legközelebb nem hinnénk nekik!

—Nem lesz legközelebb! Azonnal kegyetlen hajtóvadászatot rendezünk ellenük! Mindenki alapvető állampolgári kötelessége ezen résztvenni! Kizárt hogy el ne kapjuk őket!

—Hogyne, ezt én sem kétlem, csak hogy a nők komolyan hiszik hogy ezt megússzák, hogy lesz nekik lehetőségük ilyesmit tenni legközelebb, márpedig ha komolyan hiszik ezt, akkor igenis elengedik a fiúkat!

—Na de épp emiatt nem engedhetünk nekik! Mert rögvest oda lesz a tekintélyünk, vérszemet kapnak...

—Hadd kapjanak, akkor elkövetnek majd valami hibát, és előbb kapjuk el őket! Ha ők vérszemet kapnak, mi őket kapjuk el!

—Na de ha odaengedünk egy csomó nő, akkor ezek sokkal erősebbek lesznek!

—Nem lesznek azok erősek, mi férfiak erősebbek vagyunk, s most már óvatosak leszünk, nem hagyjuk hogy packázzanak velünk! Idefigyelj főpap, én akarom a fiamat, és nem vagyok ezzel egyedül, tehát ha nem küldöd el amit ez a sárkánybanda akar, akkor téged teszek a felelőssé a fiam haláláért, még ha százszor pap vagy is!

—Nono, nekem aztán semmi közöm ehhez! Nem én mondtam hogy menjen pap létére nőkre vadászni! Hiszen ez harcosnak és nem papnak való feladat! Tőlem engedhettek a zsarolásnak ha ennyire leadjátok a tekintélyeteket, de akkor vegyetek nőket a saját pénzetekből, és küldjétek el azokat a saját pénzeten vett lovakkal, a saját pénzeten vett fegyverekkel felszerelve őket!

—De nem ám! - hördült fel az egyik apuka. —Mi az hogy az iskolának ehhez semmi köze?! Mit hallok?!

—Ugyan mi köze volna hozzá, hát talán én fogtam el a kölyköket?!

—Hát akkor ha szerinted Gimtor nincs közöttük hozzá, akkor magyarázd meg, hogy honnét szöktek meg ezek a nők, ha nem az iskolából?! Hát hogyan őriztéték ti e nőket, hát hogy lehet az, hogy itt még kínzásból is vizsgáznia kell a fiamnak drága pénzért, aztán kiderül hogy még megkötözni sem tudjátok a nőket tisztességesen, mert egyik pillanatról a másikra csak úgy elpárolognak az udvarról fényes nappal, mint a reggeli harmat a napsütésben?! Hohó, nagyonis sok közöttük van ehhez, mert ha a nők nem tudnak megszökni, a fiam sem lenne fogoly! Követem, hogy az iskolavezetés adjon ingyen nőket, akikre kicserélhetjük a fiainkat! - bömbölte a harcművész apuka.

—És adjon lovakat is, meg mindent amit kell! - hallatszott máshonnan.

A főpap belátta hogy nehéz helyzetben van; hosszas vita következett, végül megegyeztek, hogy a nőket odaadja az iskolavezetés, ami célszerű is volt, mert hiszen a sárkánynők kifejezetten elítelt, lázadó nőket követeltek, akiket az apukák eleve meg sem vehettek volna, mert halálraítelt nőket nem szoktak eladni. Ellenben minden más költség a szülőket terhelte, nem az iskolavezetést, mert hát a fogollyá lett fiúk valóban önmaguk szabad akaratából mentek nőkre vadászni! Viseljenek hát az érintett családok is részt a költségekből!

—Leverem a derekát ha hazatér ez a hülye! - fogadkozott erre nemegy apuka.

Több nő mint ami tegnap megszökött, nem is volt az iskolában, de ez nem okozott problémát, mert volt Vuelvóban börtön is. Innen szokták időről-időre kielégíteni az iskola nőigényét. Most

innen választottak ki tizenkét nőt. És ezek a nők, akiket már eddig is nemegyszer borzalmasan megverték, össze-vissza kínoztak, s akik már felkészültek a közeljövőben esedékes kínhalálukra, s tulajdonképpen már annak módozatait fontolgatták hogy miként lehetnek öngyilkosak – nos, ezek igazán nem csekély meglepetéssel vették tudomásul, hogy hirtelen kivezetik őket az udvarra, de egyáltalán nem vesztőhelyre viszik őket, hanem kapnak ha nem is szép de használható ruhát, hogy öltsek magukra, sőt, még fegyvert is löknek elbük, majd odavezetik őket két-két lóhoz, hogy ezek az ő lovaik, üljenek fel rá, aztán menjenek el a Kogutovi felé vezető úthoz, s lovagoljanak előre azon, amíg csak valami lázadó nő nem találkoznak velük! S mindeközben természetesen iszonyú átkokat üvöltözték feléjük a férfiak.

Természetesen ezek a nők sem tudtak jobban lovagolni mint Írielék, de gondolható hogy ez egyáltalán nem akadályozta meg őket abban, hogy felkapaszkodjanak a ló hátára, és kilovagoljanak! Igazság szerint nem volt köztük olyan, aki fel ne kapaszkodott volna akár egy tigris vagy egy óriáskígyó hátára is, csak hogy kikerüljön a börtönből, s elkerülje a halált! És olyan sebes ügetésre biztatták hátasaikat, amennyire csak merték, figyelembe véve hogy le ne potyogjanak róluk! Már amiatt is, mert azért ők sem voltak hülyék, és csak-csak kihüvelyezték a férfiak beszélgetéséből készülődésük közben, hogy azok a másik lázadó nők valami túszoikat ejtettek, s azokért cserébe adják őket most! Ha azonban így van, akkor, tudták, ezt a megaláztatást nem fogják a férfiak megbocsátani, és alig indulnak el ők, néhány perccel később biztos hogy indulnak az üldözők is, sok előnyük tehát nem lesz!

Na de hát mindezt nemcsak e cserenők tudták, de Írielék is! Bár az hogy ezt Íriel is tudta, még nem sokat jelentett, mert ő nem ismerte úgy a terepet. Ismerte azonban azt annál jobban Arlex! Igaz, nem sokat járt a városon túl eddig, de néha csak-csak kidugta az orrát, és szerencsére épp Kogutoviban kétszer is járt apjával. S amikor reggel az üldözésről beszélgetve Íriel bizakodva mondta hogy majdcsak lerázzák őket valahogy, akkor Arlex ezt válaszolta:

—Nehéz úgy lesz, mert tiszta sor hogy aki tud lovagolni, az sokkal gyorsabban lovagol mint az, aki nem tud! Én mást találtam ki.

—Ugyan mit?!

—Hát azt, hogy olyan irányba menjünk, amerre sosem hinnék!

—És az merre van?

Ám e kérdésre Arlex már nem válaszolhatott azonnal, mert lódobogás hallatszott, s megérkezett a tizenkét lány. Íriel ugrott ki elébük az útra.

—Hó! Megállni! Én vagyok Íriel, a Sárkánynők vezére! S elvárom hogy ezentúl ti is úgy tartsátok hogy Sárkánynők vagytok, tehát hogy nektek is a vezérek vagytok, hiszen én mentettem meg az életeteket! A csapatom többi tagjával ráérték megismerkedni, most csak Arlexet mutatom be nektek, mert ő férfi, jól nézzétek meg, ő az az egyetlen férfi akit nem kell sőt nem is szabad megölni! Mindönk életét ő mentette meg ugyanis, ő tiszteletbeli nő!

—Mindjárt itt lesznek az üldözők, ez biztos! - kiáltotta az egyik nő.

—Semmi gond - vigyorgott erre Arlex - ugyanis ellenük van egy remek tervem! Először is, mire az üldözők ideérnek, az nem is lesz olyan nagyon mindjárt! Addig nem mernek minket üldözni, míg a fiaikat meg nem kapták!

—Akkor ne adjuk nekik oda! - javasolta egy másik nő.

—De mennyire hogy odaadjuk, mert még máskor is akarunk így nőket menteni! Különben is, jöjjenek csak az üldözők, nagyon helyes dolog ha jönnek, jöjjenek csak szorgalmasan, az nekünk ugyanis csak jó!

—De több százan is készülődnek, nem tudjuk őket mind megölni!

—Egyiküket sem öljük meg. De jöjjenek csak ide, ha ugyanis itt vannak, annak megvan az az előnye hogy tudjuk, hogy másutt nincsenek! Íriel - szólt a nőhöz Arlex - én most kissé előrelovagolok, te meg hozd ki ide az útra a foglyokat, hagyd őket itt az út közepén megkötözve, aztán nagy látványosan lovagoljatok el mind arra előre amerre most én is ellovagolok! Ott az útkanyar mögött találkozunk!

—De mit akarsz Arlex?

—Most nincs idő elmondani, de bízz bennem!

Íriel tette amit Arlex mondott neki. A foglyok nagy megkönnyebbüléssel látták hogy egyedül maradtak, és hogy a nők, ezek a veszett sárkányok mind ellovagoltak.

Hamar utolérték a nők Arlexet.

—Na és most gyorsan, le a lóról, s vezessétek be a lovakat a sűrűbe! - parancsolta Arlex.

—Megvesztél?! Akkor egykettőre elkapnak minket! - mondta még Íriel is.

—Ellenkezőleg! - vigyorgott az egykori papnövendék. —Nézzétek csak! - és egy jókora, dúslevélű fácskára mutatott, amit a kardjával kivágott. —Szerszámozzátok le az egyik lovat, gyorsan! És ezt a fát kössétek hozzá, hogy maga után húzza! A fiúk mind azt mondják majd az üldözőknek hogy erre lovagoltunk, és a nyomaink is erre mutatnak majd eleinte. Erre ők megsarkantyúzzák majd a lovaikat, vágatnak ahogy csak tudnak, észre sem veszik majd hogy innentől már nincsenek nyomaink, de akkora vágta mellett úgysem figyelhetik a nyomokat! De látják majd a nagy porfelhőt a távolban!

—Te egy zseni vagy! - ámult Íriel, s máris tette amit Arlex mondott. Ezután pedig nekiestek a szerencsétlen lónak, és villámgyorsan alaposan megszurkálták a fenekét, sőt, Íriel egy bottal még jól a herezacskójára is ütött. Nosza a ló sem volt rest és olyan vad vágtaiba csapott, hogy hamarosan valóban nem lehetett látni, csak egy kis porfelleget a távolban!

A nők és Arlex pedig a lovakkal együtt bementek a sűrűbe, jó messzire hogy a lovak nyihogását az üldözők meg ne hallják, de néhányan gyalogosan a bokrok mögül figyelték az utat.

S íme nem telt negyed órába sem, és rengeteg férfi vágatott arra, voltak valóban vagy kétszázan! Ha ezekkel találkoznak, nekik biztos végük!

Miután elvágattak s már nem lehetett őket látni, a lányok kijöttek a sűrűből, lóra ültek, és gyorsan elvágattak arra, amerről az üldözők jöttek, majd egy mellékútra betértek és azon lovagoltak tovább, és bár alaposan feltörte a nyereg a feneküket, de meg sem álltak egészen késő estig. És nagyon boldogok voltak. Jól rászedték az ostoba férfiakat!

S mindig amikor elképzelték hogy milyen képet vágnak majd az üldözők, amikor utolérik és meglátják azt az egyetlen lovat a hozzákötött porverő fácskával, hát kibuggyant belőlük a nevetés, de annyira, hogy majdnem lefordultak a lóról. És Íriel nagyon megdicsérte Arlexet.

—Jól értesz a becsapáshoz, elismerésem! És tudod mi a legszebb az egészben?

—Mi? - kérdezte Arlex.

—Hát az, hogy aki becsap másokat, arra azt mondják néha, hogy porhintést végez! Márpedig ez hogy hamis porfelhővel vezeted félre az ellenséget, nos, ez aztán az igazi porhintés! - és Íriel úgy kacagott, hogy még az oldala is belefájdult.

Arlexnek jólesett az elismerés, mégis ezt mondta:

—Csak lassan a dicsőítéssel Íriel, mert ha ekkora dicshimnuszot vágsz le ezért a semmiségért, akkor nem tudod majd érdeme szerint jutalmazni a későbbi tetteimet!

—Eh, remélem később már nem kerülünk ennyire veszélyes helyzetbe!

—Pedig fogsz, Íriel! Ez biztos!

—Miért biztos?

—Mert ismerlek. Hiszen most is simán meglephettünk volna már tegnap este, de te mindenáron ki akartad cserélni a fiúkat ezekre a nőkre! Elismerem, bejött, sikerült, jó érzés hogy már nemcsak ti öten vagytok a nőim de még másik tizenkettő is, na de hát akkor is az a helyzet hogy ezzel jelentős kockázatot vállaltunk, s a te döntésed miatt! És attól félek hogy te egyre meredekebb dolgokba mászol majd bele, Íriel! Szóval, igenis lesz majd nekünk veszély még bőven, mert vagy a sors gondoskodik róla, vagy ha az nem, hát akkor majd te! Azt hiszem Íriel hogy te olyasféle ember vagy, aki egyszerűen nem érzi jól magát, ha nem zajlik körülötte az élet!

—Lehet Arlex, lehet, nem tiltakozom a minősítés ellen, de majd igyekszem a veszélyekből kihagyni téged!

—Ezt én is hön remélem, de azért jobb felkészülni azokra a veszélyekre! Na és hát tudod ugye Íriel hogy én papnak készültem, sőt, mondható szinte hogy az is vagyok, mert csak a legutolsó negyed évet nem jártam még ki...

—Micsoda?! Te pap vagy?! - ámult az egyik megmentett nő.

—Igen. Na jó, azt hiszem helyes lesz ha elmondod nekik amit nem tudnak! - javasolta Arlex Írielnek. S a lány elmondta új társnőinek hogy Arlex miért és hogyan szakított a papokkal, s általában a férfiakkal. Ezután ismét Arlex vette át a szót.

—Szóval, én mint pap azt tanultam, hogy a tudás veszélyes, s ezért őseink amikor idejöttek erre a bolygóra, akkor megsemmisítették a fejlett tudás minden nyomát, holott akkor még olyan gépeink is voltak, amikkel repülni lehetett! Na de attól félek ti azt sem tudjátok, mit jelent az a szó hogy bolygó... na de majd megtanítalak benneteket mindenre amit én tudok! A lényeg azonban az, hogy ha már szakítok azzal a nézettel hogy ti nők a sátán eszközei vagytok, meg hogy ti buták vagytok meg lusták meg minden más ami rossz, nos, akkor miért is fogadjam el, hogy a több tudás is rossz?! Sőt, hajlamos vagyok épp ellenkezőleg vélekedni: a kis tudás jobb mint a semmi tudás, a több tudás jobb mint a kevesebb tudás, tehát a legjobb a lehető legnagyobb, legtöbb tudás! És biztos a régiek, az őseink sem hirtelen és egycsapásra jöttek rá mindenre, hanem apránként, fokozatosan. Ha ők rájöhettek, rájöhetünk mi is! Azt ugyan nem hiszem hogy majd épp mi építünk repülni képes új gépeket, ez biztos több nemzedék szorgos munkájának lehet csak eredménye, de azt például minden további nélkül elképzelhetőnek tartom, hogy jobb fegyvereket készítsünk mint amikkel most rendelkezünk, s lássátok be hogy ennek nagyon nagy jelentősége volna a számunkra!

—Máris meggyőztél Arlex, halljuk hát, miféle ötleted is volna hatékonyabb fegyverekre?! - kapott a szón azonnal Íriel.

—Megmondom. Mi papok ismerünk bizonyos orvosságokat, főleg sebgyógyításhoz alkalmazásokat. No nem sokat, ne gondold világrengető dolgokra... de például van olyan kenőcsünk, hogy ha a sebre vékony rétegben felvisszük, akkor annak lelohad a fájdalma. És a seb környékén is egy jókora területen érzéketlenné válik a kar. Akár csípkedni is lehet, nem érzi azt a sebesült. Viszont ezután egy darabig nehezen is mozog a kar, mert az izmok lomhán engedelmeskednek csak az akaratnak!

—Ez legyen a legkisebb baja egy fájdalomtól gyötört sebesültnek! Taníts meg a készítésére! - kérte Íriel.

—Szívesen, de ezt nem elsősorban ezért mondtam el. Hanem tudod, ennek a krémnek a készítéséhez egy bizonyos bokor levelei kellenek. Na és hát ugye köztudomású, hogy nem jó bizonyos növények ilyen-olyan részeit megenni, mert vannak mérgező növények, és akkor meghalunk! S épp ezen bokor levelét ha rágcsálni kezdjük, ebbe nem halunk ugyan bele, de a nyelvünk hamar úgy elzsibbad, hogy utána órák hosszat beszélni sem tudunk! Nekem tehát az jutott az eszembe, hogy ki kéne kísérleteznünk olyan mérgeket, amikkel ha bekenjük a nyílveszszők hegyét, akkor az akit eltalálunk vele, pillanatok alatt meghaljon, akkor is, ha úgy különben maga a találat nem is halálos, mert csak ártalmatlan karcolás! Csodálnám ha nem lehetne ilyen mérget kitalálni! S már azt is sejtem, hogy épp ennek a gyógyszerkészítésre használt bokornak a leveléből kell ezt kinyerni. Valószínűnek tartom hogy csak töményebbre kell főzni a levét! Képzeld csak el Íriel: eltalálsz a fickót, az örül hogy bele sem állt a nyílveszsző csak súrolta a karját, semmi az egész csak egy horzsolás, de néhány pillanattal később úgy elzsibbad az egész teste, hogy még a szíve is megáll! De más hasznos alkalmazásait is ki lehet találni, például csapdákat készíteni így bekent tüskékkel. És valószínűleg még sok másfajta mérget is ki lehet találni. Aztán, e mérgek biztos jók a vadászathoz is. Ha egy nagy vaddisznót megöl, s mi megesszük annak a húsát, nekünk már nem hinném hogy ártana, mert órákkal később esszük meg, s azalatt már elmúlik a hatása. Természetesen hiába múlik el, akinek egyszer megállt a szíve, annak az még nem fog újraindulni! - kacagott Arlex.

—Nagyszerű, remek ötlet! Csak érvünk valami kicsit is biztonságos helyre, azonnal kezdj neki, hogy kikutyulj valami effélét! - biztatta Arlexet szinte egyszerre Íriel és Muszume.

—Igen, csak ehhez szükségem volna néhány fogolyra is, akiken kísérletezhetem! - mondta Arlex.

—Ej, akkor mégis kár volt elengedni a kölyköket! - ráncolta össze a homlokát Íriel. Majd felderült az arca.

—Sebaj! Nincs itt semmi gond, drágám! Te csak csináld meg azt a keveréket a lehető legjobbra, aztán akár jó, akár nem, csak bekenjük vele a nyílveszszőinket! És amikor csatázunk, fi-

gyeljük hogy hatékony-e! Ha látjuk hogy valakinek csak a karját találtuk el, de néhány lépés után mégis meghalt, akkor jó a szered. Egyszerű itt minden!

—Ez aztán méltó lesz a Sárkánynő névhez! A férfiak babonásan rettegnek majd tőlünk, mert akit csak kicsit is eltalálunk, mind meghal, s azt sem tudják majd, mitől! Már előre sejtem, azt mondják majd, hogy a sárkány lehellete halálos, sőt, már a pillantása is! - nevetett Heredé.

—De ha már ezt említetted - tűnődött Arlex - hát a sárkány kissé hasonlít a kígyókhöz! El kéne fogni néhány mérgeskígyót, ketrecekben tartani, és időről időre lefejtetni a mérgeiket! Főleg csaták előtt! Szerintem ha kígyóméreggel kenjük be a nyílvevesszők hegyét, az is éppoly halálos lesz! Vagy esetleg belekeverhetjük abba a másik anyagba. De csak vigyázva, amikor az már hideg, mert lehet hogy a főzés árt a kígyóméregnek. Majd ki kell mindent kísérletezni hogy hogyan a legjobb. Mindenesetre a mérgek tudománya is tudomány, s érdemesnek látszik kifejleszteni!

—Hát akkor amint megtanítottál nekünk mindent amit tudsz, főleg a fegyverforgatásról de más dolgokról is, azután te ezzel kell foglalkozz, a harc pedig a mi dolgunk lesz! - mondta háttározottan Íriel.

—És akkor ki megy be élelemért a városba meg a falvakba?

—Természetesen te, de ezt igyekszünk majd a lehető legritkább esetekre korlátozni! A fő cél az, hogy a lehető legtöbbet zsákmányolás útján szerezzük be!

Egészen reggelig lovagoltak hőseink, hiába volt ez számukra ugyancsak fárasztó. Igen: nekik volt fárasztó, és nem a lovaknak. Tudniillik mert az első egy-két órát kivéve nemigen vágtaztak a lányok (és Arlex), egyszerűen mert gyakorlatlanok lévén, ezt roppantul kockázatosnak tartották, mert bármikor lepotyoghattak a lóhátról! És kényelmetlen is volt. A lovak tehát, saját tempójukhoz képest, cseppet sem mentek gyorsan, vagyis nemigen fáradtak el reggelig. Ellenben tudták a lányok, hogy épp mert lassan haladnak, jó lesz ha sokáig mennek ezzel a tempóval, hogy jó távol kerüljenek az üldözőktől, mert hátha azért azok mégis rájönnek később, hogy merre mentek, s utánuk erednek! Márpedig azok csak gyorsabban lovagolnak...!

A lovak különben más ok miatt sem merültek nagyon ki. Azért sem, mert éjfél tájban pihenhettek vagy két óracsát. Ennek pedig az volt az oka, hogy a lányok ezalatt az idő alatt nem a lovaglással, hanem egészen mással voltak elfoglalva!

Úgy esett a dolog, hogy egy tanyára letek. S aránylag jókora tanya volt ez, akadt rajta számos ól, amikben bizonyára rengeteg állat rejtőzött. És ezt látva Arlex így szólt:

—Lányok, én azt hiszem célszerű volna e tanyát elfoglalni! Mert jó-jó, most mindenki jóllakott a lóhúsból, de nem is lesz az elég sokáig ennyiőtöknek, és e tanya különben is teli van biztos finom csemegékkel! Nő is akadhat itt, mert gazdag tanyának látszik! És nem hinném hogy nehez lenne a dolgokat, mert miért is épp most számítanának támadásra?!

Íriel maga is úgy gondolta hogy ez okos ötlet, s elegen is vannak a feladathoz. Kissé eltöprengett hogy miként is lesz a legkönnyebb az elfoglalás, tehát a legkevesebb kockázattal járó, majd így szólt:

—Lányok, én azt hiszem ki kell használnunk hogy a férfiak közt nincs összefogás, s nem is igen számítanak emiatt nagyobb csoport támadására! Magányos tolvajra talán, de ennyire mint mi, nem! Tehát álljatok itt lesben a ház körül az árnyékban, azután ha kijön valaki, nyilazzátok le!

—De miért is jönne onnan ki valaki?! - csodálkozott Muszume.

—Azért, mert én bemegyek oda! Aztán ha nem ébred fel a zajra a gazda, akkor jó, mert megölöm. Ha azonban felébred, ami valószínű, akkor menekülök, ő üldözni kezd, s akkor jöttök ti! - azzal Íriel máris az ablakhoz lépett, és igyekezett azt felfeszíteni a baltával. Az sikerült is, de recsegett, s persze hogy felébredt a gazda! Alig hullott le a felfeszített spaletta, a nyíláson át máris kiszúrt valaki egy karddal, s az alig kerülte el tiz centire Íriel arcát. S bár a lánynak nem lett semmi baja, de felsikoltott, és futni kezdett, mint aki menekül.

Több se kellett erre a gazdának! Azt hallotta Íriel sikolyából, hogy nő a betörő. Nosza, máris kiugrott az ablakon, s utána vetette magát, azt gondolván, hogy egy magányos, táborból szö-

kött, gazdátlan nővel van dolga. El akarta fogni! De nem szaladhatott hús lépést sem, máris egy tucat nyilat kapott a testébe.

Ezután a nők rögvest beugráltak a házba az ablakon. Odabent pedig kellemes meglepetés fogadta őket, mert nem is volt már bent több férfi, csak a gazda nyolc esztendő fiacskája, akit maga Íriel ölt meg minden lelkiismeretfurdalás nélkül: egyetlen suhintással kettévágta a koponyáját!

—Nézd Íriel - mondta ezt látva Arlex - én megértem hogy gyűlölöd a férfiakat, de ez még csak gyerek volt! És ha te olyan társadalmat akarsz, ahol a nők az urak, akkor az azt kell jelentse hogy a nők valóban urak, de csak akkor lehetnek urak, ha vannak mellettük szolgák is! És ha a nők mind urak, akkor a férfiak kell legyenek a szolgák, ez ugye tiszta sor! Tehát kellenek férfiak is! Kellenek különben a szaporodáshoz is férfiak! Márpedig én bár remélem hogy nagy kan vagyok, s elég leszek akár két-háromszáz nőnek is ami az ágybeli dolgokat illeti, de többnek biztos nem! Tehát néhány férfit életben kell hagyj, s ezek a fiatalabbak közül kell kikerüljenek, mert azok inkább átnevelhetőek!

Íriel kedvesen mosolygott rá, ezt Arlex még a holdfényben is látta, és megsimogatta az arcát. —Teljesen igazad van én nagy hősöm! És életben is hagyom majd a fiúkat, de csakis akkor, ha olyan fiatalok, hogy még nem tudnak beszélni, vagy csak alig pár szót! De egy nyolc éves, az már nagyon nagy, abban már nem bízom! És különben sem olyan vészes a dolog. Majd te csinálsz nekünk sok-sok gyereket Arlex, azok mind a mi fiaink lesznek, s azokat már kezdettől fogva úgy neveljük, ahogy azt mi látjuk helyesnek!

Volt a tanyán három nő is, őket Íriel rögvest befogadta a csapatba. S ezután számbavette, hogy mit zsákmányoltak! Akadt ott három malac, egy anyakoca, egy tehén, egy ló, harminc tyúk két kakassal, több naposcsibe, és sok zsák gabona, meg több tábla szalonna, s néhány bödön vaj és zsír.

—Dolgos gazda lehetett a fickó, ha ennyi mindene volt! - szólt elismerően Muszume.

—Á, ő alig csinált valamit, mindent mi dolgoztunk! - legyintett a volt gazda egyik felesége, s még le is köpte egykori férje hulláját. Ez, meg az, hogy olyan gyorsan és külön felszólítás nélkül magukra öltötték a házban található fegyvereket e nők, azt bizonyította Íriel előtt, hogy jó tagjai lesznek e nők a Sárkánynők csapatának.

Mindez nagyon rendben volt, még az is hogy jól belakmároztak az itt található finomságokból, ellenben nyakukba szakadt a gond, hogy ugyan mit is kezdjenek a lábasjóságokkal! Mert ahogy azt Heredé mondta, ő örülne ha nem kéne levágni a tehenet, mert szereti a friss tejet! A tyúkokat is jó lenne megtartani, mert tojás is jó ha van. De különben is: ha levágnak minden állatot, akkor temérdek húst kéne magukkal cipelni, amivel nagyon lassan haladhatnának, de értelmesebb volna ennek, mert hamar megromlana. Aztán: nem élhetnek örökké a zsákmányolásból, mert akkor egykettőre elfogják őket! Kell hogy valamennyi élelmiszert ők is megtermeljenek!

Ezen Íriel is elgondolkozott, de a megoldást mégis Arlex találta ki. Nemhiába hogy neki volt némi tanultsága, földrajzi ismerete!

—Nézzétek - mondta - az a helyzet, hogy nem menekülhetünk örökké! És amit Heredé mondott, abban igaza van. De én mondok mást is: kell egy nyugodt hely, ahol kísérletezhetünk, másképp soha nem lesznek jó fegyvereink, nem tudjuk kifejleszteni a tudományt! Erről pedig nem mondhatunk le, mert másképp semmi esetre sem győzhetünk! Az az igazság hogy bármit tegyünk is, de idővel úgyis lelepleződünk, akkor sokan összefognak ellenünk, s akkor aztán vagy győzünk, vagy nem! Ha nem lesznek jó fegyvereink, akkor biztos veszünk! Tudniillik mert nagy túlerőt csak különleges fegyverekkel győzhetünk le! Én tehát a következőt mondom: aránylag nem messzire innen ahol vagyunk, vagy tíz kilométerre van a tengerpart. Azon túl meg egy sziget, amit úgy hívnak, hogy Dior. Nincs túl közel, de azért jó időben lehet látni a sziget legmagasabb csúcsát a partról, ha az ember tudja hogy hova nézzen. Nos, az ötletem az, hogy oda kell menni a partra az állatokkal, ott ácsolni néhány tutajt, és átmenni velük a szigetre! Aztán ott élünk majd. A sziget természetesen lakott, emiatt nincs más megoldás, mint hogy az egész szigetet el kell foglalni, vagyis minden férfit aki ott van, megölni!

—Merész terv! - szólt elgondolkozva Íriel. —Hány férfi lakhat ott?

—Fogalmam sincs, de annyit tudok, hogy a szigeten három falu van, és néhány tanya.

—Az nagyon sok!

—Sok, de ez a legnagyobb szigetek egyike. Mást viszont nem választhatunk, mert ez van a legközelebb hozzánk. Ellenben ha sikerül elfoglalni, az csak jó, mert jobb ha nagyobb országunk van!

—Hogyne, de sikerülhet-e?!

—Nézzétek, nem ez lesz a nők első felkelése! Eddig is előfordult már, hogy amikor lázadtatok, átmenetileg elfoglaltatok ti nők egy-két falvat. De eddig a lázadásaitok mindig a kontinensen történtek. Most a szigeten kell ezt megtenni. Ráadásul úgy, hogy az ottani férfiak nehogy hírt adhassanak erről a kontinensen élőknek! Továbbá, észrevétlenül kell odatutajoznunk, tehát éjszaka. S mielőtt támadásba lendültök, kikeverem azt a bénító mérget a számotokra. Vagyis: elbűjünk a szigeten, megcsinálom a mérget, s majd azután kell támadni!

S mert se Íriel, se a többi lány nem tudott jobbat kitalálni, ezért ennyiben is maradtak.

5. fejezet: A Szabadság Szigete

Dalpa a patak alsó folyásánál állt, térdig a vízben, és a ruhát öblögette. Itt, ahol a patak kanyarodott, szokták a nők a ruhákat kimosni, nem feljebb. Fentebből a vizet hordták ivásra vagy főzésre. Így nem kell attól félni, hogy a kimosott ruhák szennyét is megisszák, miután az a vízbe keveredik.

Dalpa aggodalmasan pislogott a falu felé. Jaj csak ne kapjon ma is verést! Azaz, ne kapjon még... mert kapott már ma, de kaphat még többet is... nem szereti a férje, ha elmegy valahová. De hát muszáj! Mert a ruhát ki kell mosnia valakinek, és az a nők dolga, mert minden a nők dolga... és ha nem tiszta a ruha, az baj, mert akkor kikap, de ha soká marad el ruhát mosni, az is baj, mert féltékeny ám nagyon... hej, rossz volt ám nagyon a nőtáborokban, de azóta rossz csak igazán, amióta férjhez került! Még most is kék és zöld az oldala a két nappal ezelőtt kapott veréstől, holott tudta jól, lehet ez még rosszabb is... Pláne amikor majd sok év múlva halálra kínozzák! De azt nem várja meg úgysem, inkább lesz öngyilkos valami kevésbé fájdalmas módon... vagy legyen az már akár most is? Előbb?! Úgy kevesebb ideig szenved!

Amint szomorú sorsán töprengett, hirtelen sziszegést hallott a háta mögül. Ijedten fordult meg, mert kígyóra gyanakodott, s most nem jutott az eszébe, hogy hiszen a kígyómarás általi halál nem is valami nagyon fájdalmas!

De nem volt kígyó a háta mögött. Ehelyett ezt hallotta a bokrok közül:

—Hé te!

—Tessék?! - kérdezte vissza Dalpa.

—Egyedül vagy?!

—Azt hiszem igen. - felelte Dalpa tétován, körbenézve, és már nem félt. Ugyanis női hang szólt hozzá. A nőktől a nők pedig errefelé nem féltek. És már azt is sejtette, miről van szó: biztos egy szökött nő bújkál itt, és segítséget kér tőle! Épp csak nemigen tudta, mit is segíthetne rajta. Hacsak nem annyit, hogy ha sebesült, bekötözi.

De nem egészen tudta jól ezt Dalpa. Mert most széthajlottak a bokrok, s intett felé a nő:

—Gyere ide!

Dalpa tétovázott egy kicsit, majd bement oda. Végtereis bemehet ő a bokrok közé akármiért is, ha látja is valaki, bizvást hiheti hogy csak a szükségét végezni ment oda!

A hús lombok takarásában csinos lányt pillantott meg, aki nem is volt idősebb sokkal mint ő. És talpig fegyverbe volt öltözve! Volt nála íj-nyíl, még kard és kés is! És cseppet sem látszott sebesültnek!

—Kevés az időm, ezért figyelj jól! - szólt hozzá a nő parancsolóan. —Én Íriel vagyok, a Sárkánynők szabadcsapatának a vezére! Mi azért küzdünk, hogy elhozzuk a nők szabadságát! Ennek első lépéseként elfoglaljuk előbb ezt a falvat, majd az egész szigetet is! Ebben neked is kötelességed segíteni nekünk! Ezt úgy érheted el, ha minél előbb, még a mai nap folyamán megölöd a férjedet!

—Tessék?! - sápadt el Dalpa.

—Megölöd. - ismételte a szót nyomatékosan Íriel. —Nem is lesz nehéz, ugyanis...

—Sokkal erősebb nálam!

—Ne vágj közbe, mert valóban kevés az időm, még sok nővel kell beszélnem! Hidd el hogy gondoltunk mi mindenre! Tessék! - nyomott Dalpa kezébe egy közönséges, kis, étkezéshez használt villácskát a lázadó nő. —Annyi csak a dolgod, hogy ezzel megszúrod egy picikét a férjedet! Teljesen mindegy hogy hol. És egyáltalán nem szükséges hogy halálos legyen a szúrás, elegendő ha egy parányi sebet ejtesz rajta, amin mindössze csak néhány csepp vére folyik ki! Erre biztos hogy képes vagy! És ettől ő meg fog halni!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy néhány másodpercen belül megáll a szíve! Meglehet tán hogy a szúrásért kapsz néhány pofont, de más bajod nem lesz, mert nem lesz ideje rá, hogy ártsen neked! És még csak nem is kell úgy csinálnod hogy támadásra gyanakodjék, tehetsz úgy is, hogy mintha megbotlanál, s akkor szúrod meg véletlenül a lábát! És gyanakodni sem fog semmire sem,

mert egy kis villát senki nem tart fegyvernek! De nehogy magadat szúrd meg, mert akkor te halsz meg!

—Most már értem! Ti voltatok!

—Mik voltunk mi?

—Hát csak az, hogy a falu lakóit már néhány napja az a kérdés foglalkoztatja, mik lehetnek a titokzatos halálesetek okai! Nyolc férfi is meghalt az elmúlt héten a falu környékén, és senki nem tudja hogy mitől, mert ha találtak is rajtuk sebet, de az nagyon pici volt!

—Igen, ki kellett kísérletezni a szert amivel bekentük a te villádat is, hogy jó-e! És szerencsére már legelőször is jól sikerült, de biztos ami biztos! Tehát menj most, eredj azonnal, és szúrd meg a férjedet! És ha meghalt, te nem tudsz semmiről: hirtelen összeesett és kész! Ott sem voltál! De vigyázz, hogy víz ne érje a villát, mert az lemossa a mérget!

—De... de figyelj csak... én nem merem... én nagyon gyáva vagyok... - és Dalpa majdnem elsírta magát.

—Nincs mit tenni! - és Íriel megragadta a nő vállát, és keményen a szemébe nézett. —Idefigyelj, nem válhatsz sem árulónkká, sem azt nem teheted meg, hogy ebből kimaradsz! Mert ha igen, akkor félhetsz ám tőlem is, sőt, tőlünk, mert nem vagyok ám egyedül! Biztos hogy akkor mi ölünk meg téged! Tűnj innen, és tedd amit parancsoltam! - azzal Íriel máris bekúszott a bokrok mélyére, eltűnve Dalpa szeme elől.

S ugyanezidőtájt beszélt Muszume, Morella, Heredé meg még több másik sárkánynő is titokban néhány másik nővel. Adtak mindegyiknek mérgezett villát. De nemcsak azt: amelyikből kinéztek egy kis bátorságot, annak adtak hajítócsillagot is, melyet szintén méregbe mártottak előbb. Ez arra a célra szolgált, hogy tudták: mégsem lesznek képesek a falu összes férfilakóját titokban megölni, s ha harcra kerül a sor, akkor az effélével ellátott nők segítenek majd nekik. A hajítócsillagot különben maga Íriel találta ki, ez ugyanis nem volt ismert a jupi nép körében. Nem találták fel, mert felesleges volt, a vadászatra alkalmatlan lévén, aztán meg távolról ölő fegyvereket úgymint tilos volt használni a párbajban, még íjat-nyilat is. Ám Íriel tudta, hogy ők, mert nők, gyengébbek a férfiaknál, nekik tehát kifejezetten az olyan fegyverek az előnyösek, amik távolból ölnek! És igazán nem tartott soká, de nagy ügyesség sem kellett hozzá, hogy néhány háromágú hajítócsillagot kovácsoljanak maguknak.

Ehhez persze kellett kovácsműhely is. Nos, volt kovácsműhelyük. Ugyanis alig értek a szigetre, máris elfoglaltak egy tanyát itt is, és ott volt néhány kovácsszerszám is. Ez egyáltalán nem volt ritkaság Jupiban, mert a fegyverek drágák voltak, így aki tehetett, aki úgy gondolta hogy van ehhez elég tehetsége, szívesen barkácsolt magának fegyvereket.

A faluban egyelőre még senki nem sejtett semmit, pedig már dél is elmúlt. Holott néhány házban már meghaltak a férfiak! De erre senki nem jött rá. Nem, ugyanis a kis szűrés miatt általában nem kezdtek kiabálni a férfiak, ha azonban mégis megtették, hát annyi baj legyen, emiatt ugyanis nem szoktak belépni a jupi férfiak egymás házába! Ha üvölt valaki, hát hadd üvöltsön! Mert egyrészt csak amiatt üvölthet mert dühös a feleségére, na és ha dühös, hát hadd dühöngjön, az ő dolga, a saját feleségével úgy kiabál ahogy akar, sőt akár agyon is verheti, mert az övé! Kifejezetten illetlenség lenne megzavarni őt verekedés közben, s nem is volna ajánlatos, mert azon nyomban nem a nőre lenne dühös, de az őt megzavaróra, s ha az gyengébb nála, hát jaj neki! Ha meg nem a nejével van baja hanem egy hívatlan látogatóval, akkor sem jó dolog bemenni oda, mert ha egy tolvaj jár ott s azzal veszekszik, akkor a hívatlanul odamerészkedőt még képes a tolvaj cinkosának tartani, s ennek szomorú következményei lehetnének! Jupiban könnyen osztogatták a halált.

Így esett hát, hogy a falu lakói közül igen sokat jobblétre szenderítettek minden feltűnés nélkül a nők, főleg a feleségek estig. De volt ahol a Sárkánynők maguk hajtották végre az akciót: ők általában a szorgalmasabb férfiakat ölték meg, vagy a szegényebbeket, tehát azokat, akik valamiért nem a nejüket dolgoztatták (vagy nem is volt feleségük) hanem maguk dolgoztak a szabadban, egymagukban, például a gyümölcsösben vagy másutt. Ilyenkor hajítócsillag sziszszent a levegőben, beleállt a férfi combjába, az kiáltott egy nagyot, vagy káromkodott, kihúzta

a fémlemezt a lábából, igyekezett biztonságba vonszolni magát a további támadás elől – de ez sosem sikerült neki azelőtt, hogy meghalt volna. Arlex jó mérget kutyuult...

A dolog tehát ki sem derült úgy este hatig. Ekkor azonban az történt, hogy egy férfi érkezett ahhoz a házhoz, ahol Dalpa is lakott a férjével. Mármint addig, míg seggbe nem szúrta a férfit a nő a villával... És kiabálni is kezdett a kapu előtt:

—Hé, Nenagrász, gyere ki, mert párbajozni akarok veled!

E kiabálásra már sokan felfigyeltek. Ugyan közbe nem avatkoztak, mert miért is tették volna, de azért érdeklődve pislogtak arrafelé, mert hát mindenki kíváncsi volt, ki lesz a párbaj győztese!

Győztes egyelőre nem lett. Nem lett, mert a párbaj sem kezdődött el. Meglehet tán hogy Nenagrász szívesen párbajozott volna, de nem tehetette, mert eddigre nagyon halott volt már! Már a hullamerevség is beállt! Dalpa sem jött ki, rémülten lapult inkább odabent, mert jaj most mi lesz, bejön ide valaki, s megtalálják a hullát... de nagy bajba keverte őt az a lázadó nő!

A kihívó férfi egy darabig tehát csak kiabált a kapu előtt minden látható eredmény nélkül. Majd rátette a kezét a kapura hogy belökje. Ám azután mégis meggondolta magát. Törvényadta joga volt minden jupi férfinak megölni a hívatlan látogatót, lényegében tehát mindenkit, aki nem az ő saját invitálására tér be hozzá, kivéve ha pap az illető! Kockázatos dolog volna tehát bemenni Nenagrászhoz!

—Fél a fickó, biztos nem akar kiállni velem párbajra! - kacagott a férfi a nézelődők felé. —De úgysem ússza meg, megyek a paphoz, s annak már nem mondhat nemet! - és elballagott. Természetesen a falu papját kereste. Volt ugyanis pap minden egyes faluban kivétel nélkül, némelyikben nem is egy, kellett hogy legyen, mert valakinek a törvényességre is muszáj volt ügyelnie!

Ez kis falu volt. Itt csak egyetlen pap akadt. Azaz... nem is sokára kiderült, hogy immár egy sem!

Mert hiába kiabált a pap háza előtt is a férfi, onnan sem jött ki senki. Na de ide már csak belépett, mert a papok nem szokták a látogatóikat karddal a kézben fogadni. Joguk ugyan lett volna hozzá, de nem szoktak élni vele, mert igen ritka volt hogy valaki meg akarjon ölni egy papot, ha meg nem azt akarja, akkor a jövetele azt jelenti, hogy pénz áll a házhoz! És így aztán pillanatok múlva újra kilépett a házból a férfi, ezt kiabálva:

—Hé, emberek, baj van, Muszferáldzsantit megölte valaki!

Momentán természetesen nem lehetett biztos benne hogy valóban gyilkosság áldozata lett-e a szép nevű pap, vagy mondjuk szívroham végzett vele, mert nem vizsgálta meg alaposan a hullát, de a jupik hajlamosak voltak kapásból gyilkosságot mondani halál esetén, mert náluk igen ritka volt a természetes halál.

Erre aztán rögvést sokan mentek oda, szinte előzőnölték a házat, megszemlélték a hullát, s még le is vetkőztették, hogy megtudják miként halt meg. S találtak is a fenekén négy picike lyukat, ezek származtak a villától, de azt ők nem tudták hogy mi okozta. Mindenesetre semmi képp sem nézett ki úgy, mint ami halálos lehetne; így aztán hamar el is feledkeztek róla. És elővették a feleségét, hogy az mondja meg, mi történt. Mert volt a papnak felesége is. De az csak annyit tudott mondani, azaz, inkább csak annyit hazudott, hogy ő bizony semmiről sem tud, Muszferáldzsanti egyszers csak nagyot kiáltott, összeesett a konyhában, és nem mozdult többé! Talán rosszul lett! Van ez így néha!

—Hát te akkor miért nem szóltál valakinek, hogy meghalt a férjed?! - förmedt rá egy Keszka nevű férfi.

—Ugyan kinek kellett volna szólnom?! Nekem nagyon jó volt úgy, hogy addig sem ver senki, amíg valaki észreveszi hogy gazdátlan nő lettem!

—Szemtelen! - lendült pofonra Keszka keze. Ám a tenyér nem ért el a nő arcáig, mert elkapta azt egy Dúrididinduj nevű férfi, s így szólt:

—Megállj! Te csak ne verd ezt a nőt, mert ez a nő már az enyém!

—Ugyan miféle jogcímen?!

—Azon, hogy ez egy gazdátlan nő, s eképp bejelentem az igényemet rá!

—Hülye, attól hogy gazdátlan, még nem a tied!

—Addig igen, amíg vissza nem viszem a táborba, hogy kapjak helyette egy másikat!

—Aztán miért a tied, miért nem az enyém inkább!

—Egyikteké sem - felelte az a férfi, aki párbajozni akart Nenagrással - mert az enyém, ugyanis én fedeztem fel Muszferáldzsanti halálát, tehát azt is, hogy e nő már gazdátlan!

—Azt nem, nekem jutott az eszembe először hogy a nő gazdátlan! - pattant a feleség elé Dúrididinduj.

—Lófasz a seggedbe, eredj innen! - lökte őt odébb a férfi. Nosza, több sem kellett erre Dúrididindujnak, máris húzta elő a kardját, erre sokan mások is előhúzták, még az is aki nem akart verekedni a nőért, tudniillik hogy időben védekezhessen akár egy szándékos, akár egy eltévedt csapás ellen. S pillanatokon belül parázs verekedés lett a dologból. Nem is telt sok időbe, s máris holtan feküdt a földön Keszka is, meg az is aki Nenagrással akart párbajozni. De nemcsak ők, hanem még három másik férfi is. De Dúrididinduj sem sokáig maradt életben, meg kell mondani ugyanis, hogy a pap felesége a bátrabb nők közé tartozott, mihamar rájött hogy ez neki kiváló alkalom, előszedte a mérgezett villát, s amikor Dúrididinduj hátat fordított neki, őt is seggbe szúrta. S máris ugrott hátra. De még másik négy férfit is megszúrt a nagy kavargásban, s ezek egymás után estek össze. És senki nem vette észre ezt, senkinek nem lett gyanús, mert mindenki csak a verekedőket figyelte. Mert a verekedés nem maradt abba Dúrididinduj halála után sem, lettek mások akik igényt jelentettek be a nőre. S végül amikor már jó tizenöten is meghaltak és teljesen szétverték a pap házának berendezését, addigra lohadt csak le a nagy nőszerezési kedv, s mindenki elismerte, hogy a nő egy bizonyos Demuhertodosz nevű férfié. Ez aztán el is vezette a cseppet sem ellenkező nőt a saját házába. Előtte persze összeszedte a pap pénzét is, már amit talált belőle.

A nő valóban nem ellenkezett. Miért is tette volna! Ő is magával vitt valamit, ami legalább olyan boldoggá tette mint a férfit a pap pénzének megszerzése: ott lapult a ruhája alatt életveszélyes fegyvere, a villa! Nagyon félt hogy meg ne szúrja magát vele, de el nem eresztette volna semmiért sem!

Aztán hogy hazaértek, rövest átölelte őt a férfi, tapogatni, vetkőztetni kezdte... s ekkor éles fájdalom érte őt a hasán, szúrás, nem nagyon mély, de a vére azért kiserkent tőle.

—Azistenit, mi ez! - hőkölt hátra azonnal.

—Ó, bocsáss meg uram, biztos megszúrt téged a ruhám csatja! - lépett hátra elnézést kunyeráló arccal az új nője.

—Vigyázhattál volna jobban, te barom! - és a férfi keze pofonra lendült. De valahogy nagyon lassan! Nem is tudta eltalálni a nőt, aki biztos ami biztos, még egy lépést hátrált. A férfi utána lépett, de valahogy igencsak lassan tette ezt is. Lassúságát ő is észrevette.

—Mi az isten...! - motyogta csodálkozva, majd lerogyott a földre. Rándult néhányat, majd már a szemét sem tudta mozgatni, pillantása fennakadt, tekintete megüvegesedett... s már nem is lélegzett.

Mire besötétedett, már nem sok férfi maradt életben a falu lakóiból, s ezt még csak észre sem vették! Na de ekkor jöttek a Sárkánynők. Ám még most sem támadtak nyíltan. Hogy is ne! Inkább azt tették, hogy sorra körbevettek minden házat titokban, elrejtőzve, majd valamelyikőjük bezörgetett az ajtón, ezt mondva:

—Hé, adj egy kis ennivalót mert éhenhalok!

A női hangra aztán, ha volt férfi a házban, biztos hogy kijött, hogy elfogja ezt a gazdátlan, szökött, éhes nőt, s ekkor azonnal mérgezett nyilat vagy hajítócsillagot kapott a testébe, vagy ha már nem élt a férfi, akkor jött a felesége... s akkor minden rendben volt. S mire reggel lett, sikerült is veszteség nélkül elfoglalni az egész falut!

Mindenki nagyon meg volt elégedve ezzel, s mondták többen is Írielnek hogy rendezzenek egy nagy ünnepet, de ő csak legyintett.

—Ostobák! Egyáltalán nem vagyunk biztonságban! Amíg férfi él a szigeten, addig nem! Még azután is csak épp hogy! Tehát: most aludjátok ki magatokat, mert holnap következik a második falu a szigeten! Addig is álljatok őrséget minden idevezető úton, s aki jön, ha férfi, öljétek

meg! - azzal már ment ő maga is jó példát mutatni, vagyis aludni egy sort. Szó ami szó, ráfért. Nem sokat alhatott az utóbbi időben.

Arlex is aludni tért, de nem egyedül: előbb még megölelgetett az imént megszabadított lányok közül néhányat, természetesen a csinosabbját... és remekül érezte magát, mert mindenki csodálattal nézett rá, ugyanis Íriel elalvása előtt mindenkit összehívott, s elmondta hogy mindenki tudja, hogy szabadságuk eszközét, a mérget, Arlexnak köszönhetik, tehát legyenek hálásak neki!

Hát azok voltak, és igyekeztek kimutatni a hálájukat. Arlexnak semmi oka nem lehetett a panaszra.

Másnap reggel aztán Íriel így szólt:

—Lányok, mi most szabadok vagyunk...

—Hurrá! Éljen! - kiabáltak erre sokan.

—Csendet! Semmi okotok örülni! Szabadok vagyunk, de meddig?! Ha a férfiak megtudják mi van ebben a faluban, azonnal seregestül jönnek ellenünk! Valóban nem tehetünk mást, mint hogy elfoglaljuk az egész szigetet. Ehhez sok mérge kell. Amiből viszont nincs is nekünk már olyan nagyon sok, mert kevesen voltunk akiket Arlex eredetileg megmentett, nem tudtunk sokat csinálni. Tehát: holnap foglaljuk el a másik két falvat. Addig gyártunk a méregből kellő mennyiséget. Most tehát jól figyeljen mindenki: álljanak ide balra azok, akik várandósok, meg azok, akiknek egészen picike, legfeljebb néhány hetes gyermeke van. Ők nem fognak résztvenni az akcióban. Álljanak melléjük azok is, akik annyira össze vannak verve, hogy emiatt szintén nem tudnának a hasznunkra lenni abban! Nyugodtan, ne szégyenlősködjetek! Lesz nektek is munka, amivel másképp ugyan, de hasznunkra lehettek!

Az elfoglalt faluban Írielék megmentettek 232 felnőtt nőt, ebből negyven volt azoknak a száma, akik az előbbi okok miatt balra álltak.

—Nem is vagytok nagyon sokan! Helyes! - mondta Íriel. —Na tehát, jól figyeljete! A ti dolgotok az lesz, hogy amíg állapototok meg nem változik, elvégeztek minden olyasmit, ami nem kimondottan harc! Tehát például máris nekikezdhettek annak, hogy ennivalót készítsenek nekünk, reggelit-ebédet-vacsorát, ti látjátok el a falu állatait is továbbá, ami tudom hogy nagy munka mert sok állatról van szó, de jelentősen megkönnyíthetitek a feladatokat, ha együvé terelitek őket fajták szerint, mert természetesen nálunk nem lesz úgy mint a férfiaknál hogy enyiment, ugyanis minden közös! Továbbá, a kutyák csaknem mindegyikét nyugodtan megölhetitek, mert minek legyenek haszontalan étekpusztítónak, és nem is szükséges hogy legyen minden házhoz kutya, nem kell védeni a vagyonunkat senki elől! Néhányat azonban hagyjatok meg a legvadabbak közül, de ezeket is csak láncon, és ne adjatok nekik enni legalább egy héttig, azután majd megszelídülnek ha ennivalót kapnak! A megölt kutyák húsát is sózzátok be, vagy tartósítsátok másként, ahogy tetszik nektek! Ti fogtok takarítani is minden házban! Ti mossátok az összes ruhát, megvarrjátok a szakadtakat, és felügyeltek a nagyobbacska gyerekekre is, lényegében tehát minden gyermekre, mindenkire, aki nem elég nagy ahhoz hogy megengedjük a szabadon kószálását! Ti gondozzátok a veteményeseket, búzamezőket, ti vetetek-arattok-gazoltok-csépeltok-öröltök! Ti fejitek a teheneket! Igazán nem mondható hogy kevés dolgotok lenne, tehát kezdjete hozzá azonnal!

A többi lány pedig, tehát a többség, az a következőt csinálja: mindenekelőtt egyetek valamit, de gyorsan, mert nincs sok időnk. Azután figyeljete Arlexre, mert ő nemcsak olyan férfi aki mellénk állt, de ráadásul képzett pap is, a papok közt is kiváló tanuló volt, tud mindent tehát amit akár a legokosabb férfi is! Ezt idővel nekünk mind meg kell tanulni, kivétel nélkül minden egyes nőnek! De ma még csak egyvalamit tanultok: a mérge elkészítését! Ebből viszont eszméletlenül sokat kell készítenetek! Jól figyeljete Arlexre, mert a készítésnél egyrészt észnél kell lenni, nehogy meghaljatok, másrészt jól kell elkészíteni, mert ha nem lesz halálos, akkor az nekünk harc közben régen rossz! Továbbá: amint lesz már némi mérge, némelyikőtök akiket majd kijelölök, összeszedi az összes fegyvert a faluban ami egykor a férfiaké volt, és azt szétosztjuk egymás közt! A nyílvevők hegyét mind méregbe mártjuk! Pár nőt a legerősebbnek tartok, azokat pedig mindjárt kiválasztok, mentek a kovácsműhelybe, és gyártsatok

sok-sok hajítócsillagot, természetesen ezek is méregbe lesznek mártva! Amíg ezzel foglalkoztok, én körbejárom a falut, kijelölöm az őrséget, s amikor lesz egy szusszanásnyi időm, akkor elkapom Arlexet, aki addig már nyilván elmondta nektek a méreg készítését, s hogy nehogy jó dolga legyen és belefeledkezzen a semmittevés örömébe, felszólítom hogy mindenekelőtt tanítson meg engem a papok legnagyobb tudományára, ami az írás-olvasás! Az ugyanis a legfontosabb, mert ha azt tudom, akkor akármilyen könyvet rabolunk is tőlük, megtudhatjuk, hogy mi van abban leírva!

Na de ezt, hogy Arlexnek ne legyen jó dolga, csak viccből mondtam. Mindenki tudja meg, hogy, bár tegnap már elmondtam de most megismétlem: Arlex nélkül mi sem lennénk szabadok! Tehát Arlexnek legyetek nagyon hálásak! Egyszerűen nem teheti meg senki nő, például, hogy nem párizik Arlexszel, ha Arlex akarja azt! Arlexnek ehhez törvényadta joga van! Amelyik nő ezt nem teszi meg neki, azellen Arlex panasszal élhet nálam, s én azt a nőt igenis ki fogom végezni!

—Nem Arlex öli meg azt?! - kérdezte csodálkozva egy fiatal lány.

—Nem! Arlexnek csak a páráshoz van joga, de nem az öldökléshez! Természetesen megtanít majd nekünk minden harci fogást amit csak tud, de majd később, ha az egész sziget a mienk lesz. Ám előre szólok hogy Arlex csak okos, de nem a harcosok gyöngye, harci fogást olyan nagyon sokat tehát ő sem tud. De amit tud, megtanít. De gyilkolászni nem fog. Nem fog, mert ahhoz csak a közösségünk vezetőjének van joga, aki viszont én vagyok! De én meg is teszem, ha muszáj! Remélem, nem lesz muszáj. Arlex egyelőre az egyetlen férfi köztünk, szükségünk van rá a tudása miatt, de a szaporodás miatt is, és nem engedhetjük meg, hogy ne érezze jól magát! Ez egyrészt rút hálátlanság volna, másrészt mértéktelen ostobaság is! Mert gondolatok csak bele: mi lesz ha Arlex emiatt bosszúból elszökik, és elárul bennünket?! De ha nem is gondolunk ilyen iszonyúságra: ha csak úgy simán elszökik és nem árul el, akkor sem lesz aki megtanít mindenre, amit ő és a férfiak úgy általában tudnak! De azt sem tehetjük meg hogy emiatt rabláncon tartjuk, mert akkor is, elég ha csak nem szól valamiről amit tud, s máris nem tanuljuk azt meg, és ostobábbak leszünk mint a férfiak! És mi nem tudjuk hogy Arlex mit tud! Aztán meg, ami még sokkal fontosabb mint az eddigiek: nem élhetünk örökké csak úgy, hogy csupa nőből állunk! A jövőben is biztos úgy lesz, hogy szülünk felerészt férfiakat is! Őket is úgy kell nevelni, hogy barátaink és segítőink legyenek! Hogy elfogadják a nők uralmát! Ez semmiképp sem fog megtörténni akkor, ha e férfiak elégedetlenkednek! Ragaszkodnunk kell hozzá, hogy a döntő szó, az uralom joga az a mienk, nőké, de ebbe a férfiak kizárólag akkor törődnek bele, ha belátják, hogy nekik is így a legjobb, mert semmiben nem szűkölködnek! Tehát a vágyaikat ki kell elégíteni! A férfiak pedig ugyanarra vágynak mint mi nők, de emellett még sok páráshoz is! Meg kell tehát adni nekik! Egyáltalán, bár furcsa lesz amit mondok, de szeretettel kell bánni velük, úgy valahogy, ahogy a kislányainkkal! És miért is ne szerethetnénk a férfiak közül azokat, akik a barátaink! Őket úgy kell tekinteni, mint tiszteletbeli nőket! S erre remek hogy köztünk van Arlex, mert máris van egy férfi, akin gyakorolhatjátok, miként kell a férfiakkal szeretettel bánni! Ezt tehát elsajátíthatjátok addig, míg a fiaink akiket szülünk, a kellő korba érnek! Arlex nagy kincs nekünk, védenünk kell, emiatt természetesen szó sem lehet róla hogy bármi veszélyes kalandba elmenjen velünk nőkkel! Ez legfeljebb akkor lehetséges, ha rendkívül sokat nyerhetünk Arlex segítségével, de azt mindig én, Íriel döntöm el! Na tehát, akkor most munkára fel!

És minden úgy is lett, ahogy azt Íriel parancsolta. Hamarosan hektóliterszámmra kevergették a mérget, ehhez persze több száz fát lekopaszítottak ami nőtt a környéken, és olyan fajta volt, hogy a levelei kellettek a méreghez. Aztán hogy Arlex megtanította a nőket a méregfőzésre, ez különben nem tartott sokáig, akkor Írielt kezdte el olvasni tanítani. És Íriel meglepve tapasztalta, hogy ez, a papok legféltettebb tudománya, mennyire könnyen elsajátítható!

No persze, csak alapszinten volt ez könnyű, addig, míg minden betűnek csak a hangértékét olvasta, ezt Íriel egyetlen délután megtanulta mind az összes betűre, mert nagyon okos nő volt, de amikor Arlex leírta neki a „ló” jelentésű „csevál” szót, s erre Íriel azt olvasta hogy „ekvus”, és Arlex magyarázgatni kezdte neki, hogy azt bizony cseválnak kell olvasni, akkor Íriel összevonta a szemét, s így szólt:

—De hát ide az van írva, hogy „ekvusz”! Vagy nem?

—Hát igen, tulajdonképpen valóban az van ide írva, ezt jól látod! De akkor is így kell mondani, mert az őseink így írták! A tanítóim úgy magyarázták ezt nekem, hogy ez a hagyománytisztelet szabálya! Ettől van az írásban olyan, hogy helyesírás! Mert tudod, a szavak leírt alakját három szabály határozza meg. Egyik a hangjelölés, amikor tehát azért írjuk a szót úgy, mert a leírt betűk a kiejtett hangokat jelölik. Eddig te ezt tanultad meg. Van aztán a szóelemző írásmód, amikor nem pontosan úgy írjuk ahogy mondjuk, de hasonlóan, erre példa lehet mondjuk a „fogtam”-szó, amit a hangjelölés szerint tulajdonképpen „foktam”-nak kéne írni, mert így mondjuk, de mégis fogtam-nak írjuk, mert a „fog” szóból származik, annak toldalékos alakja, mi tehát jelöljük az írásban, hogy e szó a fog-szó valamiféle származéka! És végül van a hagyományápolás szabálya, amikor egyszerűen azért írunk valamit épp úgy, mert régen úgy írták! Ez arra jó, hogy így megértsük őseink írásait is! Továbbá, ezzel fejezzük ki őseink iránti tiszteletünket is!

—Ez arra jó, hogy áttekinthetetlenül bonyolulttá tegye az egész rendszert! - mondta határozottan Íriel. —Az írás dolga az, hogy a beszédet maradandóan rögzítse, és semmi más! Különböző is: igen kevés régi könyve lehet a papoknak, s ha meg akarják érteni azokat, akkor a legegyszerűbb lenne azok régies szövegeit egyszerűen átírni a most beszélt nyelvre, úgy, hogy például minden „ekvusz”-szót egyszerűen átírnának „csevál”-ra! Ami meg az ősök tiszteletét illeti, én ugyan minek tiszteljem a férfiak őseit, akik bevezették a nők ilyen kegyetlen elnyomását, meg akik voltak olyan agyalágy barmok, hogy a sok nagyszerű gépüket és a fejlett tudást szándékosan megsemmisítették?! Na szóval én úgy látom Arlex, hogy én máris tudok olvasni és írni is, bár nem olyan gyorsan és magabiztosan mint te, de tudok annyit hogy ha kell, megtaníthassam erre a lányokat! Ezt is fogom tenni! És mi nők ezentúl egyszerűen úgy írunk majd, ahogy azt mondjuk, és kész! Tehát nem úgy, mint a papok! Ettől függetlenül természetesen megtanulom tőled azt a sok hülye szabályt is, ahogy a papok írnak, sőt nemcsak én de több más nő is megtanulja majd, mert jó ha tudja közülünk néhány fő azt is, de teljesen felesleges, hogy megkeserítsem ezzel mind az összes nő életét! Mindegyikőnk meg kell tanuljon olvasni és írni, de csak így, a hangjelölés szabályaival ahogy te mondd. A többi csak a férfiak ostobasága, amire semmi szükség! Mi tehát ezentúl „csevál”-nak írjuk a „csevál”-t nem „ekvusz”-nak, és „foktam”-nak a „fogtam”-ot, és kész! Nálunk tehát nem lesz olyan, hogy helyesírás, mert egyetlen szabály lesz: mindent úgy írunk, ahogy mondunk! Mi nők kevés szabály szerint alakítjuk majd az életünket, hogy az kényelmes legyen!

Mire ez eldőlt, lett Írielnek, a „főnökasszonynak” más dolga is. Felkereste őt ugyanis egy Szatavacsi nevű tizenéves lány, és keservesen zokogott.

—Mi van, kicsikém? - ölelte őt át Íriel, holott nem sokkal volt idősebb amannál.

—Ne ölelj meg, méltatlan vagyok rá... - hüppögte a lány. —Én egy hitvány alak vagyok...

—Ugyan miért?

—Mert gyáva nyúl vagyok! Én azért jöttem hozzád, hogy bevalljam: iszonyúan félek! Én nem akarok elmenni holnap a másik falu ellen harcolni! Én félek! Ha csak rágondolok, már ideges vagyok, remeg a lábam, én nagyon félek! Kérlek Íriel, hadd maradjak itthon! Ígérem hogy nagyon szorgalmas leszek a munkában, dolgozok látástól-vakulásig, csak ne kelljen harcolnom! Kérlek, Íriel! Tudom hogy disznóság amit kérek, tudom, hogy kivételezés amire kérek, mert illelne nekem is kockáztatnom az életemet a közösségért, belátom hogy nem érdemlem meg amire kérek, de hidd el próbáltam bátor lenni, mondogattam magamnak, hogy ez kötelességem, de annyira gyáva vagyok! De én nem tehetek róla hogy gyáva vagyok, mert én nem akarok gyáva lenni, csak ilyen vagyok és kész! Nem is vennéd hasznomat a harcban, mert nagyon félek hogy a gyávaságom miatt épp a döntő pillanatban nem tennék meg valamit amit kéne, vagy elfutnék, amit később ugyan megbánnék, de akkor már valóban késő volna! Vagy lelassulnának a félelemtől a mozdulataim, és akkor csak annyi történne, hogy megölnek a férfiak, semmiért!

Íriel nagyot sóhajtott.

—Jól van! Maradhatsz itthon! Hanem akkor valóban irtó kemény munkát jelölök ki neked! Eredj a kovácsműhelyben dolgozók közé, oda igazán elkél a segítség!

A lány boldogan futott el.

—Csodálom hogy megengedted neki! - ámult Arlex.

—Nem ezen az egy fön fog múlni a siker. És egyszerűen nincs értelme valakit nemszeretem munkára vezényelni, mert annak valóban nincs jó vége.

—És ha erre többen is vérszemet kapnak, és nem akarnak csatába menni?

—Ha úgy lesz, majd kitalálok valamit. De nem hinném hogy ez a veszély fenyegetne. A legtöbb nő annál sokkal jobban utálja a férfiakat, és épp hogy most a férfiölésre kaptak vérszemet, ugyanis nagyon bíznak a mérgebben, kedves Arlex! Hisznek benne, hogy ezzel előnybe kerültek azokkal szemben... és azt hiszem igazuk is van!

Aztán végre a nők nekirugaszkodtak az újabb támadásnak! Addigra már úgymint kevesebb lett a másik két falu lakossága néhány fővel, mert többen is érkeztek ebbe a faluba, ami már a nőké volt, de ezeket a sok nő mind megölte mielőtt még beértek volna a faluba: lenyilazták őket az úton. És sikerült is elfoglalniuk egyetlen nap alatt mind a két másik falvat, s a néhány tanyát, bár most már lettek veszteségeik nekik is. Három nőt is megölte a férfiak, két másik pedig úgy vesztette az életét, hogy amikor eldobták a hajítócsillagot, akkor annak hegye vagy éle az ő ujjukat is megsebezte kissé, s ez elég volt a halálukhoz.

Mégsem szomorkodtak. Az övük az egész sziget! Hej de nagyszerű is ez!

Íriel azonban nem engedte, hogy a jól végzett munka tunya örömébe beletespedjenek. Így szónokolt:

—Csak el ne bízzátok magatokat! Ez a sziget a mienk, az igaz, csak hogy jó ha tudjátok, hogy ez a legislegnagyobb sziget, ami csak létezik! És ezen is csupán három falunak volt hely! De ha annyira sűrűn belakjuk hogy lesz még öt vagy hat másik falu is itt, az sem sokat jelent, mert a férfiak a kontinensen sokkal de sokkal többen vannak! És idővel úgymint felfedeznek bennünket! És akkor nekünk védekezni kell, méghozzá iszonyatos túlerő ellen! Minden egyes nőre aki itt él, jut majd akár száz vagy még több férfi is! A férfiak ugyanis egyszerűen nem hagyhatják, hogy itt mi nők szabadon éljünk, mert tudják, hogy ha erről a többi nő a kontinensen tudomást szerez, azonnal mind ide akar jönni, és fellázadnak! Na és hát ugye belátjátok, hogy még ha mind olyan jól is tudjátok a harcművészeteket mint a legkiválóbb férfibajnokok – holott nem tudjátok úgy! – de ha úgy tudnátok is, akkor is elhullanátok ekkora túlerővel szemben!

Mindegyik nő hallgatott, szótlanul meredtek Írielle. Szótlanul és sápadtan. Tudták, hogy Írielnek igaza van. Csak abban reménykedtek, hogy zseniális vezetőjük kitalált már valami okosat. S valóban, Íriel épp erről kezdett beszélni.

—Legelsőbben is az kell, hogy felfedeztetésünk pillanatát mentől inkább elodázzuk. Ebben egyrészt azoknak lesz a legnagyobb szerepük akik a legügyesebbnek bizonyulnak a harci tudományok elsajátításában, másrészt Arlexnek. Ez tehát úgy fog menni, hogy mindenekelőtt jelentkezzenek nálam azok, akik úgy érzik, hogy értenek valamit a hajóépítéshez, mert valami hajóépítő vagy legalábbis halász volt a férje és ellesett tőle ezt-azt, aztán essetek neki, és igyekezzetek néhány nagyon jó vitorlást építeni! Nem kell hogy nagyok legyenek, de gyorsak és fordulékonyak. Ezekkel állandóan járőrözni kell a szigetünk körül, és akárki akarna hozzánk látogatni, annak a hajóját vagy csónakját meg kell semmisíteni! Ezt úgy érjük el, hogy Arlex megtanít titeket arra, miként kell jó gyűlékony kutyulékot kotyvasztani, ilyesmivel meg kell tölteni több köcsögöt, közel mentek az idegen hajóhoz, az biztos közel is enged benneteket mert gazdátlan nőknek tart titeket, aztán amikor már jó közel vagytok, áthajítjátok rá a köcsögöket úgy, hogy az abból kilógó kócot előbb meggyújtjátok, és ezzel lángba borítjátok a hajót! De ez még nem minden: mert a férfiak biztos a tengerbe ugrálnak. Tehát ezután még jódarabig az égő hajó körül kell hajókáznotok, s aki férfit csak ott találtok úszkálni, azt mind lenyilazátok! Ha akad a tengerbe ugrottak közt nő is, azt természetesen kimentitek. Vagyis ne igyekezzetek elfoglalni a hajót, mindegy mi van benne, mert túl nagy lenne a kockázat, a férfiak ugyanis jobb harcosok mint ti! Egyszerűen csak égessétek el!

—Akkor is, ha sok nőt látunk a fedélzeten? - kérdezte valaki.

—Akkor is. Ha vannak férfiak is a hajón, akkor is! Még akkor is ha azt látjátok, hogy sok nő meg van láncolva, s emiatt biztos hogy azok is elégnének! Nem finomkodhatunk! Nem enged-

hetjük meg, hogy a férfiak legyőzzenek titeket, mert azonnal kitudódik, hogy mi van itt Dior szigeten! De ne aggódjatok, mert fogunk mi nőket is menteni, nem is keveset és nem is sokára, van erre is tervem! Különben meg nemigen hiszem hogy a hajókon lennének nők, pláne nem sokan, mert nem jellemző hogy a férfiak hajókázni vagy akár halászni vinnék a nőket, ti is tudjátok!

Na tehát, azzal hogy minden halászbárkát vagy akár kereskedőhajót a tenger fenekére küldünk, még nem tettük nullává a kockázatot hogy felfedeznek minket. Ugyanis e sziget túl közel van a parthoz! Továbbá, kell nekünk még nagyobb hely is mint ez a sziget, egyrészt mert idővel úgyis meg akarjuk hódítani az egész kontinenst, másrészt mert máris túl sokan vagyunk ahhoz, hogy úgy oldjuk meg az ellátásunkat ahogy eredetileg akartam, hogy Arlex bemegy valami városba élelemért. Az egy kis, talán tucatnyi főből álló csoportnak megfelelő lett volna, de nem úgy nekünk, hiszen máris ezernél többen vagyunk! Tetszik vagy nem tetszik, meg kell termelnünk az élelmünket! Ahhoz pedig hely kell! S ha többen leszünk, több hely kell! Tehát, amint befejeztem az eligazításokat, kutassátok végig az összes házat mindhárom faluban, szedjétek össze az összes pénzt, akár arany, akár ezüst legyen is az, de a drágaköveket is, minden mást is szedjétek össze ami aranyból vagy ezüsből van, s ezt mind adjátok oda Arlexnek! Bár e három falu csak afféle szegény halászfalu, de gondolom így is jó nagy értéket képviselhet e három falu összes efféléje! Pláne mert akadtak itt azért papok is, akik gazdagok voltak! Arlexet egy éjszaka átszállítjuk majd a pénzzel vagy annak egy részével a kontinensre, s ott neki olyan dolga lesz, amit vélhetőleg nagyon fog élvezni: tudniillik egészen biztos hogy módfelett élvezetes a gazdag ember képében járni-kelni! Az lesz a dolga, hogy felkeressen magas rangú papokat, hogy kik a megfelelők e célra azt neki kell tudni mert ő Arlex a pap, és a sok pénzből amit kapott tőlünk, elérje, hogy teljesen törvényesen az övé legyen egy minél nagyobb partszakasz a kontinensen, a szigetünkkel szemben! Hogy oda tehát tilos legyen bárkinek is betenni a lábát! Azért tilos, mert az Arlex birtoka! Könnyű ugyanis belátni, hogy minél nagyobb partszakaszt szerez meg magának és nekünk így Arlex, annál messzebből indulhat csak hajó ami a szigetünk felé tart, vagyis annál kisebb az esély rá, hogy egyáltalán úgy dönt valaki hogy megteszi a hosszú utat mihozzánk, mert ugyan miért is jönne! Semmi keresnivalója errefelé senkinek, legfeljebb halászok tarthatnak ide, de ha errefelé minden Arlexé lesz, akkor erre már nem lesznek halászok! Azaz, errefelé mi fogunk halászni!

—Na de Íriel, ez nem jó, mert... - kezdte Arlex.

—Gondolod hogy nem lesz elég a pénz rá?

—Mit tudom én, nem láttam még hogy mennyi az a pénz! Valamekkora földet biztos vehetek érte. Na de hát ha nem hirdetem ki hogy ez a föld az enyém, akkor nem tudják, tehát jöhet erre mindenki; ha azonban kihirdetem, akkor azt tudni is fogja mindenki, s máris roppantul kíváncsiak lesznek mindenkinek, azért, hogy párbajban megszerezze a vagyonomat! És holtbiztos hogy rajtavesztek a párbajon, mert én nem vagyok ám egy nagy bajnok! De ha az lennék, akkor is legyőzne idővel valaki, mert az úgy szokott lenni, hogy egyszer mindenki legyőzőre talál!

—Gondoltam erre, kis bohóm! - nevetett Íriel. —Először is, az cseppet sem biztos hogy legyőznének téged párbajban, mert a kardodat is, törődöt is, késedet is méregbe mártjuk, természetesen! Vagyis elég ha csak megsebzéd őt, és kitartasz néhány csapás erejéig, s az máris kinyúvad! Továbbá, te gazdag leszel. Ha akkora nagy állat hív ki téged párbajra, hogy még a mérgezett fegyverek birtokában is félsz tőle, amit nem is kell hogy szégyellj, akkor kérsz haladékat a párbajra, ez törvényadta jogod, és felbérelsz egy még sokkal nagyobb, erősebb és ügyesebb baromállatot, hogy az párbajozzék helyetted! Megteheted, mert gazdag vagy! És ígérem neked hogy leszel te még gazdagabb is nemsokára! De még ez sem minden, mert te pap vagy, s úgy tudom hogy papokat tilos kihívni párbajra!

—Jól is tudod, csakhogy hivatalosan én még nem vagyok pap!

—Az igaz, de ismétlem hogy gazdag vagy! Vagyis vesztegess meg valakit a rangosabb papok közül, hogy intézze el, hogy hivatalosan is pap legyél! Végülis miből sem áll hogy csináljon valami írást, hogy te vissza lettél fogadva abba az iskolába, vagy egy másikba, és sikeresen levizsgáztál! Minden csak pénzkérdés!

—Valóban, ez talán nem lehetetlen... - derült Arlex arca mosolyra. —De ha megkérdi, hogy honnan van ennyi pénzem...

—Semmi köze hozzá! Vagy mondd azt, hogy volt egy sikeres párbajod, ott nyerted! Vagy találad, mert valahol el volt ásva, elrejtette valaki, nem tudod ki, és te ráleltél! Vagy találtál egy nagy gyémántot, és eladtad! Vagy mondd azt hogy ne kérdezősködjön, mert ha túl kíváncsi, akkor mész másik paphoz, és oda a jó üzlet! Tehát Arlex, ezzel foglalkozz, ez a dolgod, láthatod hogy életbevágóan fontos tagja vagy a közösségünknek, mert ezt csakis egyedül te intézheted el!

—Na és mi lesz ha valaki csak úgy egyszerűen ki akar rabolni engem, mert tudja milyen gazdag vagyok?!

—Erre azt tudom ajánlani, hogy fogadj fel néhány erős legényt kísérettel, de úgy, hogy azok sosem kísérnek téged egészen hazáig, oda ahol mi lányok vagyunk, hogy le ne lepleződjék a birodalmunk! Azaz, néhány nőt nem baj ha látnak közülünk, mert négy-öt nőre még mondhatod hogy ezek a feleségeid! Majd ezek visszarakják a nyakpántot magukra a látszat kedvéért! Aztán hogy odáig elértél, e férfitestőrök visszafordulnak, te meg mész tovább ahová akarsz, közénk! Ha kellenek a férfitestőrök, tudd hogy hol találod meg őket, s te mész megkeresni azokat! Tehát kell majd hogy legyen egy szép háza valahol a kontinens partján, miután megvetted azt a partszakaszt, mondjuk a szigettel szemben! Majd mi nők felépítjük neked! Tehát ennyit akartam csak elmondani, egyelőre. Van még több tervem is, de mindent a maga idejében! Most tehát Arlex mutasd meg, hogy miként kell jó gyűlékony lötytyöt kotyvasztani!

Ez nem volt nehéz, egyszerűen csak erős pálinkát kellett csinálni. A kanócot pedig szurokba, szénporba és kénbe hengergették. De amikor az elvet látták a nők, néhány okos összedugta a fejét, és elkezdtek kísérletezni, hogy még jobban éghető masszát készítsenek. Nem is sokára felfedezték a tiszta alkoholt is, rájöttek ugyanis, hogy ha darabos égetett meszet tesznek a pálinkába, hagyják úgy egy darabig, majd ledesztillálják, akkor a kapott anyag, amit ők „szuperpálinkának” hívtak, még sokkal gyűlékonyabb.

Aztán mire ezzel megvoltak, már össze lett szedve az összes kincs is, három falu minden értéke. És ezt számbavéve Arlex megállapította, hogy igazán roppantul gazdag!

Roppantul gazdag... de azért ez még nem igazán nagy összeg mégsem ahhoz, hogy olyan igazán óriási birtokot megvásárolhasson! Pláne mert a tengerpart mindig többbe került, sokkal többbe, mint más földdarab, hiszen aki a tenger mellett lakik, bármikor halászhat, márpedig az elemózsia, ételféleség örültdrága volt Jupiban. S e pénz egy része úgyis arra megy el, hogy hivatalosan is pappá legyen minősítve, tehát megvesztegetésre, valamint testőrök fogadására! De amikor ezt elmondta Írielnek, az csak legyintett.

—Csak vegyél annyi földet, amennyit tudsz, aztán lesz majd a pénzed még több is, és akkor kipótoljuk a területet!

S így aztán Arlex egy szép nap rengeteg pénzzel a zsebében újra beállított apjához! De nem egyedül. Vele volt Íriel is. Nem félt kimenni újra a jupi társadalomba, egyrészt mert kíváncsi volt, mit hogyan intéz Arlex, másrészt Arlex testőrének tartotta magát. Bő ruhát viselt, s ez alatt kard nem volt ugyan, de egy nagy kés igen, meg harminc hártavékony, de nagyon éles hajítócsillag, megfelelő tokban, hogy őt magát nehow megvágják. Ugyanis mind méregbe volt mártva. S ez még sokkal erősebb méreg is volt mint az eddigiek. Kiderült ugyanis, hogy e méreg ugyanúgy hat kutyákra is mint emberekre, s e négy lábúakon kísérletezve rájöttek, hogy a méreg még erősebb lesz, ha úgy főzik, hogy néhány réztárgyat is az üstbe dobnak közben. Vagy ha eleve rézüstben főzik. Hát most ilyen méreg borította e fegyvereket. Természetesen Arlex fegyvereit is. De ez még nem is volt minden, mert Íriel parancsba adta a szigeten maradtaknak, akiknek vezényletét távollétében Muszume intézte, hogy fogjanak el néhány mérgekgígyót, és hozzanak létre kígyótenyészetet, hogy az e hullókból kinyert, lefejt méregből is keverhessenek a mérgükbe, vélhetőleg az úgy még hatékonyabb lesz!

Meg kell mondani különben, hogy bár Arlex szégyenkezett, de sokkal nagyobb biztonságban érezte magát így, Íriel társaságában, mint nélküle! Nem is azért, mert így Íriel is védhette őt, s nem volt csak önmagára utalva, de azért is, mert bízott benne, hogy Íriel szükség esetén sok jó tanáccsal szolgálhat.

Ami ugyanis a fizikai biztonságát illeti, azt elsősorban nem Írieltől várta.

Hogy kitől? Nos, épp emiatt kereste fel az apját!

—Igaz, hogy apám egy barom, - magyarázta Írielnek mielőtt még a családi fészekhez értek volna - de nem is érdemes felfogadni olyasvalakit, aki nem a legnagyobb állatok egyike, attól ugyanis senki nem félne!

Egy szép nap tehát egyszercsak ismerős arcot látott belépni Arlex apja a kapun: fiát, Arlexet!

—Hát te? Hoztál megint bort? - kérdezte tőle várakozóan. De sok reménye nem volt erre, mert Arlex ezúttal nem szekérrel, hanem gyalog érkezett.

Akkor tárgult csak kerekre a szeme, amikor Arlex mögött besétált az udvarba Íriel is. Íriel ugyanis kivételesen csinos nő volt. Az látszott rajta hogy nem valami a táborokból most kikerült, ifjú szűz, de azért fiatal, és igazán mondható, hogy a legszigorúbb mérce szerint is a nők legfelső tíz százalékába tartozik! Az az igazság, hogy bár Arlex apjának már számos felesége volt, de olyan szép mint Íriel, még neki is csak két vagy három alkalommal.

Márpedig Íriel egészen úgy viselkedett, mint aki Arlex feleségének számít! Erről különben Arlexnek volt megfelelő igazolása is. Naná hogy volt, ő maga csinálta. Megcsinálhatta: egy paptanuló kell értsen ehhez!

—Ki ez a csinos picca melletted, hogy tettél szert épp te ilyen helyre kis nőtényre?! - kérdezte apja ámulatlan.

—Nem picca a neve, hanem Íriel - válaszolta nyugodtan Arlex - ugyanis nemcsak picsából áll, de számos egyéb értéke is van, bár nem tagadom, ami a lába közt van, az sem utolsó! És hát hogy miként tettem szert rá az hosszú sor, lényeg az, hogy eszemnek, hogy azt ne mondjam: zsenialitásomnak köszönhetem! Mert az úgy van apám, hogy bár tagadhatatlanul sokkal gyengébb vagyok mint te, s biztos hogy nem is olyan ügyes, de amennyi hibádzik belőlem ezen erényekből, annyival több vagyok az ész és merészséget illetően! És kérek ezt ne tekintsd szemtelenségnek, mert ez csak tényközlés, pláne ne tekintsd felvágásnak, alaptalan hőzöngésnek, ugyanis máris sokkal gazdagabb vagyok, mint te! - és megzörgette a pénzeszacskóját.

—Tudd meg, hogy ebben nem ezüst van, hanem csupa színarany! De ne töprengj rajta, hogy érdemes-e kirabolnod, ugyanis nem érdemes. Azért nem, mert a pénzem nagyrésze nem is itt van. Ha ellenben baráttan viselkedel apám, akkor van egy ajánlatom a számodra!

—Ha úgy szól az ajánlat hogy eladod nekem a nőt, akkor máris beleegyezem, ha nem szabsz érte nagy árat!

—Nem erről van szó. Íriel ugyanis egyszerűen nem eladó!

—Minden eladó.

—Ő nem. Szó szerint értsd: egymillió aranyért sem adom el!

—Na hülyíts mást, kölyök! Ez egyszerűen nem igaz!

—Valóban, mert kétmillióért, vagy akár tízmillióért sem adnám el! De akár egymillió millióért sem!

—Bolond beszéd, hiszen néhány év múlva úgyis szülni fog, és akkor elveszíted! Visszaviszik a táborba! De ha nem szül, akkor is, mert terméketlennek minősítik!

—Nem fog visszamenni a táborba! - nézett nyugodtan apja szemébe Arlex. —De most ne erről beszéljessünk. Íriel az enyém, s aki neki rosszat akar, azt úgy tekintem, mint közvetlenül ellenem irányuló támadást! Szóval, az ajánlatom abból áll, hogy felfogadlak apám a testőrömnek, ha akarod! Természetesen azt kell csinálnod, amit mondok. Sőt: parancsolok. Mert én vagyok a főnök.

—Hát ezt a szemtelenséget...! - és apja keze a kardmarkolatra csúszott. Íriel keze pedig a ruhája zsebébe, egy hajítócsillagért, de még nem húzta elő.

—Várj apám egy pillanatra, amíg meghallod, mit mondok! Minden napra tíz aranyat fizetnék neked! Tehát hatvan nap alatt megkeresed egy jó nő árát! Ilyen nagyszerű bért senki nem kínálna neked, tudhatod!

Apja rögvést kifújta magából a nagy szuszt. És elengedte a kardot is.

—Ez komoly?!

Arlex válasz helyett csak megcsörgette a pénzeszacskóját.

—Szóval legyek a testőröd. - mondta elgondolkozva apja.

—Úgy van.

—De az hogy te parancsolsz, az csak a harci dolgokra vonatkozik!

—Természetesen. Arra gondolok, hogy ha valaki meg akarna verni engem, akkor elkapod és te vered őt laposra. Ha ki akarna valaki rabolni, vagy észreveszed hogy lopna tőlem, ugyanezt teszed. Akkor is, ha valaki a feleségemet akarná elrabolni vagy megerőszakolni. Továbbá, ha valaki kihív párbajra, magától értetődően te állsz ki helyettem. Mindemellett, ha azt mondom hogy hívj ki ezt vagy azt párbajra, azt ki is hívod! Ebben az esetben ha győzöl, amit nagyon remélek, az illető minden vagyona a tied lehet, kivéve azonban a feleségeit, azok ugyanis engem illetnek meg!

—Engem.

—Ha nem egyezel ebbe bele, keresek más testőrt.

—Olyan kiválót mint én, úgysem találsz!

—Akkor is mást keresek ezesetben, ugyanis tudd meg apám, hogy elsősorban azért nem hagyom hogy a kihívóm női a tied legyenek, mert ismerlek, s tudom, hogy rosszul bánsz a nőkkel!

—Én?!

—Te. De nem akarok ezen vitázni veled. Én így gondolom és kész! Bevallom hogy kifejezetten rosszul érzem magamat ha a jelenlétemben egy nőt bántalmaznak, ideges leszek tőle, elromlik a jó hangulatom...

—Nyámnyila vagy kölyök, puhány, mindigis tudtam!

—A te fogalmaid szerint biztos. Bár én inkább azt vallom, hogy művész vagyok! Művész, aki a Szépet becsüli a legtöbbre. A nők a szememben szépek. De csak addig, amíg valaki szét nem veri a képüket, és kék foltossá nem teszi a testüket. Sőt: amíg sírni nem kezdenek. A síró nő ugyanis ronda. Ha vernek egy nőt, a legkevesebb hogy sírni kezd. Tehát megcsúnyul. És én nem érzem jól magamat, ha a közelemben megkevesbedik a világban a Szép! Nem bánom hogy ha ezt nem érted, nem érdekel ha megvetsz ezért, én egyszerűen bevallom, hogy ilyen vagyok és kész! Tehát a nők engem illetnek! Továbbá, emiatt megkövetelem azt is, hogy amíg a közleledben vagyok, kezet ne merészelj emelni egyetlen nőre sem, nemcsak Írielre, de más nőre sem, arra sem aki épp a soros feleséged! Nem akarok női sírást hallani! Szerencsére úgyis kevés alkalmad lesz ilyesmire, mert velem együtt járod majd a várost, amíg én megyek a magam titokzatos dolgai után, tudniillik a vagyonomat gyarapítani.

—Hm... te valami nagy csalafintaságot vettél az eszedbe, fiam!

—Nem is tagadom! Na, megegyeztünk, vagy menjek más testőr után?

—Hm... és minden napra megkapom a tíz aranyat, arra a napra is, amikor nem párbajozok?

—Úgy van.

—Na jól van, nem bánom, teszek egy próbát, de előre fizess ki egy hónapot nekem!

—Egy hetet kifizetek előre, de nem egy hónapot. Tessék! - szedett elő Arlex a zsebéből hetven aranyat, és odaadta apjának. —Na és most gyere velem akkor rögtön!

—Máris kezdődik az első nap?

—Igen.

—De már délután van, gondold meg!

—Az az én bajom. Örülj neki, hogy egy fél napért is tíz aranyat kifizetek és nem csupán ötöt!

—Hej de nagy lett a pofád!

—Van is mire.

—És hogy értetted, hogy nem fog visszatérni a táborba a nő? Hiszen ez törvénysértés!

—Tojok rá, ha kifizetődik, és nem büntetnek meg érte!

—De meg fognak!

—Nem.

—Miből gondolod ezt?

—Majd meglátod hamarosan. Tehát gyerünk! - és Arlex megfordult.

Apja vállat vont, és követte őt.

Nem akárhová mentek ám! Arlex útja nyílegyenesen az egykori iskolájába vezetett. Miért is ne, elvégre a legegyszerűbbnek az tűnt, ha itt próbálja megszerezni a bizonyítványát. Akkor csak hamis bizonyítványra lesz szüksége, s nem olyasféle iratokra, hogy egy másik iskolába be is fogadták őt, meg hasonlók...

A portás, mármint az új portás, természetesen nem akarta már csak úgy beengedni őket, de ez nem is volt szükséges. Arlex megmondta hogy ő Szutiralíve atyát keresi, s erre a portás meghúzott egy zsinórt. Az egy távoli házba vezetett, ott rángatott meg egy csengőt. Erre kijött onnan egy szolgafiú, odafutott a portáshoz, a portás megmondta neki hogy mi a helyzet, erre a szolgál elrohant, és szólt Szutiralívénak, hogy látogatói érkeztek.

Szutiralíve nem volt más, mint az a pap, aki kirúgta Arlexet az iskolából. Különbözik meg véletlenül épp ő volt az iskola igazgatója is. Emiatt is intézkedhetett olyan gyorsan, és saját hátsókerben Arlex kirúgását illetően akkoriban. A szolgálgyerek ismerte látásból Arlexet is, s így el is mondta a papnak hogy Arlex az egyik látogató, a másik férfi pedig nagyon valószínű hogy Arlex apja; így Szutiralíve most fontossága tudatában pöffeszkedően járult eléjük, bár nem azonnal, csak jó negyed óra múlva. Szilárd meggyőződése volt, hogy Arlex most vissza akarja könyörögni magát az iskolába.

—Nos? - szólt hozzájuk minden köszöntés nélkül.

Legnagyobb csodálkozására Arlex nem hajolt mélyre előtte.

—Beszélhetnénk négyszemközt, atyám? - kérdezte Arlex.

—Felesleges, úgyis tudom hogy mit akarsz.

—S valószínűleg jól is tudod, csak hogy azt nem tudod ám, hogy miként is óhajtanám azt, amit akarok!

—Kár is tudnom, mert szó sem lehet róla, hogy te újra paptanuló légy! Még akkor sem, ha vállalnád a rád kirótt büntetést! Ugyanis túl sokáig haboztál azzal, hogy gőgös lelkedet megalázva elém járulj!

—Atyám, én szeretnék veled négyszemközt beszélni, mások kíváncsi füleit távol tartva. Még hozzá a te saját érdekedben!

—Csak hogy engem a legkevésbé sem érdekel, hogy te mit szeretnél! - és a pap vigyorogva nézett Arlex szemébe.

—Jól van! Te akartad! - válaszolta Arlex, azzal hirtelen előrántotta kését, és tövig döfte a portás gyomrába. Még meg is forgatta benne. Az felkiáltott és összeesett. Természetesen nem sokáig rángatózott. Ez ugyan a méregtől volt, de nem lett gyanús, mert bárki igen hamar meghalhat, ha kilyukasztják a gyomrát.

—Megállj, vagy veled is végzek! - kiáltotta Arlex a pap felé, aki az első döbbenet után nagyon gyorsan iparkodott volna kifelé. Ám valaki megrántotta hátul a ruháját, és ettől seggre csüccsent. Ez ugyan Íriel volt, de ezt a pap nem látta, azt hitte ezt is Arlex tette vele.

—Ez lázadás, ez törvénysértés, ez... ez...

—Ez annak bizonyítéka, hogy komolyan beszélek és elszánt vagyok! Nézd, én megkértelek rá, hogy beszélgethessünk négyszemközt! Te erre nem voltál hajlandó. Én viszont nem térek el a céljaimtól, és megteremtettem erre a lehetőséget! Ne akard, hogy téged is megcsiklandozzalak a késemmel!

—Mit akarsz?!

—Azt, hogy most szépen együtt átvonulunk az iskolába, ott is a tanári szobába, és ott te írsz nekem mindent ami kell, hogy fölöttébb kiváló eredménnyel, kitűnően levizsgáztam mindenből, és emiatt teljes joggal éppoly pap vagyok mint mindenki, aki elvégzi ezt az átkozott iskolát! Ha ezt megteszed, az nem marad haszon nélkül a számodra sem, mert bár nem érdemled meg te hitvány gané ember, de kapsz tőlem kétezer aranyat! Ha nem teszed meg, akkor viszont egészen egyszerűen kinyírlak, megdöglesztelek, véget vetek az életednek! Remélem hatásosan bizonyítottam be, hogy nem tréfálok! Na és miután megírtad amit kell, elkísérsz bennünket egy darabig hazafelé, hogy el ne árulhass minket!

—Nem! Megöltök!

—Nem ölünk meg, ha nem muszáj. De ha nem teszel így, akkor aztán biztos hogy megölünk!

—Nem bízom benned Arlex, mert úgyis megöltök, hogy utólag ne váljak árulóddá!

—Nincs más lehetőséged mint hogy megbízz mégis, mert ha nem teszed ezt, biztos a halálod, míg különben nem biztos!

Most azonban a pap szemébe ravasz csillogás költözött, s így szólt:

—Van más lehetőségem!

—Ugyan mi?!

—Az, hogy idefigyelj Arlex, sejtethed hogy nem lettél túl rokonszenves a szememben! Szóval én szívesen megölnélek téged, és azt hiszem hogy te is engem, sőt erre is készülsz! Tehát én igenis nem fogok veletek menni, mert nem bízom benned, s akkor már jobb ha megölsz most rögtön, mert akkor legalább nem lesz papírod arról, hogy pap vagy! És az nekem jó érzés, hogy halálomban bosszút álltam rajtad! Hanem figyelj csak rám! Kiállítom én neked azt a papírt, de csak egy feltétellel: ha párbajozol velem!

—Nagyon szívesen! Nem vagyok ugyan egy nagy harcos, de meg lennék lepve, ha le ne tudnálak győzni épp téged, te potrohos vénység!

—Ebben én sem kételkedem! - és a pap szája már fülig ért, úgy vigyorgott. —Csakhogy ez különleges párbaj lesz! Figyelj csak, én úgy gondolom a dolgot, hogy most szépen elmegyünk így együtt, mindannyian az iskolaépületbe. Ott összehívom a teljes tanári kart és a diákságot. Elmondom, hogy idejöttetek, azzal a követeléssel, hogy te Arlex be akarod bizonyítani korábbi szavaidat, hogy vannak a nők között bátrak! Én mondtam hogy hagyj ezzel a hülyeséggel, s erre ez a nőstény itt melletted - mutatott Írielre - előkapott valami kést, és leszúrta a portást, mondván hogy ő bátor! És erre én azt mondtam hogy ez nem bizonyítja a bátorságát, mert váratlanul támadott. De álljon ki nő létére velem párbajra, bizonyítsa be azzal a bátorságát, hogy megöl engem, már ha tud! Csakhogy: ő a te nőd Arlex, a te nevedben párbajozik majd mint a bajnokod, már persze ha hagyod! Vagyis: ha legyőzöm őt, akkor vesztettél, s az enyém minden vagyond, még az életed is! És előre szólok, hogy akkor halálra kínozlak! És nem szökhetsz el, mert rengetegen lesznek, akik látják az eseményt! Márpedig nem hiszem, hogy egy nőt ne lenné képes legyőzni! Az igaz hogy sosem voltam bajnok, de fiatal koromban azért elég sok harci fogást megtanultam én is! Szóval, kölyök, most légy hű a szavaidhoz, hogy a nők ilyen meg olyan bátrak! Bizonyítsd be, hogy bízol a nődben, és bizonyítsa be a nőd is, hogy meri vállalni a küzdelmet!

—Nono! Én ugyan merném vállalni ezt - mondta Arlex - de ha Íriel megöl téged, akkor miként kapom meg a papírt, hogy pap vagyok?!

—Egyszerű! Én természetesen még a párbaj előtt kihirdetem mindenkinek, hogy te így akarod bizonyítani a nők bátorságát, tehát korábbi szavaid igazát. Na már most, ha a nőd győz, s én meghalok, akkor természetesen igazad volt, mert akadnak a nők közt is bátrak. Ekkor igazságtalan volt kirúgnom téged az iskolából. Tehát én a párbaj kezdete előtt megírom neked a sikeres vizsgáról a bizonyítványt. Miután meghaltam, azt magaddal viheted. Ha ellenben megölöm a nőt, összetépem és kész, és úgysem lesz jelentősége, mert már halott leszel, tudniillik mert halálra kínozlak, különben a legnagyobb örömömről!

—Remek! Én máris beleegyezem - mondta Íriel - mert nagyon kedvemre való hogy sokan lásák, hogy mi nők igenis bátrak vagyunk!

—Én lebeszéllek erről a hülyeségről, Arlex! - szólt hozzá az apja. —Hogy is győzhetné le ez a vékonyka pina a papot! Hát nézz csak rá, ha idős is az atya, de jó erőben van, és okvetlenül erősebb, mint a nőd!

—Pedig legyőzöm! - mondta Íriel. —Csak azt kötöm ki, hogy ne kardot használjunk a küzdelemhez, mert mi nők természetesen nem tanulhattuk meg annak a fortélyait! Legyen a fegyverünk kés! Legyen mindegyikünknek két kés! A késsel már nem lehet úgy trükközni mint a karddal, és a kést mi nők is ismerjük, eleget pucoltunk vele krumplit meg hagymát!

—Máris beleegyezem! - felelte a pap, ha lehet, még szélesebb mosollyal. És nem kétlette a győzelmét. Micsoda hülye egy nő! Még hogy nincsenek fortélyai a késpárbajnak! Hát már hogyne lennének! És neki épp hogy az a jó ha kést használnak, nem kardot! A nő lehet hogy fürgébb nála, mert fiatalabb, a kard elől talán elugrándozhatna, de a késsel a közelébe kell mennie, aztán ha sikerül elkapnia, vagy földre döntenie, már biztos a győzelem, mert erősebb nála!

—Van azonban még egy feltételem! - és most Arlex vigyorgott. —A párbajban ugye a győztesé lesz a legyőzött mindene! Csakhogy nekem nem elég, hogy feltedd rá a teljes vagyonodat és az életedet!

—Ne hülyéskedj, hiszen neked még annyid sincs!

—Ebben a helyedben nem lennék olyan biztos, ugyanis nagyonis gazdag vagyok! De nem erről van szó. Hanem jelentsd ki, hogy Íriel győzelme esetén az enyém az összes elitelt nő is, aki van itt az iskolában! Tehát mindenki, aki az oszlopokhoz van kötve, de még ez is itt, aki ki van kötve a kapu mellé, hogy basszák a bejövők!

—De hát ezek nem az enyimek!

—Nincs jelentősége. Te vagy az iskola vezetője, így döntesz és kész!

—Ez visszaélés a hatalmammal!

—Mit törödsz vele?! Ha meghalsz, senki nem kérheti tőled számon! Ha nyersz, úgysem vihetem magammal őket!

—Hm... ez igaz! De mire neked ez a sok megkínzott?!

—Némelyik még felgyógyulhat, és több nőm lesz! S nem mindegy neked?! Csak így egyezem bele a párbajba! Ha már kockáztatok, ne semmiért tegyem! És nem mondhatok nemet, mert akkor nem lesz párbaj, nem állhatsz bosszút rajtam, sőt, azonnal elmetélem a gigádat!

—Jó! Legyen! De úgyis rajtavesztesz! - azzal a pap feltápászkodott a földről, és megindult kifelé a portásfülkéből. Hőseink követték. Míg a pap háta mögött baktattak, Íriel a ruhája alatt leoldozta azt a zacskót, amiben a hajítócsillagok voltak, és szótlanul átnyújtotta Arlexnek. Jobb ha amikor levetkőzik a küzdelemhez, ezt nem látják meg nála!

—Nagyon bízom benned, drágám! - simogatta meg őt Arlex.

—Nyugi, nem lesz semmi baj. - mosolygott rá Íriel.

A kedves papa ámulatlan figyelte a jelenetet.

—Aha! Most már értem! Fiam, te teljesen örült vagy! Te a szerelem nevű elmebajban szenvedsz!

—Meglehet - ismerte el Arlex - de hidd el apám, hogy csudamód kellemes érzés ám örülni!

—De hiszen még nem is lehetsz soká ezzel a nővel! Te tőlem Herédét vetted meg!

—Megvan nekem Herédé is, igazán remekül érzi magát hidd el, de nem cipelem mindenüvé magammal! Ő most például úgy teszi hasznossá magát otthon, hogy főz, takarít, ilyesmi... mert van ám nekem már saját házam is!

—Hogy tettél szert ekkora vagyonra ilyen hamar?!

—Ötletes vagyok és merész. Ezt épp most is tapasztalhatod. Órákon belül enyém lesz például a pap minden vagyona is. És az igazán nem kevés!

—Kedvelem, ha a fiaim bátrak... de ez már túlzás! Egyszer rajtavesztesz! - morogta apja.

—Egyszer egészen biztos, de az nem most lesz! - bizakodott Arlex.

Mindazonáltal izgult is kissé. Mert ugye, mégis van kockázata a dolognak! S már rögvest abban is rejtezik kockázat, hogy a pap nem akarja-e becsapni őket!

Úgy tűnt azonban, hogy a pap maga is bízik a győzelmében. Ráadásul nem is tudta Szutirá-líve atya, hogy Arlex apjának mi a szerepe az egészben, nem tudta, hogy csak fizetett testőr-ként van jelen, tehát biztos tőle is tartott valamennyire. Mindent úgy tett tehát, ahogy az meg volt beszélve. Összecsődítette az udvarra az iskola minden tanárát és tanulóját, elmondta hogy Arlex be akarja bizonyítani a nők bátorságát, s hogy milyen módon. Elmondta azt is, hogy ez egy párbaj. Hogy a törvények szerint a pap nem köteles a párbajra kihívást elfogadni! Ha azonban elfogadja a kihívást, akkor a szokásos párbajszabályok érvényesek. Ő tehát most kiállítja Arlex végbizonyítványát arra az esetre ha netán ő maga halna meg, amit nem hisz ugyan, de Arlexnek ez a kérése és feltétele, aztán kezdődjék a párbaj! Amiről még annyit kell tudni, hogy győzelem esetén Arlex visz magával minden nőt, aki csak van itt az iskolában! Ha azonban Íriel veszít, akkor Arlex is veszít, s ezesetben a rendkívüli eseményre való tekintettel óráváltozás lesz: a tervezett tanórák helyett minden osztálynak hóhértan lesz adva, aholis különleges élményben lesz részük, mert ezúttal nem nőt, de férfit kínoznak majd halálra, tudniillik Arlexet!

—Sok a süket duma, kezdődjék már a viadal! - kiáltotta közbe nagy udvariatlanul Íriel. Ami mérhetetlen szemtelenség volt, mert a nők nem szólalhattak meg Jupiban külön engedély nélkül. De Íriel szándékosan fel akarta bosszantani a papot, mert aki dühös, az többnyire erősebb lesz egy kis időre mint különben, a düh erőt ad neki, ellenben ezért azzal fizet, hogy becsúszik a figyelme, tehát óvatlanabb lesz! És Íriel épp ezt akarta.

—Majd mindjárt végzek veled, te szuka! - kiáltotta a pap.

—Soha! Hiszen fürgébb vagyok, mint te! És téged még a hosszú gönceid is akadályoznak a mozgásban! Hehehe! - gúnyolódott Íriel. —Bezzeg én...! - azzal máris ledobált magáról mindent, s ott állt anyaszült meztelenül, csupán a két késsel a kezében.

—Tévedsz! A párbaj szabályai szerint a küzdelem kezdetén a feltételek egyenlők kell legyenek, tehát most én is teljes joggal levetkőzhetem! - vigyorgott a pap, s valóban, maga is levetkőzött. Csak egy alsógatyát tartott magán, de külön megindokolta hogy ez neki jár, mert így a férfiasága a harc közben nem lötyög ide-oda, ami őt hátrányos helyzetbe hozná, mert ugye Íriel lába közt nem lötyög efféle! Tehát épp így egyenlők a feltételek!

—Nem bánom ha véded a pöcsödet, lemetszhetem én azt a halálod után is - hetvenkedett Íriel - de csak ugatni vagy képes, vagy kezdhethük már?! - és nagyon elégedett volt magával, amiért kibeszélte a papot a ruháiból. Így könnyebb sebesülést okoznia rajta.

—Máris kezdhethük! - szólt a pap, azzal erősen megmarkolta a késeket. A bal kezében levőt úgy fogta meg, hogy a hegye lefelé álljon, míg a jobb kezében levőt ellenkezőleg, hegyével felfelé.

—Na és most mutasd meg, hogy ti nők mennyire vagytok bátrak! Gyere ellenem, ha mersz! - kiáltotta Íriel felé.

Íriel azonban csak állt nyugodtan. Neki sokkal jobban megfelelt volna, úgy érezte, ha a pap támad. S most így szólt:

—Nekem pillanatnyilag más dolgom van. Sokkal nagyobb dolgom, mint a te megtámadásod.

Mindenki értetlenül meredt rá, még Arlex is. De Íriel megmagyarázta.

—Nem értitek? Nagyobb dolgom! Nagydolgom! - azzal leguggolt, s pillanatok alatt jókora szarkupacot trottyantott a földre. Majd váratlan mozdulattal lerakta a földre a kést jobbjaiból, belemarkolt a friss potyadékba, és Szutiralíve arcába hajította.

—Nesze! Ti úgyis úgy kínozzátok a nőket hogy szarba fojtjátok – hát kóstold meg egy nő szarát végre te is!

—Ááá! Most megöllek te bestia! - kiáltotta a pap, és ahogy csak bírt, Írielre rontott.

Íriel épp ezt várta! Fogta az egyik kést, és csak úgy guggoltából a papra hajította. Na már most, az igaz hogy nem volt a késdobálás kivételes művésze, nem is lett a dobása halálos, de annyit valóban elért ezzel, hogy a kése véres csíkot karcolt Szutiralíve mellkasára. Ám ez olyanmilyira felületes horzsolás volt csak, hogy ezen még a pap is nevetett.

—Hahaha! Egy késsel kevesebbéd van! Úgy kell neked! - s máris Írielre vetette magát.

Íriel oldalra vetődött, majd felugrott, néhány lépést tett futva, felkapta az előbb eldobott kését, nem mintha úgy gondolta volna hogy nagy szüksége lesz rá, de csak a látszat kedvéért, hogy legyen hihető indoka annak, hogy miért menekül. Valójában persze csak időt akart nyerni. Majd szembefordult a pappal, aki eddigre már ismét felállt, talpon volt.

—Legyen ahogy kívánod, támadok én! - kiáltotta Íriel, azzal meglódult Szutiralíve felé. Sejtette ugyanis hogy a méreg már kezd hatni, a pap mozdulatai biztos hogy lelassultak. Márpedig azt nem várhatja meg, hogy magától zuhanjon a földre a férfi, mert akkor kiderül a csel! S az neki régen rossz lenne!

Meglódult hát, aligis törődve a védekezéssel. Szutiralíve megpróbált védekezni, sőt, őt leszúrni, de tényleg igen lassan emelte a karját. Ennek okát ő sem értette, látszott a tekintetén a csodálkozás – de mit sem tehetett már. Mert Íriel máris ott volt, a kést besúrt Szutiralíve köldöke alá, majd egyetlen felfelé irányuló rántással felmetszette annak hasát. De ez sem volt elég neki, mert alig húzta ki onnan a pengét, máris szúrt újra, majd megint újra, ezúttal a férfi mellkasába, kétszer is. Ezután elugrott onnan, de többre nem is volt szükség, mert a pap teste nagy döndüléssel a földre zuhant.

Ekkor aztán Íriel odalépett, lehajolt, levágta az alsógatyát a tetemről, és lemetszette a pap himtagját.

—Megmondtam, hogy úgyis levágom neki! - szólt, azzal e szervet beletömte Szutiralíve szájába.

—Hát, gondolom senki nem vitatja, hogy én győztem! - mondta erre Arlex. —Most már tehát bebizonyosodott hogy igazam volt, mert akadnak bátor nők is! Újra megismétlem tehát az órán mondott szavaimat: ha nem is igaz hogy minden nő bátor, mert azt én sem mondom, biztos ugyanis hogy akadnak gyáva nők, de azért egyáltalán nem mindegyik gyáva! Az én feleségem, Íriel, biztos hogy nem! Na és hát akkor most már én ugye pap vagyok teljesen hivatalosan! - lobogtatta meg az írást. —Gyere apám, megyünk Szutiralíve házába, ami már az enyém, minden vagyontárgyával! Ó igen, csak még valamit kell elintézni előtte! Íriel, ha felöltöztél, engedj el minden nőt innen az oszlopokról, meg a kapuhoz kikötöttet is, meg nézd meg a budit hogy van-e ott benne valaki akit szarba akarnak fojtani, s ha van húzd ki, mert ezek is már mind az én feleségeim!

—Éljen! Köszönjük! - hangzott innen-onnan, azon nők részéről, akik olyan helyen szenvedtek, ahonnet láthatták és hallhatták a küzdelmet.

—Remélem tudtok járni! - mondta a két legközelebbinek Arlex. —Érdemes lesz megerőltetnetek magatokat, mert ha hazaértetek, majd hagylak pihenni benneteket, de ahhoz oda el kell jutni!

Végülis tizenhat nőt szerzett így az iskolából Arlex, s ezek közül bizony négy is képtelen volt lábra állni, de ezeket a többiek valahogy nagy nehezen elcipelték legalábbis Szutiralíve házába, ami már Arlexé lett. E négy nő közül három idővel felgyógyult, a negyedik sajnos örökre béna lett a bal lábára, de így is nagyon örvendett a megmenekülésének.

Szép nagy háza volt a papnak, amit Arlex természetesen már régről tudott, mert tisztában volt vele, hogy hol lakik az iskolavezető. S most elébe érve így mutatott rá:

—Látod apám, ez már az enyém! Nem mondható, hogy ki ne fizetődne az ötletességem és merészségem!

—Meglehet... bár még most is alig hiszem el, amit láttam! Érthetetlen, miként győzhette le ez a nyiszlett nőcske azt a nagy, erős papot! Aki ráadásul mintha úgy betojt volna a félelemtől a döntő pillanatokban, hogy mozdulni is alig bírt!

—Az már az ő baja. Aki fél, dögöljön meg, te szoktad mondani!

—Az igaz. De még mindig nem értem, miként akarod elérni, hogy Íriel vissza ne menjen a táborba néhány év múlva!

—Apám, ritka ostoba vagy, ha még most sem érted! Hiszen pap vagyok már! Teljesen hivatalosan! Akármikor csinállok megfelelő iratokat neki, hogy már visszavittem, de azután újra megvásároltam! Nyakpántot is vések neki megfelelőt! Pap vagyok, s a pap azt tesz, amit akar!

—Egy bizonyos határig. Mert nem vagy te ám valami magas rangú pap még!

—Egyelőre még nem. Egyelőre! De meg ehhez amit mondtam, úgysem kell hogy valami magas rangban legyek! Na szóval, akkor te apám most maradj kint mint testőr, ti meg lányok indítsatok befelé, hogy birtokba vegyem új tulajdonomat! Meg az új nőimet! Mert kutya legyek ha nincs legalább egy felesége a papnak! És már az is az én nőm!

Valóban volt felesége Szutiralívének, három is! Ritka szép nők ráadásul! És nagyon örvendtek a tulajdonosváltásnak, mert Íriel azonnal megmagyarázta nekik, hogy Arlex a világ legrendesebb férfiúja, és remek dolguk lesz, mert van ám nekik a nőknek már egy titkos országuk is...

Ezalatt Arlex szemügyre vette a ház berendezését. Sok-sok aranyat is talált itt, de még több dísz tárgyat nemesfémből. Majdnem annyi értéket, mint amit korábban összesen leltek a három halászfaluban. Módfelett megnőtt hát a gazdagságuk!

E sok pénz természetesen hamar el lesz költve, földvételekre. Valószínűleg a ház is el lesz adva, mert nem olyan területen fekszik, amit Arlex megvehetne. Mert arról szó sem lehetett, hogy megvásárolja magának egész Vuelvó várost! Na de akkor is tény ami tény, sokkal szebb e pillanatban a háza, ez a ház, mint ami akár apjának, akár bármelyik testvérének megadatott!

S egy hirtelen ötlettel kiment a ház elé, s így szólt apjához:

—Apám, ha akarod e házat, természetesen a berendezése nélkül, akkor megkaphatod! És semmi mást sem kérek érte, csak hogy igyekezz megtalálni érte anyámat, Golbát! Szerezd meg, és érte elcserélem veled e házat!

—Na ne hülyéskedj, az már egy negyven év körüli vénasszony...

—Nem számít, nekem akkor is kell.

—De mire?

—Az az én dolgom. Ne feledd: én sem kértem tőled, mire neked ez a ház!

—De hát értsd már meg, lehet hogy már nem is él, lehet hogy rég leselejteztek! Különben is: honnét a picsából tudjam, hogy merre vitték az eltelt csaknem húsz év folyamán?! Akárhonnan is lehet!

—Ha meghalt, egyszerű a helyzet: akkor nem kapod meg a házat, nem lesz csere! És apám, nagyon kérlek, ne a nehézségeket hajtogasd, mert azt én is tudom, hogy nem lesz egyszerű! Ha könnyű volna, megkeresném magam, és nem adnék érte egy egész házat! Pláne nem ilyen szépet! Hát nézd csak meg, ez aztán nem semmi épület! Hány szoba van benne, milyen díszes az oromzata, milyen nagy, milyen szép a kertje is! Na szóval kell vagy nem kell?!

—Jó, megpróbálom, amindenségit! Majd megpróbálok beszélni néhány papismerőssémmel, némi pénzért talán hajlandóak átnézni a környékbéli nőtáborokat! Bár még így sem biztos a siker! De akkor amíg őt hajkurászom, nem lehetek a testőröd!

—Majd akkor küldd el e célra a bátyámat! De a következő hat nap árát, a hatvan aranyat te fizeted neki, mert azt én már odaadtam neked!

—Még mit nem, az már nálam van, az az enyém!

—Nem, mert még nem dolgoztál meg érte!

—Akkor is nálam van, tehát az enyém. Különben is, kölyök: én tanítottalak sok éven át, költöttem rád bőven!

—Az engem nem érdekel, mert azután csak úgy simán elkergettél, még meg is fenyegettél hogy megölsz, ha visszatérek hozzád úgy, hogy nem vagyok pap!

—De már nem haragszom rád, mert pap vagy! - válaszolta gyorsan az apuka.

—Haha! Nézd apám, a helyzet egyszerű: nekem kell egy testőr! Hiába szerzed meg anyámat, ha én akkor már nem élek!

—Mesebeszéd, egy papot nem lehet kihívni párbajra, ha ő maga is nem akarja!

—Az igaz, de attól még simán lehetek rablógyilkosság áldozata! És akkor minden ami az enyém, a ház is, Állam Bácsié lesz, tehát nem a tied! Ezt akarod?!

—A rohadt életbe...

—Na de figyelj csak, látom nagyon nem akaródzik visszaadnod azt a hatvan aranyat, amit meg is értek! Van tehát egy ötletem! Mielőtt elmész anyám után tudakozódni, azelőtt ellentételezd nekem ezt az összeget, s akkor rendben leszünk!

—Hogy érted ezt?

—Hát úgy, hogy egy jó nő nagyjából száz arany, a hatvan arany tehát nagyjából egy jó nő árának a fele! Tehát én azt mondom, hogy hozz érte nekem egy nőt, és akkor a tied az a pénz, s a bátyámat majd holnaptól fizetem rendszeresen én!

—Hatvan aranyért egy nőt?! Még mit nem!

—Semmiből nem áll neked, hogy kinézz valaki vékonypénzüű fickót, és párbajon elnyerj tőle egy nőt!

—Meglehet; de akkor azt nem is hatvan aranyért adom ám el!

—Na és mit szólnál hozzá, ha nem valami csodaszép nőt kérek érte? Tudod mit, hozz nekem ne is egy, de öt nőt, ám a majdnem leselejtezettek közül! A csöcselék közt sok olyan akad! Az olyan nőket meg lehet kapni már öt-tíz aranyért is, tehát ezeket még túl is fizetem!

—Hogy én, a bajnok, csöcselékekkel vitézkedjem?!

—Ne mondd apám, hogy nem vagy képes legyőzni őket épp te!

—De hát hogy is néz az ki!

—Kell a pénz vagy nem kell?!

—De mire neked annyi sok vénség, annyi fogatlan banya, amikor van már nem is egy jó nőd?!

—Mire neked apám az a hatvan arany, amikor biztos hogy van már sok szép másik aranyad is?!

—Eh, veled nem lehet szót érteni! - legyintett az apja.

—Apám, ne vitázz, ne beszélgess, igyekezz inkább, mert ha sietsz, még ma elhozhatod nekem ezeket a nőket, azzal kvittek leszünk, és mehetsz anyámért! Márpedig a háznak ő az ára!

Apja bosszúsan fintorgott, mégegyszer legyintett, majd sarkon fordult, és szó nélkül elsietett. És valóban, már mindössze három óra múlva beállított nem is öt, de hat rozzant, lestrapált nővel. Igen szerencsétlenül néztek ki: mocskosak voltak, az egyiknek a fél hajzatát kitepte valaki, nyilván a férje valami dührohamban, teli voltak kék-zöld foltokkal, többük sántított a kapott rúgásoktól, az egyik teljesen pucér volt, de a többi is csak rongyokba és zsákfoszlányokba volt öltözve. Hármójuk szájában alig volt fog, de ennek oka nem annyira az idős koruk lehetett (mármint a jupik szerint idős kor, mert ők egy negyvenéves nőt már kifejezetten vénnek tartottak), hanem az, hogy a fogaikat sorra mind kiverték, egy-egy ökölcsapással vagy esetleg rúgással. A nőkkel ahogy idősödtek és fogyatkozott a szépségük, a férfiak egyre durvábban bántak.

—Nesze kölyök, itt vannak a nőid, ha neked ez kell! Nem is ötöt hoztam neked, hanem hatot, de ezután egy szavad se legyen a pénzről!

—Nem is, az már a tied apám, de mire e váratlan bőkezűség?

—Hát csak az, hogy a legutolsó csöcseléknek akit legyőztem, két ilyen bányarém-nője is volt! Aztán meg mit kezdjek vele, nekem egy ilyen nem kell - lökte hátba az egyik nőt hogy az rögvest a padlóra zuhant - hoztam inkább neked, úgy legalább nem az én kenyeremet zabálja! Na, akkor elmentem, hátha sikerül felkutatnom anyádat, bár alig is hiszem! Húsz év múlva, huh! Te is jó feladatot adtál nekem, mondhatom! Csak tudnám, mire neked, amikor már ő is ilyen mocskos vénség lehet mostanára! Na de hátha sikerül! - azzal elment.

Arlex bement a házba, ahol amint látta, Íriel máris pátyolgatni kezdte a hat idős nőt. Mindegyiknek ledobatta a rongyaikat, majd beparancsolta őket a pap gyönyörű márványmedencéjébe. Ebben eddigre különben már többen is áztatták magukat a papiskolából megmentettek közül. Ez pedig valami hihetetlen luxus volt ezen nőknek, mert Jupiban nem volt szokásban hogy a nők medencében fürdőzhessenek, pláne nem márványmedencében! Már nagy kedvezménynek minősült, ha megengedték nekik, hogy gyorsan lemosakodhassanak napjában egyszer. De ez még nem is volt minden, mert Íriel kivitte a medence szélére az összes szappant, illatos olajat s egyéb kenceficét, amit csak talált a házban, s mondta nekik hogy csak tessék, nyugodtan használják el azokat! De felkutatta a házban lelhető ennivalót is, ami éppenséggel nem is volt kevés, és ebből is hozott a nőknek bőven, akik már a medencében ülve falták, szinte tömték magukba azt, szó ami szó, legtöbbjük farkaséhes volt, sőt, egyik-másikat szinte az éhhalál kerülgette. Ugyanis csak a férjük maradékát ehatték eddig, de abból sem volt sok, mert gyakran annak sem volt mit ennie.

S eközben arról beszélt nekik is Íriel, hogy Arlex az ő szövetségeseik, a nők nagy hőse és támasza, nem kell félni tőle, s hamarosan elmennek a nők országába, mert a közeli Dior sziget az övék!

—És lesz hamarosan még nagyobb területünk is - mondta Arlex - mert holnap reggel elkezdek ténykedni ennek érdekében! Azt tervezem, hogy mindenekelőtt bejárom a partot, s megveszek minden halásztanyát arrafelé, amit eladnak. Ez még könnyen megy majd. Aztán fel kell keresnem a körzet püspökét, ő igen magas rangú pap, és tőle vehetem meg a tanyák közti földsávot, mert az már közterület! Remélem, sokat nem kér majd érte. De majd meglátjuk. Ha ez sikerül, akkor ti nők is innen a házból odaköltöztök. A lakhely ott nem lesz ilyen kényelmes, amíg nem építetek jobbat, ellenben sokkal biztonságosabb!

—És a súlyos sebesülteket úgyis átszállítjuk a szigetre. - mondta Íriel.

—Remélem hogy sikerül megtalálni anyámat! - mondta bizakodva Arlex. —Apám szerint kis-koromban olyasmiket súgdosott a fülembe, hogy legyek a nők nagy bajnoka! Hej de büszke lesz ha megtudja, hogy mennyire az vagyok!

—Egészen biztos! - bólogatott Íriel is. —Bár őszintén szólva sok sikert nem látok rá. Ritka az a nő, amelyik megéli a negyven évet.

—Nem lehet Golba negyven éves, inkább csak harmincnyolc...

—Akkor is. Pláne ha olyan kicsi, vékony, ahogy mondtad. Az olyanokat hamar leselejtezük.

—Milyen nevet említettél? Golbát? - kérdezte az egyik nő, azok egyike, akit az imént szerzett meg apja révén a csöcseléktől Arlex.

—Úgy van.

—Hát hacsak nem valami hasonnevűről van szó, akkor én azt hiszem tudom mi van vele! Őt a Kogutovi város melletti nőtáborba vitte vissza épp két napja a férje! Megunta, tudod. És én onnan tudom ezt, hogy épp a mellettünk levő lyukban lakott a férjével. És legutóbb úgy megverte őt a férje, hogy eltörte mindkét karját, és akkor azt mondta hogy így nem is kell neki a nő, mert nem tud dolgozni, és visszavitte a nőtáborba, hogy felvegye érte a csekély térítést. Szerintem napokon belül leselejtezük, mert igazán nem néz már ki szépen, és a karjai is töröttek. Persze nem biztos hogy ő a te anyád, de a neve stimmel, és az is biztos, hogy kicsi, vékonyka nő!

Ami a lyukban lakást illeti, ez azt jelentette, hogy a legszegényebbek, akiket összefoglaló néven csak mint csöcseléket emlegetett a jupi társadalom, azok többnyire nem házakban laktak, mert nem tellett nekik rá, csak holmi domboldalba vájt lyukakban. Néha ugyan rájuk szakadt a domb és meghaltak, de ez senkit nem érdekelt.

—Holnapután lesz egy nagy ünnepély, akkor biztos leselejteznek sokakat! Halálrakínózzák őket! - szölt Arlex, azzal felpattant, és izgatott járkálásba kezdett. —Márpedig kizártnak tartom, hogy addig megmentse őt apám... még akkor sem tudja megtenni, ha megmondom neki, hogy hol keresse!

—Mégis meg kell mondd neki - vélekedett Íriel - mert hátha tud valamit tenni! Biztos vannak papismerősei, akiket megkérhet vagy épp megvesztegethet...

—Nem. - rázta a fejét Arlex. —Ez nem így megy, Íriel, ezt jobban tudom mert pap vagyok, hidd el! Más lenne a helyzet ha anyám nem lenne leselejtezve. Akkor természetesen meg lehetne próbálni amit mondtál. Sőt, semmi különös ügyeskedésre sem volna szükség, apám odamegy, megvásárolja őt és kész! Csakhogy ami a leselejtezett nőket illeti, azokat nem adják el! Ez épp olyan, mint ami a lázadó nőket illeti: azok sem eladóak! Illene tudnod!

—Tudom is, csakhogy én arról beszéltem, hogy a papokat meg kéne vesztegetni, s akkor már mindent lehet! És ne mondd nekem hogy azok olyan ártatlan szende becsületes lelkek egytől-egyig, hogy ez lehetetlen!

—Persze hogy lehetséges. Épp csak hogy akit elkapnak emiatt az már nem lesz többé pap, hanem hulla, mert kivégzik, és kínhalállal! Ettől persze még igazad van, és megvesztegethetőek, épp csak annyiba kerül egy efféle tett, hogy az már egyszerűen nem éri meg apámnak, mert annyiból két ilyen házat is vehet! Nem, nem, nekünk kell valamit kitalálni... és már tudom is, hogy mit! Megszerezzük nemcsak anyámat, de az egész nőtábort!

—Úgy érted, hogy minden nőt?! - vált igen figyelmessé Íriel tekintete, és kezdett Arlexre ropant tisztelettel pislogni. Ha Arlexnek sikerülne e hőstett, az sokat jelentene, nagyon sokat! Láncsak, nem kis dolog ám, ha egy igazi pap segít a nőknek! Egy nőtáborban még sokkal több nő van mint a három halászfaluban összesen volt, lehetnek ott... mennyien is?!

—Arlex, szerinted hány nő lehet abban a nőtáborban?

—Egészen pontosan nem tudom a számukat, de az biztos hogy ez egy nagy tábor, a számuk tehát ott negyvennyolc- és ötvenezer fő közé esik.

—És gondolod, hogy nekünk néhányónknak sikerülhet mindet megszabadítani?!

—Az az igazság, hogy a sikerben egy pillanatig sem kételkedem! Olyan ötletem támadt, hogy mértéktelenül meg lennék lepve, ha kudarcot vallanánk! Sajnos azonban, ezzel az ötlettel szinte biztos hogy csak ezt az egy nőtábort tudjuk megszerezni, a többit már nem, mert a trükk lelepleződik, és már figyelmesek lesznek a papok és a katonák.

—Annyi baj legyen, ez is roppant siker, de akkor halljuk mi az ötleted, ne tétovázz! Nem értem, miért látok aggodást az arcodon!

—Hát csak mert engem az izgat, hogy miután megszabadítottuk ezt a sok nőt, azután hogy a fenébe fognak eljutni a szigetre, és mit esznek ott!

S erre már Íriel nem tudta megállni, hogy el ne kacagja magát.

—Hát csak ez a problémád, kis butuskám?! Idefigyelj, te vagy a pap, foglalkozz azzal, ami a papok dolga, ami viszont a nőket illeti, azokat majd én eldirigálom! Az már a mi dolgunk hogy mint megyünk oda, és mit eszünk! Különben is, egyszerű: viszünk magunkkal mindent ami van a táborban, élelmet is, aztán a tengerparton ácsolunk néhány tutajt, és átmegyünk a szigetre!

—De ez nagyon sok nő!

—Emiatt gyorsan is ácsolják meg a tutajokat! Értünk ám a famunkához, a táborban minden házat mi építünk magunknak! Ezt meg neked illene tudnod!

—Tudom is, de hát...

—És még fadöntéssel sem kell bajlódniuk. Menekülés előtt mindegyikünk visz magával néhány szál deszkát amit a házaikból feszít ki. És erre biztos lesz időnk, mert bár még nem tudom mit találtál ki, de biztos olyasmit, hogy az őrkatonák belehaljanak! És kötelet is viszünk magunkkal, lesz az is bőven, mert van elég szövetségünk, hiszen mi nők rengeteget szövünk-fonunk ott a táborokban!

—Miféle tutaj lesz az, gerendák helyett deszkákból! És szegek helyett kötelekkel összeerősíteni a deszkákat, én ugyan nem bíznám rá az életemet egy ilyenre!

—Olyan tutaj lesz, ami épp csak úgy össze lesz barmolva, és csak egy útra jó. De nekünk nem is kell hogy jobb legyen. Ami meg az élelmet illeti, majd halászunk a sziget környékén. Hozzá vagyunk szokva a halételhez, ritkán eszünk mást a táborokban is! Te csak a megszabadítással törődj, kincsem, minden egyebet teljes nyugalommal rám bízatsz! Szóval, mit is találtál ki?!

—Hát tudod, arról van szó, hogy a férfiak nagyon szeretnek itókázní! De ritkán tehetik, mert a borból még a legócskább is méregdrága! Vagyis, az egész megszabadítás lényegében csak pénzkérdés... habár, én úgy sejtem, kell legyen bor bőven itt a pap házában is, valószínűleg a pincében... - kezdte a magyarázatot Arlex, és szavait hallgatva Íriel arca mindinkább mosolyra derült. Majd végül átölelte Arlexet, és forrón szájon csókolta.

—Zseni vagy, szerelmem!

* * *

A nőtábor úgy nézett ki, mint valami erődítmény. Óriási cölöpökből rakott kétember magas kerítés, őrtornyokkal, és iszonyú nagy, vaskos kapu, fém pántokkal megerősítve. Igaz, ez most nyitva volt, nappal lévén. De a nők nemigen szökhettek ki ezen át, mert húsz ór is ott lebzelt előtte-mögötte, s főként a közvetlenül a kapu mellett emelkedő két toronyban.

Persze hogy már messziről észrevették a feljűk tartó szekeret! Na de ettől még nem helyezkedtekriadókészültségbe, mert nem úgy nézett ki, mint ami támadást akarna intézni ellenük! Először is, nem nők ültek rajta hanem férfiak, s férfiakból is csupán három. Ezek egyike egy szemlátomást papnak kinéző fiatal férfi volt, a másik kettő azonban már nem volt olyan szépen öltözve, ők olyan csöcselék-formának tetszettek.

Azok is voltak. A fiatal férfi ugyanis Arlex volt, a másik kettő pedig ténylegesen csöcselék, akiket Arlex kifejezetten arra a célra fogadott fel, hogy ne neki kelljen emelgetni a nehéz boroshordókat, a szekéren ugyanis hat jókora boroshordó kotyogott. Ez jó ezerkétszáz liter borocskát sejtetett. Ennyi bor bőségesen elegendő a nőtáborban szolgálatot teljesítő alig ötszáz fős férfinépességnek!

—Soha többé nőuralmat! - kiáltotta Arlex, köszöntésre lendítve a kezét, amint közelebb ért.

—Soha többé, soha többé! - viszonzták a köszöntést a katonák, azzal máris a hordókra telerődött a figyelmük. —Ugye ezt nem ám a nőknek hoztad, testvér?! - kérdezte tréfásan az egyikük.

—Hogy a csudába képzelsz ilyet, még hogy a nőknek, sokkal finomabb ez annál, nehogy egy kortyot is adjatok nekik! - kiáltotta Arlex, mély rémületet színlelve, de tréfásan. —Ez, tudjátok meg, Szutiralíve atya ajándéka nektek, fiúk, szerény jele az irántatok érzett megbecsülésnek! Továbbá, amiatt is megillet benneteket, mert remélem tudjátok milyen nap van ma?!

—Hát, izé, nyolcadika ha jól tudom! - vágott bamba képet az őrparancsnok. —De miért fontos ez?!

—Ostoba! - rivallt rá Arlex, dühös arccal. —Még azt sem tudod, hogy épp ötven évvel ezelőtt történt, hogy pontosan ugyanezen a helyen kitört egy nagy felkelés, épp akkor, amikor a papok ötven fős delegációja tartott ellenőrzést e táborban! És a nők elfogták paptársainkat, és már cölöpökhöz kötözték őket, és halálra akarták kínozni mindet, amikor egy elszánt, ötven fős katonaosztag betört hozzájuk, és megmentette a papokat! A Főpapok Legfelsőbb Tanácsa tehát úgy döntött, hogy ez a nap a „Három Ötvenes” ünnepe, mert minden ötvenedik évben megünneplik, és azt hogy ötven pap szabadult ki, és ötven katona bátorságából! Ó hogy ti milyen bunkó barmok vagytok, hogy ezt sem tudjátok! Eh, nem is adom nektek a bort, azt csak azok érdemlik meg, akiknek az az ötven egykori katona a példaképe!

—De, de, add csak ide, nekem nagyonis a példaképem az az ötven katona, mind egy szálig! - szólt sietve az őrparancsnok, s már a nyála is csorgott a potya pia gondolatára.

—Na jó, nem bánom, de jegyezzétek meg, hogy ez nagyon jó bor, erős is, tehát most amíg szolgálatban vagytok, semmi esetre sem szabad többet innotok belőle mint egy korsóval! A többi maradjon munka utánra! Továbbá, ez a bor nemcsak a tietek, de a többieké is akik a táborban vannak, tehát jöjjenek ide ők is, kürtöld ide őket, mert nekik is jár egy korsóval! Aztán a többin, ismétlem, később osztozkodjatok!

A katona máris belefűjt a kürtjébe, hogy gyülekezzenek a cimborák itt a kapunál.

—Akkor most ezzel a helyes kis hasas hordócskával kezdem... - lépett a szekér mellé.

—Megállj! Előbb tessék hivatalosan átvenni! - azzal Arlex előhúzott egy cikornyás írást, amit természetesen ő maga írt, szabályosan viaszt melegített, lepecsételte vele az írást, majd a kezét nyújtotta az őrparancsnok nyakláncáért. Az oda is adta neki, s Arlex annak lapocskáját nyomta be a viaszba. Írni nem tudó személyek így „írták alá” azt, amit kellett.

—Helyes, akkor tehát ezzel meg is vagyunk! Na, kapkodjátok le a hordókat, mert én már itt sem vagyok!

A két csőcselék máris ugrott hogy lerakják a hordókat. Amint lenn voltak, Arlex megint szólt figyelmeztetően:

—Ismétlem: a bor erős! Egy korsónál ne többel egyszerre! - azzal máris a lovak közé csapott, s elszekerezett onnét. De előbb még előhúzott az ülés alól két korsó bort, s egyet-egyet odaadott a két csőcselék-segítőjének.

—Nesztek fiúk, itt van amiben megegyeztünk, megszolgáltátok!

Azok nem is kérték magukat, s pillanatok alatt fenéig ürítették a korsót. Ennek aztán meg is lett a következménye! Mert most hirtelen cseppet sem lett sürgős Arlexnek, lassan haladt, jó negyed órába tellett míg elért a közeli kiserdőbe. Eddigre azonban már mindkét csőcselék mélyen aludt.

No igen: annyi altatót kevert Arlex a borba, hogy nem kellett ahhoz egy egész korsó, egy pohárka is elaltatott volna még egy igáslovat is!

Aztán hogy beért a fák közé, máris előbukkant a bokrok közül Íriel és néhány másik nő.

—Sikerült?! - tudakolták izgatottan.

—Naná!

—Akkor ezekre már semmi szükség! - fordult a két alvó férfi felé Íriel, s azonnal lerángatta őket a szekérről, majd mindegyiket lefejezte. Ez azonban igazán nem rázta meg mélyen Arlex érzékeny lelkét. Előre tudta, hogy ez lesz a sorsuk.

—Gondolom, most már ihatott mindegyikük annyit amennyit kellett, tehát mehetünk is! Azt mondtam nekik hogy egy korsónál többel ne igyanak, ami holtbiztos hogy megnyugtatta őket, hogy annyit viszont ihatnak bátran! Csodálnám tehát, ha legalábbis egy pohárkával ne ivott volna mindegyikük, s ha annyit ivott, az már elég is!

Igaza volt. Mire újra a nőtáborhoz ért, most már a nőkkel a szekeren, máris azt látta hogy a katonák ide-oda dőlve alszanak a kapu körül szerteszét, az egyik ráadásul az őrtorony ablakából kifelé lógva, úgy, hogy szinte csak a farka tartotta az ablakban, mert annyira lefelé lógott, hogy még feneke is ott domborodott az ablakból kifelé. De nem sokáig: Heredé felszaladt az őrtoronyba, kissé meglökte a fickót, s az máris nagy csattanással ért földet. Nem halt meg, csak a végtagjai törtek el, de még erre a fájdalomra sem tért magához. Na de hát a lányok nem hagyták életben így sem sokáig.

—Remek az altatód! - ujjongott Íriel.

—Hát, néha azért lehetett ám hasznosat is tanulni a papiskolában! Tudod, súlyos műtétek előtt ezzel szoktuk elaltatni a pácienszt, hogy ne fickándozzék a fájdalomtól, amíg turkálunk benne! Na de ne feledjétek hogy jöhet ám erre akárki is, tehát szóljatok gyorsan a nőknek, aztán szökjétek!

A táborbeli nők eddig ugyanis semmit nem vettek észre abból, hogy valami nagyon furcsa dolog történt. Nem vettek észre semmit, mert minden katona a nőtábor egyetlen kapuja közelében aludt el, márpedig a nők ha csak lehetett, kerülték a katonákkal való találkozást, hiszen azoktól csak ütleget kaptak vagy valami nehéz munkára való felszólítást, s abból nem kértek, ezkből tehát eszük ágában sem volt a kapu közelébe menni, vagy bármi olyan helyre, ahol katonák közelében kellett lenniük. Inkább igyekeztek hogy a szemük elé ne kerüljenek!

Jó nagy távolságra volt tehát a legközelebbi nő is a kaputól, caplathatott volna Íriel akár kétszáz lépést is míg az elsőhöz odaér, de hát ez semmi gondot nem okozott neki, ugyanis egyszerűbb formáját választotta a nők értesítésének. Volt a katonáknál olyan kürt, aminek a hangjára a nők kötelesek voltak összegyülekezni, felsorakozni, ezt most megfújta, s hamarosan a nők egyetlen nagy, hullámozó tömegben ácsorogtak a nőtábor közepén. Várták, hogy mi lesz - hogy lesz. Igen megdöbbentek, amikor mindössze egyetlen férfit láttak feléjük ballagni, ezt azonban több nő társaságában, akik vidáman csevegtek-kacarásztak-mosolyogtak, és nem úgy néztek ki, mint akik félnének! Sőt, e nők mindegyike tetőtől-talpig fel volt fegyverezve!

Halvány fogalmuk sem volt róla, mit gondoljanak erről. Azt nem hihették hogy valamiféle lázadó nők elfoglalták a tábor, mert olyan volt már hogy egy táborban felkelés tört ki s egy időre kiszabadultak a nők, de olyan még nem, hogy kívülről jövő támadással foglaljanak el a nők nőtábor. No meg, hiszen nem volt itt semmiféle csatazaj sem! És hát férfi is van e nők társaságában!

Hanem most Íriel kézen fogta Arlexet, fellépdeltek együtt arra az emelvényre, ami kifejezetten azért lett felépítve, hogy erről hirdethessék ki a papok a nőknek az akaratukat, odafent megcsókolta Arlexet, majd a nők felé fordulva így szólt:

—A nevem Íriel. A mellettem álló Arlex felesége vagyok. Mármint *egyik* felesége. Mert van neki több is, hogy pontosan mennyi azt nemcsak én nem tudom de ő sem, az azonban biztos, hogy okvetlenül több mint kétezer! Na és azért van neki ennyi, mert e nőket mind megmentette! Mi ugyanis lázadó nők vagyunk, de nem vagyunk egyedül, mert velünk van egy férfi is, és ez épp ő, Arlex! Ő különben végzett pap, mindent tud amit a papok, amit a férfiak, s e tudásával a segítségünkre sietett! Tudjátok meg, hogy már saját országunk is van nekünk nőknek, természetesen titkos országunk, a férfiak még nem tudnak róla, de a közeli Dior sziget máris a mienk! Most nagyon hamar el is kell szöknünk oda. Nemsokára alkonyodik, megvárjuk tehát a sötétedést, addig gyűjtsetek össze mindent amit csak érdemes magunkkal vinni! Deszkákat és köteleket is hozzatok, mert a tengerparton sebtében tutajokat kell csinálnotok, azokkal kelünk át a szigetre, ahol szabadon élhettek! A férfiaktól ne tartsatok, mert Arlexnek hála már mind halottak! Tehát nyugodtan szedjétek el a fegyvereiket, vessétek rá magatokat az ennivalóra is, és zabáljátok tele magatokat! Előtte azonban még annyit mondok, hogy kell itt lennie közöttek egy Golba nevű nőnek, akinek mindkét karja törött, valószínűleg már le is selejtezték, nos, ő különleges nő, mert nem más hanem éppen pontosan az, aki a mi hősünk, Arlexünk anyja! A többiek tehát most menjenek el, de gyorsan, mert nincs sok időtök, csomagoljatok, Golba viszont jöjjön ide, hogy Arlex találkozhasson vele! De vigyázzatok hogy bort ne igyatok, egy kortyot sem, mert abba altató lett keverve, Arlex tette bele, hogy az örök elaludjanak! Mindent ehettek-ihattok hát, de bort ne!

A nők tömegéből hangos éljenzés tört ki, s máris szétszaladtak, főként azért, hogy jól teleegyék magukat a férfiak csemegéivel, amiknek eddig csak a hírét hallhatták. Ellenben hamarosan előkerült Golba, lassan, óvatosan lépdelve törött karjai miatt, amit eddig ugyanis még csak sínbe sem tettek. Na, ezt most rögvest megtette neki Íriel.

Ámde amikor odaért, még nem volt sínben a keze, s csak ez akadályozta meg, hogy Arlex nyakába ugorjon és össze- sőt összevissza csókolja, mert úgy állt ott, és úgy nézett rá, hogy látható volt: erre vágyik! És csak állt ott, nézte Arlexet, és csak ezt mondogatta:

—Ó, fiam! Drága fiam! Hát sikerült! Pedig nem hittem volna! De úgy szerettem volna! Mennyit mondogattam neked míg a karjaimban tartottalak, hogy légy a nők nagy bajnoka! Apád el is törte ezért akkoriban mindkét kezemet! De lám, sikerült! Ó hogy milyen büszke vagyok rád! Ó, fiam!

S most megszólalt Íriel:

—Hé, Arlex, ne állj már úgy, mint egy köszobor! Öleld már át anyádat, és puszild meg!

És Arlex engedelmeskedett.

A rengeteg nő minden baj nélkül érte el a tengerpartot úgy éjfél tájt. A nőtábor teljesen kifosztották. Még Arlex altatószeres borát is magukkal vitték, hordóstól, már ami maradt belőle. Mert egyrészt hátha jó lesz mégis máskorra, már ha rá nem jönnek a trükkre a papok, másrészt meg nekik is jól jöhet a szigeten, ha valami fájdalmas sebesülést kell operálni, jó ha ekkor elaltathatják valamivel a sebesültet.

A tengerparton, igaz, véletlenül épp egy olyan részre lyukadtak ki, ahol egy halásztanyaféleség állt, öt házzal is. De ez nem csüggesztette el őket, inkább megrohanták az épületcsoportot a nők, és e sok, több tízezer nőnek semmi nem állhatott ellen! Ugyan két nőt is megöltek a halászok, három másikat pedig megsebesítettek, de a nagy túlerő pillanatok alatt felkoncolta őket, holott tizenhét férfi lakott itt. Volt velük nyolc nő is, ők természetesen azonnal Írielék mellé álltak.

Ezután megépítették a tutajaikat a nők, majd átkeltek a szigetre, ehhez felhasználva a halásztanya tengerjáró alkalmatosságait is. Természetesen a tanyát is kifosztották, de annyira, hogy még a házakat is csaknem alapjukig lebontották, s vitték tutajnak összekötve a gerendákat is. Összeszedték a pénzt is, bár azt itt nem sokat találtak. De ami volt, azt mind odaadták Arlexnak, aki eltette azt, különben a nőtábor őrző néhai katonák pénze is mind hozzákerült. Ez meglehetősen tetemes összegre rúgott.

A szigeten a többi nő nagyon megörvendett e rengetegsok jövevénynek! Mindjárt sokkal nagyobb biztonságban érezték magukat. Összesen voltak már több mint ötvenezen! És joggal remélték, hogy legalább addig felfedezetlenek maradnak, míg mindegyiküknek csinálnak kellő fegyverzetet. S akkor máris komoly erőt jelentenek! Eddig, ha ki is tört egy csomó nő a táborokból, azonnal üldözőbe vették őket a férfiak, és nem volt kellő idejük felfegyverkezni. Most azonban másként lesz! Máris az övék három falu és egy nőtáborban levő összes katona minden fegyvere, és szorgalmasan kovácsolják a még hiányzókat! És természetesen minden egyes nyílhegyük és kardpengéjük mérgezett!

Nagyon dicsérték Arlexet, de Arlex ennek ellenére nem sokáig maradt a szigeten. Épp csak megölelgetett néhány igen csinos új nőt, egészen pontosan hatot, ezek közül négy ráadásul e pillanatig szűz volt, ezután bekapott pár finom falatot, amivel boldogan kedveskedtek neki a nők, majd visszacsónakázott a partra. Pontosabban, beült a csónakba, és a tíz nőre bízta az evezést, akik vele utaztak. Azok azonban ezellen nem tiltakoztak, egészen természetesnek tekintették, pláne mert Arlex a visszaúton nagy szorgalommal, mondhatni görcsös erőfeszítéssel, minden tehetségét latba vetve aludt, márpedig a nők úgy gondolták hogy elsőrendűen fontos, hogy Arlex holnapra kipihent legyen, akinek vág az esze! Elvégre holnap kell megalkudnia valami magasrangú pappal, hogy megvegye a kontinens Dior szigethez közeli partszakaszát!

* * *

Hála a gondos, figyelmes, sőt anyáskodó nőknek, Arlex másnap reggel kipihenten, frissen ébredt, és nem is habozott azonnal felkeresni a környék legmagasabbrangú papját, bizonyos Bledingplézs szentatyát.

Ami a szentatya - különben püspök - ébredését illeti, nos, ő is kipihenten ébredt, ellenben cseppet sem volt jókedvű! Ez pedig lényegi különbség volt Arlex és öközte. Arlex ugyanis nagyonis jókedvű volt, miért is ne lett volna az, amikor előző nap remek és fölöttébb sikeres munkát végzett! Ami viszont Bledingplézs rosszkedvét illeti, az éppen pontosan akkora volt mint Arlex jókedve, amin azonban csak addig csodálkozhat valaki, míg nem tudja, hogy Arlex

jókedvét és Bledingplézs rosszkedvét egyaránt ugyanaz az ok váltotta ki: ez pedig a nőtábor lakóinak (foglyainak) oly hirtelen és igen alapos eltűnése, köddé válása!

Akkortájt is ismerték ugyan a boncolást, de nem sokra mentek vele a halál okának megállapításakor. A nőtábor őreit pedig nem is boncolták fel. Minek?! Tudták anélkül is, mert látták rajtuk, miként haltak meg: mindegyik kardtól, illetve kettő lándzsától. Azt hogy előtte elaludtak, nem láthatták a gyilkosságokat és a nők szökését felfedezők, és nem is gondoltak ilyesmi-re.

Mindenesetre nagyon furcsa volt amit láttak, mert az még hagyján lett volna ha fellázadnak a nők, és sok áldozat árán bár, de megszöknek, ellenben itt most egy szál női hullát sem láttak! Sőt, még ha fel is tételezik hogy a nők magukkal vitték társaik tetemét, de legalább vérnyomok illett volna hogy legyenek itt-ott, de olyat csak a kapu környékén találtak, s e nyomok jól láthatóan mind a férjihullákból eredtek!

Továbbá, a tábort a nők teljesen kirabolták. De még a házak egy részét is lebontották, és el nem tudták képzelni a bölcs papok, hogy e deszkák és gerendák mire a nőknek!

Mindez azonban még a legkisebb gond. A nagyobbik az, hogy nem tudják egy fontos kérdésre a választ: hová lettek a nők?!

Mert azok bizony szőrén-szálán eltűntek! Holott majdnem ötvenezer nő nem válhat köddé csak úgy!

Bledingplézs reggel hat óra tájt kelt. Ez nem volt szokatlan nála, mindig korán kelő volt. S először még nem gyanakodott semmi rosszra, de még fél hét sem volt, máris megkapta ezt az elképesztő hírt! Ugyanis a hat órás, reggeli őrsváltás fedezte fel a nőtábor különös állapotát, s azonnal lóhalálában rohantak értesíteni a püspök urat.

Ám ez még mindig nem volt elég a sok rosszból. Mert egy ennél is sötétebb, komorabb fenyegetésről is hírt kapott csaknem azonnal. Az történt ugyanis, hogy alig távoztak tőle a nők szökéséről hírt hozó futárok, máris újabb érkezett, méghozzá olyan hírrel, ami a legnagyobb rémületbe kergette a püspököt.

—Felettébb különös eset történt tegnap, szentatyám - kezdte a hírnök - tudd meg ugyanis, hogy én Kogutovi városból jövök, és itt éjfél tájt óriási dőrej verte fel a lakókat a nyugalmukból! És amikor kinéztek, azt látták, hogy az egyik ház összeroskadtt. Természetesen azonnal odarohantak, hogy mint ilyenkor szokás, összeszedjék a még megmenthető értékesebb tárgyakat, bár ez a sötétben nem volt épp könnyű. Na és ekkor ráleltek egy Jahnallön nevű fiatalemberre, aki még élt, csodák csodájára túlélte a háza összeomlását, mindössze beverte a fejét és így egy ideig ájult volt, meg a jobb karja törött el, és a bal kezéről hiányzott három ujja is. Na és hát szerencséje volt ugyan, ez nem tagadható, de mégis súlyos sérüléseket szenvedett, és ilyenkor az emberek nem szoktak vidámak lenni, de ő mégis szélesen vigyorgott amikor magához tért, és nagyon boldognak látszott, és egyre csak azt hajtogatta, hogy „megcsináltam”! És amikor megkérdezték tőle hogy ugyan mit csinált meg, akkor azt mondta, hogy az titok, csak annyit árul el, hogy rájött egy olyan por titkára, ami széttöri a legerősebb sziklákat is! E por miatt dőlt össze a háza is. E port ő úgy nevezte el, hogy „robbanóanyag”, és amint egy kissé felgyógyul, vesz egy bányát a környéken, és e por segítségével annyi rengeteg ércet fog ott bányászni, hogy hamarosan ő lesz a környék leggazdagabb embere!

Az emberek csak röhögtek rajta, azt mondták hogy kissé ütődött lett, biztos amikor fejbe vágta valami kő vagy gerenda, de aztán a dolog az egyik pap fülébe jutott, és ő jónak látta hogy elfogassa ezt a Jahnallönt, és az ügyet kivizsgálásra eléd terjessze szentatyám! Jahnallön is velem van, megkötözve elküldték velem elébed!

—Nagyon bölcsen cselekedett az a pap, nagyon bölcsen! - bólintott Bledingplézs. —Tudd meg fiam hogy olyan por valóban készíthető, már többször is felfedezték az előállítását az elmúlt évszázadokban, de akkori bölcs elődeinknek mindig sikerült a készítőjét és a titkot megsemmisíteni! Borzasztó baj szakadna ugyanis a világra, ha e titok kitudódna! Képzeld csak el, hogy e por mondjuk a nők kezébe kerülne, ezzel rommá tehetnének minden férfiak lakta házat, darabokra szakíthatnák az ellenük küldött férfiakat, szóval olyan fegyvereket készítenének, amiknek kezeléséhez sem erő, sem vitézség nem kell! Mindent belepne a csöcselék uralma, mert emiatt már nem is lenne harci érték az erő, ügyesség és bátorság, mindent csak

az döntene el, hogy van-e valakinek ilyen fegyvere, vagy nincs! A foglyot add át a hóhéromnak, majd ha lesz időm rá, nyilvános ítéletet mondok felette, természetesen halálra ítélem, csak még nem döntöttem el, hogy pontosan miként! Valószínűleg nyilvános kínhalálnak vettetem alá, elrettentésül!

A futár elment, Bledingplézs püspök pedig izzadó homlokát kezdte masszírozni. Fájt a feje. —Öreg vagyok már, öreg! - suttogetta csak úgy maga elé. —Nem nekem valók már az ilyen súlyos problémák! Amindenségit, nem elég hogy félszázezer nő csak úgy köddé válik, de valaki megint felfedezi azt az átkozott lőport! Hát sosem lesz vége annak, hogy újra meg újra születik valaki idióta, kretén hülye, aki nem átallik a tudományokkal kacérkodni?!

A püspök ugyanis tudta ezen anyag régi nevét is, sőt, két másik nevét is, azt hogy lőpor, és azt hogy puskaapor. Ami azt illeti, tisztában volt azzal is, hogy ezt kénből, salétromból és szénporból kell összekeverni. A pontos arányokat nem tudta ugyan, de ennyit igen. A legmagasabbrangú papok, a püspökök, ismertek néhány efféle titkot, bár abban Bledingplézs természetesen nem lehetett biztos, hogy Jahnallön épp ezt az anyagot keverte-e ki magának. De ha nem is pont ezt, hát valami hasonlót. Lehet hogy tett bele még valami más kutyulékot is, lehet hogy szénpor helyett valami más, por alakú, jól éghető anyagot használt. Mindegy, a lényeg az hogy valóban robbanóanyagot állított elő, és egyszerűen nem szabad hogy ennek összetétele kitudódjék a széles tömegeknek, mert akkor pontosan úgy lesz minden ahogy azt hit-hű meggyőződéstől vezéreltetve magyarázta a futárnak: hamarosan mindenki olyan fegyvereket készít, amiket lőpor működtet, csak azért, hogy ezekkel raboljon-fosztogasson, nőt szerezzen, s máris nem lesz senki biztonságban, még a legerősebbek sem, mert egy girnyó akárki is megölheti őket! És akkor nem is sokára a nők kezébe kerülnek e fegyverek, például egy lázadás során szereznek néhányat, rájönnek ezek kezelésére, s bár eleinte valószínűleg akkor is a férfiak győznek felettük, még az első néhány lázadás során is, de a nők közt is elterjed ennek a titka, szájról-szájra adják majd a tudást, idővel mind megismerik, s mert a nők lényegében majdnem annyian vannak mint a férfiak, emiatt nem is lehet ennek más következménye, mint hogy eljön a pillanat, amikor már csak úgy lehetne legyőzni a nőket, ha a férfiak mindegyike résztvenne a küzdelemben, s még úgy is csak akkora véráldozattal, ami már kérdéses hogy megérné-e a győzelmet! S akkor mást nem lehet tenni, mint megegyezni a nőkkel, beleegyezni ha nem is minden, de sok követelésükbe! S akkor még szerencsésnek mondhatja magát a férfínép, ha a nők nem ragaszkodnak körömszakadtáig ahhoz a követelésükhöz, hogy teljesen a férfiakéval egyenlő jogokkal bíriának! De ahhoz biztos ragaszkodnak majd, hogy ne kínozzák őket halálra miután már nem tudnak szülni, s ahhoz is, hogy nevelhessék a fiúgyerekeiket is! Ennyit biztos el akarnak majd érni! És akkor az lesz, hogy a férfiak, mert nem látnak annyi női szenvedést, ettől elszoknak, szelídebben bánnak majd a nőkkel, a nők nevelte fiúgyerekek még szelídebbek lesznek, amint tehát felnő az a nemzedék, a nők még több jogot követelnek majd, el is érik azt a szelídebb férfiaktól, végül már egyenlő jogokat élveznek majd, s akkor majd azt mondják hogy a nőknek több jog kell mint a férfiaknak, mert a nők értékesebbek, mert ők tudnak szülni, nők nélkül tehát kihalna az emberiség... iszonyú!

Ezt már most a legelején meg kell akadályozni, azzal, hogy az ilyen barmokat mint a feltalálók, tudósok, kísérletezők, ezeket a legborzalmasabb kínhalálok valamelyikével azonnal kivégzik!

És Bledingplézs döntött. Nem is hallgatja meg Jahnallönt. Minek?! Úgyis tudja a lényegét! Nem is kíváncsi a lőporának pontos összetételére. Minek az, amikor úgysem akarja előállítani! Látni sem akarja a fickót, és kár is kihallgatni, mert akkor amikor Jahnallön elmond bármit is, azt hallanák az őt őrző katonák, s a titok kiszivárogná.

Csengetett, s amikor belépett egy szolgáló, így szólt hozzá:

—A fogoly Jahnallönnek tépjék ki a nyelvét, hogy meg ne fertőzze káros gondolatokkal mások elméjét, azután feszítsétek keresztre az udvar közepén! De ne úgy hogy szegeket vertek át a csuklóján, hanem csak kössétek oda a csuklóit a fához, hogy tovább szenvedjen! És írjátok fel egy táblára, hogy „Így jár mindenki, aki gonosz tudományt akar rászabadítani a világra!”, és e táblát szegezzétek rá az oszlopra, a feje fölé!

Így történt, hogy amikor Arlex belépett a püspöki udvarba, ezúttal Íriel nélkül, érdeklődve olvashatta el a feliratot a keresztre feszített Jahnallön feje fölött. Csodálkozva vonta fel a szemöldökét, s azonnal érdeklődni kezdett a Jahnallönt őrző két katonától, hogy pontosan mit is talált fel a férfi, de azok csak annyit tudtak mondani, hogy valami port, amivel nagy sziklákat is szét lehetne törni, s hogy e por romba döntötte Jahnallön saját házát is, nyilván Jahnallön figyelmetlensége miatt.

Arlex tehát szólt a megfelelő embernek hogy ő a püspök úrral kívánna beszélni, fontos üzleti ügyben. Ezután nyugodtan várakozott, és kissé unatkozott is, mert a püspök legalább fél óráig nem hívatta maga elé. Arlex sajnálta hogy nincs vele Íriel, akivel beszélgethetne, mindig nagyon élvezetesen tudott ugyanis társalogni a lánnyal, de most bőven lett volna fontos megtárgyalnivalójuk is, tudniillik az, miként segíthetnének Jahnallönön! Mert Arlex úgy vélte, ha Jahnallön férfi is, de ez közösségük alapvető érdeke volna! Végülis még ha be is bizonyosodik hogy Jahnallön pora esetleg nem is hatékony, akkor sem kell attól félniük hogy Jahnallön az árulójukká lesz, azután, hogy a férfinép keresztre feszítette!

De hát Íriel sajnos nem volt vele. Nem lehetett: igen veszélyes lett volna idejönnie, különben is, egyetlen nő, még ha mérgezetek is a fegyverei, nem sokat segíthetett volna Arlexen, ha arra kerül a sor. Arlex azonban remélte, nem lesz semmi baj. Nem szerette a kalandokat, no meg úgysem verekedni akar itt, csak üzletet kötni.

Végül aztán mégiscsak Bledingplézs elé vezették. És nem mondható, hogy a püspök nagy örömmel, vagy akár csupán barátságosan fogadta volna!

—Aha, szóval te vagy az! Már hallottam rólad! - vonta össze a szemöldökét a püspök. —Te vagy az a kirúgott paptanuló, aki azzal kacérkodik, hogy a nők pártját fogja, hogy újra rászabadítsa a nőuralmat a világra!

—Én?! - és Arlex olyan elképedt arcot vágott, amelyet csak bírt. —Épp én?! Ez nemcsak merőben alaptalan feltételezés, de egyben a létező legaljasabb rágalom is! A valóságban ugyanis nemcsak szó sincs erről, de épp nagyonis szó van ennek az ellenkezőjéről! Én ugyanis minden erőmmel azért küzdök, hogy megóvjam a férfinépet a nők felől reá leselkedő súlyos veszedelmektől! Remélem ugyanis hogy méltóságod valóban hallott már rólam, miként bizonyítottam be az iskolámban, hogy a nők közt igenis akadhatnak bátrak!

—Épp erről beszélek! Szembefordultál ősi tanainkkal!

—Valóban, de nem tagadható, hogy az eredmény engem igazolt! S ha a tények előtt behunyjuk a szemünket, akkor nem a tényeknek lesz rosszabb attól, hanem nekünk! Biztosíthatlak róla püspök úr, hogy én kifejezetten azért tettem amit tettem, hogy még a leghaloványabb lehetőségét is elkerüljem annak, hogy újra nőuralom legyen! Mert gondolj csak bele kérlek: ha továbbra is azt hisszük hogy a nők mind gyávák, akkor ha mégis akad köztük egy bátor, az nagy kárunkra lehet! Jobb hát ha tudjuk hogy némelyikük esetleg bátor, mert ekkor résen leszünk! Hát nem bölcsen tettem amit tettem?! Hát most mondd ó tiszteletre méltó, rosszat akarok én?!

—Hm... de megöletted egy nővel Szutiralíve atyát!

—Meg, de meg is érdemelte, amilyen balfasz volt!

—Mert kirúgott téged?

—Azért is. És eszemben sincs tagadni, hogy jólesett hogy megdöglött végre. Miért is szerettem volna?! Na de nem is ez a lényeg, mert ha egy forrón szeretett tanítómesterem haláláról lett volna is szó, akkor is örültem volna a halálának, mert így a többieket figyelmeztethettem a nők felől leselkedő veszélyre! Mert a nők nagyon galádak, hajaj de mennyire hogy azok! Én azt hiszem atyám, hogy meglehet tán, több nő bátor mint gyáva, és egyszerűen azért hittük őket eddig gyávának, mert nagy aljasul, galádul, fondorlatos módon, sunyin mint a róka, alamuszi módon eltitkolták mindezideig a bátorságukat előlünk, hogy így könnyebben lehessenek ártalmunkra! Sőt, megkockáztatom azt az állítást, hogy meglehet tán, a nők nemcsak nem gyávák, de esetleg még okosak is! No persze nem mind, biztos akadnak buta nők is, de úgy többségében! És egyszerűen csak amiatt hisszük őket butának, mert a nők annyira nagyon de nagyon okosak, hogy emiatt sikeresen tüntetik fel a szemünkben butának, ostobának magukat! Nagyon de nagyon résen kell lennünk tehát!

—Hm... - hümmögött ismét Bledingplézs, bár kissé megnyugodott, mert Arlex szavaiból úgy tűnt, a fiatalember cseppet sem nőpárti, sőt, kellő, egészséges mennyiségű nőgyűlölettel rendelkezik. Az meg hogy kissé örült, nem számít, ha közben a nőkre gyanakszik és bennük szimatol ellenséget. Különben is: lehet ám hogy igaza van! Végülis a nők valamiképp mégis elpárologtak a nőtáborból ma éjszaka! Ehhez biztos hogy kellett legalábbis elképesztő ravaszság, de bátorság is, az nem tagadható!

—Na jó! De ha te a nőket ellenségnek tartod, akkor miként egyeztethető ez össze azzal, hogy kitanítottad a nődet a harcművészetekre?!

—Én?! Hogy én kitanítottam volna?! Ki mondta ezt a mérhetetlen hülyeséget?! - ámult Arlex.

—Nem tud az én nőm semmit! Bolond lennék őt tanítani, amikor úgy engem is megölhetne! Egyszerűen csak megengedtem neki, hogy küzdjön. Megtörténhetett volna az is, hogy holtan marad ott. Hát nem úgy esett. Győzött, mert szerencséje volt, s mert Szutiralive elbízta magát, lebecsülte az ellenfelét. Ez nem az én hibám, sőt, örülök hogy így esett. Én egyszerűen kerestem és találtam egy bátor nőt, aki kellően ostoba is volt hozzá, hogy mindenki előtt leleplezze a nők nagy titkát, a bátorságukat!

—Nono! Te eleve nagyon biztos voltál a nőd győzelmében, hiszen az életedet tetted fel rá!

—S miért is ne, párbajban ez úgy szokott lenni! Aztán meg, kockáztattam és kész! Végülis nemcsak az igaz hogy sokat veszthettem, az életemet, de sokat is nyerhettem: a papbizonyítványomat! S ez sikerült is! Már nem kirúgott pap vagyok, hanem igazi pap! S ez fontos volt nekem, mert ha nem vagyok pap, nem is élhettem volna soká, mert nemigen értek a harchoz! Az élet abból áll, hogy kockáztatunk, aztán vagy összejön ez nekünk, vagy nem! Bevallom, eléggé biztos voltam valóban a győzelemben, mert sejtettem hogy Szutiralive elbízta magát, és lebecsüli a nőt! Most talán a helyes helyzetfelismerésemet rovod fel vétkemül, atyám?!

—Hm... na jól van! De nem félsz a nődtől?!

—Nem. Tervem szerint utazgatok egy kicsit, s itt-ott még küzdelembe engedem, amit a nőm nem is bán, de már óvatos leszek és nem teszem fel rá az életemet. Fogadok itt-ott. Egy darabig biztos a nőm győz majd. S ezáltal felhívom az emberek figyelmét a nők bátorságára! Aztán egyszer majd a nőm veszít, akkor én veszítek némi pénzt, ellenben a bátor nőm meghalt, s nem ölhet meg engem! Semmi baj nincs tehát!

—Rendben van. Na de akkor most halljuk hogy mit akarsz, mert kevés az időm veled foglalkozni, nagyok a gondok!

—Szeretnék megvásárolni némi földet az államtól. Tengerpartot lehetőleg, nem túl széles sávot, ellenben minél hosszabban a tenger mellett.

—Minek az neked?!

—Úgy tervezem, hogy hallal fogok kereskedni. De különben is szeretem a víz közelségét.

—És hol akarsz földet venni?

—Minél közelebb a városhoz, tehát úgy gondolom hogy azon a tájékon, ami Dior szigettel szemközt fekszik.

—Hm... nos, ennek végülis semmi akadály! Ha csak nem az, hogy nem hinném hogy van rá elég pénzed! A tengerparti földek ugyanis sokba kerülnek! Jelenlegi árukról, mint minden ingatlan áráról, épp nemrég határozott a Püspöki Kongregáció, s eszerint az áruk négyzetkilométerenként éppen pontosan tízezer arany!

Arlex ezt hallva igencsak elkedvetlenedett! Ez egyáltalán nem volt kevés pénz! Sőt, nagyonis sok! Figyelembe véve a vagyonát, ezen árfolyam mellett legfeljebb három négyzetkilométert tud venni. Ez pedig azt kell jelentse, hogy három kilométer hosszú, és egy kilométer széles lesz a partszakasza, tudniillik nem veheti azt keskenyebbre mint egy kilométer, mert akkor a lányok könnyen lelepleződhetnek, valaki aki a birtokhatárnál kószál, megláthatja őket...

Na de Íriel határozott parancsa, hogy föld kell! Így aztán megalkudott a püspökkel, bejelölték a térképre hogy hol húzódik Arlex új birtoka, s mert Arlex minden pénzét magával vitte e látogatásra, ki is fizette amit kellett. A püspök nem győzött csodálkozni, honnét van az ifjú Arlexnek ennyi pénze, de Arlex mondta, hogy természetesen abból, amit Szutiralívétől zsákmányolt.

—Nem is sejtettem hogy Szutiralive ilyen gazdag lett volna... - tűnődött el a püspök.

—Jó lesz akkor utána nézni, nem sikkasztott-e amíg élt! - mosolygott Arlex, és örvendett, amiért egykori tanítójának holtában rossz híret költetheti.

—Na, sikerült? - kérdezte tőle Töngyér nevű bátyja, aki most apja helyett a testőre volt, amikor Arlex kilépett a püspök házának kapuján.

—Mi sikerült?

—Mit tudom én, amiért idejöttél!

—Igen, megvásároltam egy jókora darab tengerpartot.

—Minek az neked?!

—Hogy legyen. A föld, az mindig érték, ráadásul el sem lophatják tőlem mint a pénzt!

—Hm... ez igaz! - tűnődött el a bátyuska. —Na és most hová?

—Haza, tehát a házba ami Szutiralivéé volt, de már az enyém! - büszkélkedett Arlex.

Oda is értek, Töngyér természetesen nem ment be, Arlex azonban igen, és azonnal élénk eszmecserébe kezdett Íriellel, miként is menthetnék meg Jahnallönt. Íriel húzódozott a gondolat-tól.

—Arlex, ez nagyon veszélyes! Nem támadhatunk rá a püspök házára mi nők seregestől, amikor az a ház a város belsejében van, mi nők még nem értünk nagyon a fegyverekhez, s mindent nappal kéne végrehajtani, mindenki szeme láttára, mert holtbiztos hogy a fickó nem bírja ki a kereszten estig, s még az sem biztos hogy megéri a fáradozást, mert lehet hogy nem is jó az az akármilyen por, amit kitalált! Sőt, hiszen te mondtad hogy kitepték a nyelvét, el se mondhatja nekünk a titkot!

—Az mindegy, mert majd leírja.

—Nem írja le, mert ha nem pap, nem tud írni.

—Akkor megcsinálja, s majd figyeljük hogy mit csinál és hogyan!

—Kicsi rá az esély hogy rendelkezünk a szigeten minden ehhez szükséges anyaggal, ha pedig valami hiányzik, meg sem tudja mondani, hogy mire van szüksége!

—Erre is találtam megoldást Íriel: megtanítjuk írni! Te is milyen hamar megtanultad, de ha igen hülye férfi is, akkor is megtanulhatja e tudományt legfeljebb egy év alatt, s nekünk akkor is jó lesz ez a por, mert erősen hiszem hogy nem is egyféle csodafegyvert készíthetünk belőle! De ha akár csak arra jó, hogy éjszaka titokban ledöntsétek vele a férfiak házait, máris megérte, mert a házak összeomlását kevesen szokták túlélni! Ezzel le lehetne rombolni akár a nőtáborok tornyait és kerítéseit is! És nem is hiszem hogy soká tanulná meg az írást, mert aki rá képes jönni egy efféle por elkészítésére, az enyhén szólva nem lehet hülye, még akkor sem, ha figyelembe veszem hogy biztos hozzásegítette őt bizonyos mértékig a szerencse is a felfedezéshez!

—De hát miként menthetnénk meg?!

—Hát, van egy tervem, bár bevallom, ez valószínűleg jónéhány nő pusztulásával fog járni! Ellenben majdnem biztos vagyok a sikerben, úgy értem abban, hogy ezzel megmenthetjük Jahnallön életét. Azaz, ehhez természetesen az kell hogy kibírja a kereszten, amíg odaérünk hozzá!

—Nem akarok máris ellenkezni, mert még nem is hallottam a tervedet, de ismételten megkérdezlek: jól meggondoltad édesem, hogy feláldozol néhány nőt közülünk – egy férfi életéért?!

—Megértelek hogy ezt milyen nehéz megemésztened érzelmileg, de ne e férfira gondoldj, hanem arra a sok-sok nőre, akiket megmenthetünk a találmánya által!

—Már ha lesz abból egyáltalán valami. - fanyalgott Íriel.

—Néha muszáj kockáztatni. Különbem meg, még el sem mondtam egy fontos hírt neked: az említett áldozat nem csupán Jahnallönön segítene! A tervem ugyanis olyan, hogy segítségével, átmenetileg ugyan, de elfoglaljuk az egész püspöki palotát! Na és hát ott egészen biztos akad egy csomó nő mint ennek meg annak a felesége, sőt, feleségei, mert az ott élők gazdagok, általában több feleséget tartanak, gondolom aztán hogy sok nő raboskodhat a pincékben is, s jóegypárat láttam amíg bementem oda, az úton cölöpökhöz kötözve is, olyasféle célra mint amilyenre az iskolámban voltak ezek a nők kikötözve! Tehát bár valószínű hogy néhányan meghaltok, de könnyen lehet hogy több nő menekül meg, mint ahányan elhullotok! De még min-

dig nem végeztem az előnyök felsorolásával: mert miután elfoglaltuk a palotát, azt természetesen ki is raboljuk, így visszaszerezzük az imént kifizetett pénzemet s még többet is, továbbá, mielőtt eljövünk onnan, csinálók az ott levő anyagokkal és pecsétekkel hivatalos írást róla, hogy nem ám az az apró kis tengerpart az enyém, amit megvettem a püspöktől ma reggel, hanem egy óriási darab! És ha a püspök meghal, mert megölitek, az írás ellenben nálam van, akkor soha senki nem mondhatja azt hogy nem az enyém az a sáv teljes joggal! Tehát máris elértük azt a célt, amit te tűztél ki elé!m!

Íriel nagyot sóhajtott.

—Hát, néha áldozatot kell hozni a siker érdekében! Miként képezed a dolgot?

—Mindenekelőtt a bátyámat el kell küldenünk, rá semmi szükség, s biztos örül is, hogy ilyen hamar végetért az első napi szolgálata a tíz aranyért! Azután önként jelentkezőkre van szükség a nők közül, ezek kiválasztása a te dolgod lesz Íriel...

—Igen, igen, és azután?!

—Azután igen disznómód viselkedek majd veletek: kiélvezem hogy férfi vagyok, és gyötörhetem a nőket! - vigyorgott Arlex.

Bledingplézs püspök igen-igen meglepődött! A portás ugyanis azzal a hírrel szalasztotta el hozzá az egyik szolgát, hogy furcsa dolog történt: Arlex, aki nemrég távozott tőlük, visszatért, és beszélni akar a püspök úrral megint, csak hogy nem egyedül van ám, hanem ötszáznál is több nővel, akiket állítólag ő fogott el azok közül, akik elszöktek az este a nőtáborból!

Na, ez aztán valóban különleges hír volt! Nem is habozott a püspök úr, és sietett azonnal a váratlan vendégek elé. S valóban úgy volt ez, hogy alig lépett az udvarra, már megpillantotta a népes társaságot: Arlex ott állt legelől, büszkén düllesztve ki a mellét, mögötte pedig négy hosszú sorban sok-sok nő, mindegyiknek megkötözve a keze, ráadásul csuklóik nemcsak össze voltak kötözve, de még egy-egy hosszú kötélhez is hozzá voltak kötözve páronként. Ugyanis párosával voltak, s e közös kötél a két nő közt ment végestelen-végig, összefűzve őket. Nehogy már megszökhessen valamelyikük!

A nagy óvatosság ajánlatosnak is tűnt. Ugyanis bár e nők meg voltak kötözve, de azért nemcsak abból látszott hogy lázadó nők, hogy nem viseltek nyakpántot, hanem abból is, hogy mind állig fel voltak fegyverezve! Fegyvereiket ugyanis rajtuk hagyta Arlex. Volt mindegyiknél kard, íj, nyílveesszőkkel teli tegez, és több kés is. Ezek bizony valóban nagyonis harcos, sőt: harcias nőknek tündek!

A püspök csak ámult-bámult. De nemcsak ő, hanem sok-sok más ember is, ami azt illeti, palotája majdnem minden lakója-szolgálója idesereglett, e nagy zsákmányt megbámulandó, és mind Arlexet kérdezgették hogy miként is foghatta el ezeket egymaga! Mert hát Arlex ugye papnak tanult, nemigen ismerhetett sok harci fogást, ráadásul a legislegnagyobb bajnokokról sem feltételezhető hogy egyes-egyedül képesek legyenek megölni ennyi sok nőt, pláne nem élve elfogni, még akkor sem, ha e nők akár a világ legrosszabb harcosai lennének is! Az meg aztán köztudomású, hogy amelyik nő egyszer úgy dönt hogy lázad, az hajlamos mindhalálig küzdeni, mert úgyis tudja hogy hiába adja meg magát, kínhalál lesz a sorsa!

Ám Arlex azt mondta, ő csak akkor mesél bármit is, ha a püspök úr is hallhatja azt.

Nos, ebben nem volt hiba, mert a püspök igen hamar kijött; ezután pedig Arlex így beszélt: —Úgy áll a helyzet, hogy tudjátok van nekem egy feleségem, az, aki legyőzte a nevemben Szu-tiralive atyát is! Ő az a bátor nő! Na és hát én még nem derítettem ki hogy honnét szerzett tudomást a nők megszökéséről, de néhány órával ezelőtt azzal állt elé, hogy itt a közelben valamiféle nők bújkálnak, és segítenék-e nekik! Úgy látszik azt hitte a szerencsétlen, hogy csak mert engedtem hogy megöljön egy papot, meg mert meglehetősen szelíden bánok vele, emiatt a nők pártfogója lennék! De hát én ugye nem vagyok az, mert igenis férfi vagyok! Na és nekem az jutott az eszembe, miért is ne fogná el ezeket! És mondtam a nőmnek hogy jó, segítek nekik! És vettem egy csomó élelmiszert, meg több hordó bort, elszekereztem ezzel a nőkhöz, azok természetesen kitörő örömmel fogadtak, mert már nagyon éhesek voltak, ettek-ittak, és hamarosan mind elaludtak, ugyanis altatót kevertem a borukba! És akkor már mást sem kellett tennem, csak összekötözni őket! S most mind itt vannak!

—Te rohadt szemét! - köpött felé az egyik nő. Arlex erre nem szólt semmit, csak nagy mosolyogva visszakézből szájon vágta a lányt. Elvégre a látszatot meg kell őrizni!

—Igen dicséretes a tetted fiam, igen dicséretes! - dörzsölte a kezét elégedetten a püspök. —Na de miért hoztad ide őket?

—Hát először is azért, hogy természetesen eldicsekedjem a hősiességgel arra érdemesek előtt! Másodszor, mert ezek ugye szökött nők, ezeket be kell cserélnem engedelmes, nem lázadó nőkre a törvény szerint! Harmadrészt ezek még biztos nem az összes nők akik megszöktek a nőtáborból, de lehet hogy tudnak a többiek hollétéről, ki kell tehát vallatni őket, s ehhez szakképzett hóhér kell, azt pedig itt lelhetek méltóságodnál a leginkább! Negyedszer pedig mindenképp illik hogy jól meg legyenek büntetve, de annyi sokan vannak hogy ahhoz én kevés vagyok, ellenben itt sok vitéz katona található, s arra gondoltam, hogy legelsőbbben is alaposan el kell vegyük a kedvüket az ellenkezéstől! Tehát ha te is atyám hozzájárulsz, rendezhetnénk egy kis ünnepélyt, mondjuk a tiszteletemre, ahol mindenekelőtt jól meg kéne dugni ezek mindegyikét, de nemcsak nekem hanem minden katonának, el is kéne verni őket alaposan, aztán addig kínozni míg meg nem mondják hol vannak a többiek...

—Igazad van, ezt kell tenni! De főleg azt vallják ki, miként szökhettek meg a táborból! - bólogatott a püspök. —Gyerünk fiúk - intett a katonáknak - válasszatok magatoknak nőket, aztán kezdődjék a móka!

Nem kellett azokat soká biztatni, gyorsan elvegyültek a nők közt, kinézni maguknak néhány csinosabbat. De még egyiket sem ragadhatták meg, amikor Arlex, látva hogy már majdnem minden katona közelében van nő, így kiáltott:

—Éljen a nőuralom!

S erre elszabadult a pokol! A nők néhány mozdulattal megszabadultak kötelékeiktől, amik bár látszatra nagyon erőseknek tűntek, de úgy voltak a csuklóikra erősítve hogy könnyen lerázhatóak legyenek. S ezután máris előkaptak vagy egy mérgezett pengéjű kést, vagy a szint-úgy mérgezett pengéjű kardot, s habozás nélkül a közelükben levő katonákba döfték azt. S máris újabb célpontot kerestek maguknak. A hátrébb maradtak pedig a kapu felé futottak, hogy elbánjanak az ott levő portással. Az a nagy zűrzavart látva megijedt, és ki akart slisszolni az utcára, de időben lenyilazták. Arlex maga sem maradt tétlen: ő is kardot rántott, és le akarta szűrni a püspököt, de az ravasz vén róka volt, s időben elugrott a csapás elől, s futni kezdett. Érdekes módon azonban nem a püspöki palota bejárata felé igyekezett hogy elbújjon, nem is a kapu felé hogy az udvarból kimeneküljön (ez úgyis lehetetlennek tűnt, igen sok nő volt már arra) hanem a kereszt felé futott, amire Jahnallön volt kifeszítve!

És Arlex megértette. A pap rájött hogy ezt az egészet Jahnallön miatt szervezték, és meg akarja akadályozni őket a titok megszerzésében!

Máris nyúlt a zsebébe, s előhúzott onnan egy hajítócsillagot. Az elsüvített a levegőben, és beállt a pap hátába. Az még futott pár lépést, majd közvetlenül a kereszt előtt összeesett.

Arlex odaballagott mellé, kihúzta a hátából a csillagot és elrakta, hátha kell máskorra is, majd előhúzott egy kést, és azzal elvágta Jahnallön köteleit. E kés kivételesen nem volt mérgezett, mert ne legyen baj belőle, ha véletlenül megvágja értékes zsákmányát! Alig vágta le a fiatalembert, az máris lepottyant a földre, és olyan gyenge volt, hogy mozdulni sem tudott.

S persze meg sem kérdezhetette, mert nem volt már nyelve, miként lehet hogy Arlex a nők pártján van férfi létére, s miért is mentették őt meg. Nem kérdezhetette meg ezt, de nem is kellett, mert Arlex maga is elmondta neki a lényegét:

—Magunkkal viszünk, meggyógyítunk, megtanulsz írni, és leírod nekünk, hogy miként kell elkészíteni azt a csodaport! Mert nekünk kell az a titok, fegyvernek a papok ellen! Ha így teszel, jól élhetsz nálunk a sok szép nő közt, ha ellenben nem teszel így, megölünk, de úgysem lenne jó neked ha megszöknél, mert a férfiak társadalma halálra ítelt! A férfitörvények szerint te máris halott vagy, számodra élet már csak a nők közt található!

Jahnallön bólintott. De Arlex azért mégis megkérdezte:

—Így lesz tehát ahogy mondtam, megtanítasz minket a titokra?!

Jahnallön ismét bólintott, s Arlex elégedett volt ezt látva.

Körülnézett, miként áll a harc. Úgy látta, az mostanára jószerivel véget is ért. Arrafelé biztos, ameddig ellátott az épületektől. Hiába, a váratlanság sokat segített! Mire a férfiak észbekaphattak volna, már halottak is voltak, ráadásul a nők éppen pontosan hatszázan voltak, s nem volt ellenfelüknek itt férfiból még ötven sem! Ennek ellenére azért úgy lett ahogy Arlex tartott tőle kezdettől fogva: lettek veszteségeik nekik is. Négy nő is holtan feküdt a földön. De hát ahogy Íriel mondta: valamit valamiért!

A nők erős őrséget állítottak a kapuhoz, de csak annak belső oldalára, amit az utcáról senki nem láthatott, mert minek fokozni a feltűnést! Elvégre eddig nem úgy tűnt, hogy a városban észrevettek volna bármit is. A palota közelében elhaladók hallhattak ugyan némi fegyvercsatogást, de hát az ilyesmi Jupiban mindennapos volt, bizvást hihették hogy valakik párbajoznak és kész, vagy csak a harcművészeteket gyakorolják. A többi nő pedig elkezdte bejárni a palotát, és minden elcipelhető értéket összeszedtek kis batyúkba, főként természetesen a pénzt, elszedték a megölt férfiak fegyvereit is, s ahol rab nőket találtak, azokat kiszabadították. Így tettek az udvaron cölöpökhöz kötözöttekkel is, akik nem győztek örvendezni váratlan megszabadulásuknak, többen egyenesen sírva fakadtak nagy boldogságukban.

Arlex ekkor bement a megfelelő helyiségbe, s nekiállt hogy az ottani pecsétekkel s egyéb alkalmatosságokkal felszerelve megcsinálja magának a szükséges hamis, de mégis eredeti papírokat, arról, hogy a tengerpart jókora darabja az övé, mert megvette azt.

—Vigyázz azért Arlex, olyat ne írj, hogy fél Jupi a tied! - óvta őt Íriel.

—Ennyire hülyének tűnök?! - kérdezte erre Arlex mogorván.

—Elnézést, nem akartalak megsérteni! - visszakozott gyorsan a lány.

Most már csak azt kellett kitalálni, hogy miként mennek innen észrevétlenül ki! Mert ha úgy, hogy megint rabláncra fűzi őket Arlex, akkor a fiú simán lelepleződik, később, amikor észreveszik, mi történt a palotában. De benn sem maradhatnak!

Arlex így szólt:

—Estig itt maradunk. Éjjel törtök innen ki. Akkor lehet azt mondani, hogy biztos kiszabadulatok valahogy a börtönből és kész! Azaz, nem kell ezt mondani, de mindenki erre gondol majd! Én pedig elmegyek innen előbb, néhány nővel. Ezek egyike lesz természetesen Íriel. A többiek maradnak. Menjetek távolabb a kaputól, néhányan bújjanak el, s ha napközben bejönne valaki, hagyjátok hogy előremenjen olyan messzire a bejárattól hogy már kívülről ne lehessen látni és hallani, azután nyilazzátok le! Így én teljesen gyanún felül állok majd, mert jóval azelőtt távoztam innen, hogy ti éjjel megszöktök. Majd azt mondom, hogy leadtam a szökött nőket, és kész! Erről különben csinálok igazolást is magamnak!

Meg is tette. És ezután húsz nővel távozott, akiknek visszatették a nyakára a nyakpántot. S akivel csak találkozott Arlex, azt mondta, hogy e néhányat az elkapott szökött nőkért kapta, de ez természetesen nem az összes, mert ő hatszáz nőt hozott! A többieket holnap kapja meg.

De nemcsak a nőkből vitt magával néhányat. A nők egy szekéren ültek, a bakon Arlex maga ült, s e szekéren sok zsák élelmiszer közt ott volt elrejtve Jahnallön is!

Semmi baj nem is történt estig. Akivel csak találkozott Arlex, mind irigykedtek rá, és dicsérték bátorságát, no meg szerencséjét is emlegették, mert hát példátlan volt elfogni egyszerre ennyi sok szökött nőt! És Arlex sokaknak meg is mutogatta a papírjait, hogy ő mekkora földet vett meg, illetve ennek egy részét jutalmul kapta szintén a nőkért!

Másnap reggel aztán ő vágta a legelálmélkodottabb képet, amikor apja is, bátyja is azzal a hírrel keresték fel, hogy a női az éjjel kitörtek a püspöki palota pincebörtönéből, végigrohantak a városon éjfél körül, néhány férfit megöltek eközben, bár nem sokat, mert éjjelente nem sokan járnak az utcán, azután megint eltűntek valamerre!

—Ezek aztán a vad nők, már másodszor is megszöktek! - mondta apja.

—Ez is csak azt bizonyítja, hogy én kiváltképp bátor, ügyes és okos vagyok, hogy mertem és tudtam elfogni épp őket! - büszkélkedett Arlex. —Na hát akkor halljuk apám, sikerült anyámat megtalálnod?

—Hé, mi vagyok én, varázsló tán, hogy egyetlen nap alatt sikert érjek el?!

—Na jó, ha nem hát nem, akkor figyelj rám: miután úgysem valószínű, hogy megtalálod őt, tesszek neked egy másik ajánlatot. Akkor is megkapod e házat, ha nem anyámat hozod el nekem, de helyette hozol kétszáz nőt!

—Elment az eszed?! Tudod az mit ér?!

—Nono, figyelj csak arra, hogy én csupán nőt mondtam, de azt nem, hogy milyet! Akármilyen öreg, majdnem leselejtezett nő is jó nekem, csúnya is, bárki! Egyedül azt kötöm ki, hogy ne legyen nyomorék! Úgy tudom akadnak papismerőseid akikkel úgy-amennyire jóban vagy, tőlem akár szerezhetsz kifejezetten leselejtezett nőket is, ha el tudod intézni! És ezek már nem lehetnek túl drágák! Vagy nyerj ilyeneket a csőcseléktől!

—De mire ennyi ócska nő neked?!

Arlex meglobogtatta a papírjait.

—Tudod te, mekkora földet kell rendberakatom velük?! Van ott munka bőven! Majd gürcölnek amíg bele nem döglenek! Jó arra az olcsó és csúnya nő is!

—Ja vagy úgy... na jó, meglátom mit tehetek!

—Te meg bátyám gyere, elkísérsz a püspöki palotába!

—De hát a püspököt megölték!

—Az mindegy. Kell hogy legyen valaki helyette, valami ideiglenes helyettes okvetlenül, amíg meg nem érkezik az új kinevezett! És nekem dolgom van ott, tudniillik meg kell kapjam a cserenőket azok helyett, akiket tegnap leadtam!

—De hát azok megszöktek!

—Ej-ej bátyókám, hogy te milyen ostoba vagy! Hát most mondd, mi közöm nekem ahhoz?! Én szabályosan leadtam őket, a többi nem érdekelt! A törvény szerint járnak nekem, s ami jár az jár, mert a törvény, az törvény!

S így is lett. S ennek megfelelően Arlex néhány óra múlva majdnem hatszáz új nővel távozott a városból, akiket az állítólag leadott nők fejében választhatott ki egy közeli kis nőtábor foglyai közül. Ezeket azonnal elvitte a tengerpartra, ahol természetesen már vártak rá a szökött nők. S nagyon örvendtek ennek!

—Így már valóban nem is olyan nagy ár a néhány nőtársunk tegnapi halála - mondta Íriel - mert sokkal többek lettek megmentve tegnap is, és ma is mennyi sok nőt hoztál nekünk Arlex! Te egy zseni vagy!

—Az, az, de most arról beszéljete, megtudtatok-e már valamit Jahnallöntől!

—Hogyne! - válaszolta Muszume. —Mondtam neki hogy felsorolok egy csomó anyagot, és bólintson ha olyannak a nevét mondom, ami kell a varázsporához! S így megtudtuk hogy ahhoz kell szén, kén és salétrom! Szenünk van is, még némi kén is, amit hoztunk a püspöktől, biztos valami orvosság készítéséhez használták. De salétromunk nincs!

—Nem gond. - vont vállat Arlex. —Mindjárt megyek a városba, és veszek néhány hordóra való. Azt mondom majd, kell a hústartósításhoz!

Mire Arlex visszaért a salétrommal, Jahnallön már várta. Ez abból látszott, hogy odakészített maga mellé néhány korsót, mozsarat is, rongydarabokat, úgy tűnt tehát hogy nagyonis komolyan gondolja hogy ezentúl megsegíti találmányával a nőket! Eddigre már úgy-amennyire kipihente a keresztre feszítés fáradalmait, ellenben a nyelve természetesen nem nőtt vissza, s így csakis folyékony dolgokat iszogathatott, ezeket is csak nagy kinszenvedéssel, s minden ivás után vér csordogált a szája szegletéből kifelé. Márpedig elég sokat kellett eleinte innia, mert igencsak kiszáradt a kereszten függve!

Mire Arlex megérkezett, már összeszedte magát egy kissé. Belemarkolt a szénbe, belerakta egy mozsárba, és néhány jelképes mozdulattal mutatta a körégyülekezett nőknek, hogy törjék porrá. Ő maga erre még képtelen volt, gyöngesége miatt. Na de hát a nőknek több eszük volt ennél: fogtak egy szitát, és szitáltak egy kis szénport, ez sokkal kényelmesebb volt! Így jártak el a salétrommal is. Abban is akadt némi porállagú, bár a többsége meg volt csomósodva. Na de hát mindez nem volt baj, mert egyelőre még úgyis csak kis mennyiséget akart gyártani Jahnallön nekik.

Ezután jött a kén. S amikor együtt volt mindhárom, akkor Jahnallön látványosan külön kupacokba rakta ezeket, hogy a nők lássák miből mennyi kell, milyen arányban kell ezeket összekeverni, majd össze is keverte ezeket. Aztán a kész lőport begyömöszölte egy zacskóba, egy másik adagot pedig egy korsóba, a korsót mutatta hogy ássák be egy fa tövébe, s amikor már ott volt, akkor attól vékony lőporcsíkot szórt a zacskóból messzire, egy szikla mögé. Ügyelt természetesen rá, hogy a lőporcsík vége érintkezzék a korsó lőporával. S ekkor intett, hogy jöjjön mindenki oda mellé. S amikor ott voltak, fogott két kovakövet, szikrát csiholt a lőporcsík felett... azon gyorsan végigfutott a láng... s ezután a levegőt óriási dörrenés reszkettette meg! S amikor kikukkantottak a szikla mögül, azt látták, hogy a nagy fa gyökerestül kifordult a földből!

Íriel elgondolkozva nézte a fa helyén tátongó óriási lyukat.

—Baromi nagy ereje van ennek a pornak! - tűnődött.

—Az, az! - kiáltotta ujjongva Arlex. —Ugye, hogy érdemes volt megmenteni a fickót!

—Az biztos! Még az én halálom sem lett volna túl nagy ár e felfedezésért! Mert igazad van Arlex, e por segítségével kiváló fegyvereket készíthetünk! Mert az biztos, hogy nem csak fadöntésre jó!

—Éjszaka rombadöntjük a nőtáborok kerítését vele! - lelkenedett Heredé.

—Hogyne, biztos hogy megtesszük; ám másra is kell gondolni. Mert mi történik ha lelepleződik a hollétünk?! Jönnek ellenünk akkor a férfiak seregestül! Hanem képzeljétek csak el, hogy megtöltünk nagy-nagy csöveket ezzel az anyaggal, olyan csöveket aminek az egyik vége zárt, a nyitott végét a férfiak felé fordítjuk, a por tetejére szórunk mindenféle kavicsokat, azután meggyújtjuk e port, s erre az kilöki a csőből a kavicsokat, mindet borzasztó erővel, a férfiak felé! És akkor azok már nem vitézkednek, ha átfúrja a testüket néhány kavics!

—De hogyan gyűjtöd meg azt a csőben? - kérdezte Arlex.

—Ej, hát a cső hátsó végén lesz egy icipici lyuk, s azon át belógatok oda egy vékony, égő kócdarabot vagy akármit... - vont vállat Íriel. —Szóval, most azonnal át kell szállítanunk Jahnallönt a szigetre, s ott hamar készíteni néhány ilyen halálcsövet! Ki kell kísérletezni a legmegfelelőbb méretet, alakot, a leggyorsabb gyártási módszert, a legmegfelelőbb keverési arányt e porhoz, szóval mindent! És ezt csak ott szabad megtennünk, hogy a dörrenéseket ne hallhassák meg a férfiak!

—Foglaljunk el már ma este egy nőtábort! - lelkenedett Muszume.

—Nem! Eszetekbe ne jusson semmi meggondolatlanságot elkövetni! - óvta a többieket gyorsan Íriel. —Figyeljete rám! Ezzel az anyaggal arathatunk néhány látványos sikert eleinte. Fogunk is! Csakhogy a férfiak nem hülyék ám! Egykettőre rájönnek hogy új fegyverünk van, még arra is hogy miféle, még ha netán nem is képesek maguk is efféle gyártani! És akkor összefognak ellenünk! Na már most, bízom benne hogy ilyen fegyverekkel akár nagy férfiseregeket is legyőzhetünk, de nem ám akkor, ha csak kevés ilyen fegyverünk van, s azok is megbízhatatlannul működnek vagy nehézkesen kezelhetőek! Tehát én azt mondom hogy most egy darabig kushadnunk kell, és mindent elkövetni hogy le ne leplezödjünk, s mindaddig így kell tennünk, amíg csak elég erősek nem leszünk, tehát jól felszereltek sok-sok nagyszerű új fegyverrel! Akkor kezdhethetjük csak meg a nők nagy arányú felszabadítását! De ha már most a legelején leleplezödjünk valami meggondolatlan akcióban, akkor ebből nem lesz semmi, és régen rossz nekünk még akkor is, ha maga az az akció tulajdonképpen sikerült is! Most tehát egyetlen dolgot teszünk csak: megkérjük Arlexet, hogy igyekezzék nekünk minél több salétromot szerezni! Persze ként is. Szén nem kell, szénport mi is készíthetünk faszénből. Ezentúl ez lesz Arlex legislegfontosabb dolga! Ez, nem a nőmentés. Természetesen ha ráel néhány olcsón megkapható nőre, hozza csak el őket nekünk, de a lényeg most a salétrom és a kén! A nőket majd mi nők is megmentjük később, talán néhány év múlva, ha már lesznek jó fegyvereink! Így lesz hát?

Arlex rábólintott e szavakra, s példáját követték a nők is.

6. fejezet: Öt év múlva

Arlex női ügyesek voltak és hatékonyak. Nem lepleződtek le öt teljes esztendeig, sőt, igazából még akkor sem ők lepleződtek le, hanem Arlex!

Pedig a fiú nem csinált semmi meggondolatlanságot, épp csak pontosan azt, amire Íriel utasította: tonnaszám vásárolta a salétromot és a ként, és vitte azt a tengerpartra, a birtokára, onnan pedig a nők átszállították azt Dior szigetre.

Ebben semmi törvénytelen nem volt. Épp csak szemet szűrt a papoknak!

A salétrom ugyanis olyan anyag, amit leginkább a száraz, sivatagos éghajlatú területeken lehet összegyűjteni, ahol évekig nem esik az eső, ott ugyanis por alakban felgyülemlik a föld felszínén, és gyakran elég csak összesöprögetni-összelapátolni. Másutt is található néha, olyan helyeken, ahol sok madár él, mert a madarak ürülékéből némely baktériumfajok hajlamosak ezt kiválasztani. És végül bizonyos helyeken bányászni is lehet ezt, igaz ugyan hogy az a salétrom már nem por alakú. Na már most, e lelőhelyek egyáltalán nem gyakoriak, mindazonáltal tökéletesen kielégítették az akkori társadalom salétromigényét, tekintve hogy ezt az anyagot nem sok mindenre használták: néhány orvossághoz, s arra, hogy a hosszú útra kelők bedörögöljék vele a húsok felszínét, mert így azok később romlottak meg! Elmondható hát, hogy egy akkori nagyváros teljes salétromszükségletét bőségesen fedezte évi két-három szekér salétrom, sőt, ez még sok is volt. És most Arlex valóságos vállalkozást alapított salétrombányászásra!

Igen, épp ezt tette. Innen nyolc napi járóföldre volt az egyik legismertebb salétromlelőhely, ezt a bányát egyszerűen megvásárolta Arlex, és nem kevesebb mint kétszáz munkást fogadott fel, hogy bányásszák neki ezt az anyagot éjjel-nappal! És emiatt aztán naponta tucatszám érkeztek hozzá a rogyásig megpakolt szekerek. De nem Szutiralíve egykori házához: azt már átadta apjának, néhány nőért cserébe. A tengerparttól nem messze építettek neki remek házikót a nők. Ide hozták a szekerek a salétromot. És nemcsak a bányászottat: sok-sok kereskedőt is megbízott Arlex salétrombeszerzéssel, akik épp azt a messze található, a meleg részeken, sivatagos környezetben összesöpörhető salétromot hozták neki, szintén szekérszám. Ugyanakkor Arlex ként is vásárolt, szintén tonnaszám, szekérszám!

És e sok salétrom és kén egyre csak ömlött hozzá, ellenben soha egy dekát nem adott el belőle!

Nem. Igaz, volt amit eladott: halat. A női sok-sok halat halásztak, és Arlex ebből mindig eladta ami a nőknek nem kellett már. De e halakat nem salétromozta be. Továbbá, a pénzéből még arra is tellett, hogy elterjessze a környéken, hogy ő bárkinek az ócska, lestrapált nőjét megvásárolja, ha elhozzák neki, mindegy milyen öreg vagy csúnya, csak nyomorék ne legyen! És akadtak is férfiak, akik hoztak neki nőket.

Persze hogy tellett erre Arlex pénzéből! Igencsak sok pénzt zsákmányolt a püspöki palotából, s még több arany- és ezüstékszert meg más nemesfém tárgyakat, amiket mind beolvasztatott a nőkkel, hogy fel ne lehessen ismerni őket, azután e nyers aranyat és ezüstöt is mind eladogatta. Igen jól élt hát!

De nemcsak ő, hanem a női is. Akik a szigeten már számos ágyút és puskát kikísérleteztek, a még mindig néma, de különben már teljesen felgyógyult Jahnallön segítségével, aki hamar rájött, hogy remekül lehet ám élni úgy, hogy a nőknek nem parancsol, sőt, nem is parancsolhat! De minek is azt, amikor ennyi sok ezer nő közt bármikor talál olyat, aki nemcsak eltűri a közeledését, de még maga ajánlkozik fel, mert szereti a „mókát”! És Arlex sem féltékeny, mert tökéletes lehetetlenség, hogy ennyi sok nőt ő Arlex egymaga kielégítsen! Mellesleg, eddigre e sok-sok nő közül számosan szültek már, és nem is mind csak amiatt mert eleve várandósan érkeztek a Szabadság Szigetére, hanem rengetegen kifejezetten Arlex áldásos közreműködésének hála. Arlex egy darabig számolta, de amikor eljutott odáig hogy megtudta, hogy már kétszáznyolcvanöt fiúcsecsemőnek, és háromszáztizenhét kislánynak az apja, valamint még legkevesebb hatszáz másik nő várandós tőle, akkor legyintett egyet és abbahagyta a számolást. Ennyi sok gyereknek a nevét sem tudta megjegyezni, persze a nők nevét sem. Két-három tucat nőjének a nevét tudta csak, akikkel a leggyakrabban találkozott, akik a nők valamiféle vezérei voltak, a többiek nevét nem ismerte. Mellesleg, arról is csak homályos fogalmai voltak, miként

is megy az irányítás és feladatkiosztás a nők közt. Az ilyesmit Íriel intézte, meg Muszume, meg még néhány másik nő. A „főnöknők”. Mindez nem is érdekelte Arlexet. Hol volt már az idő, amikor azon vitatkozott Íriellel, hogy ki lesz a vezér! Eddigre különben Íriel is szült már tőle, kétszer is, és legnagyobb öröme mindkétszer lányt.

Mindez a jó élet addig tartott, míg egy nap udvariasan beszélő küldönc nem érkezett hozzá, a püspöki palotából, s azt a hírt hozta neki, hogy a püspök, az egykori Bledingplézs utóda, bizonyos Garlund, beszélni szeretne vele üzleti ügyekről holnap reggel.

Arlex nem gondolt semmi rosszra, s a megadott időben meg is jelent a püspöki palotában. A püspök fogadta, még hellyel is kínálta. Az hogy hat katona is ott várakozik teljes harci díszben a beszélgetés közben a falak mellett állva, sajnos nem tűnt fel Arlexnek.

—Igen gazdag és híres személy lettél alig néhány év alatt fiam! - kezdte a beszélgetést a püspök.

—Hát igen, igen, nem panaszkodom! - bólogatott Arlex.

—Óriási földet birtokolsz, ráadásul tengerpartot, van sok-sok nőd is, saját salétrombányád van... tényleg, mire is kell neked az a sok salétrom?

—Hát ugye, izé... hallal kereskedem, és a sok húshoz sok salétrom kell! A tartósításhoz, érted ugye atyám!

—Nem, nem értem! Részletesen utánajártunk a dolognak, és amennyiben jól értesültünk, te még soha egy tenyérnyi halhússzeletet sem adtál el senkinek sem úgy, hogy az salétromozva lett volna! Továbbá, igen-igen sok ként is vásárolsz! Szóval mire is ez neked?

—Attól tartok, nem áll módomban kielégíteni a kíváncsiságodat szentatyám, mert nem szándéksom az üzleti titkaimat kitergetni mindenkinek! - állt fel Arlex. Aki bár udvariasan mosolygott, de valójában igencsak ijedt volt!

Na de hát a püspök igen határozott ember volt! S most intett a katonáknak:

—Fogjátok el!

Arlex már ugrott is az ajtóhoz hogy elszaladjon, de az egyik katona útját állta. Arlex kirántotta a kardját, és sikerült is megsebeznie a fickót a karján, ám ekkor hátulról kirúgták a lábát, ő elterült a földön, többen elkapták a végtagjait... pillanatokon belül gúzsba kötötték. Igaz, eddigre a megsebzett katona is halott volt már.

A püspököt nem ejtették a feje lágyára. Megnézegette Arlex kardját.

—Erre mondják hogy erkölcstelen, alattomos, aljas harc! Mérgezett fegyver, mi?! Már egyedül ezért megérdemelnéd hogy kivégezzünk! Ami meg is fog történni, ám majd kicsit később! De ami késik, nem múlik! Most mindenesetre más a dolgunk. Vigyétek fiúk a kínzókamrába, és lógassátok fel egy csigára, hadd puhuljon a makacssága a saját súlya alatt!

S ez pontosan így is történt. Arlex kezét hátrakötötték, majd felfelé húzták, míg végül ott lógott a mennyezet alatt, miközben vállizületei iszonyatosan fájtak, mert ugyancsak feszültek, szinte kifordultak a helyükből. Arlex üvöltött a kintől. Garlund megpróbált a lelkére beszélni, de előbb még a hóhért is kiküldte.

—Kár a hősködés, fiam, úgyis tudom hogy miről van szó: te is mint már oly sokan, rájöttél, miként lehet egy bizonyos különleges port előállítani, ami igen veszélyes, és fegyverként is használható! E porhoz kell szén, kén és salétrom. Mi papok is tudjuk ennek titkát, látod, legalábbis a legmagasabb rangú papok tudják ezt, csak épp nem szándékszunk e titkot közkinccsé tenni! Tudod ugye, mert pap vagy magad is, mint vélekedünk a technikáról! És nem engedjük meg, hogy valaki ezzel kacérkodjon!

—Ha tudod hogy miről van szó, minek kínzol, mit akarsz, miért nem ölsz meg! - kiáltotta Arlex.

—Megölni, az nagyon ráér! És természetesen nem a por összetétele érdekel, azt úgyis tudom! Hanem az, mire neked belőle ennyi képtelensok menysiség! És honnan jöttél rá a titokra! És neked ugye nagyon sok nőd van. Gyanúsán sok! És annyi sok kénnel meg salétrommal lehetetlen hogy egyedül te foglalkozz, kell hogy a nőid is dolgozzanak vele, nos, ők is ismerik-e a titkot, s ha igen, mi a tervetek?! Mert megmondom én neked, azt hiszem hogy te összeszűröd a levét bizonyos lázadó nőkkel! Erre való hajlamod bizonyosan van, hiszen néhány éve mint bizonygattad hogy a nők közt akadnak bátrak is! Holott dehogyis akadnak, te sem vagy az, ha

az lennél, nem használnál mérgezett fegyvert! Na szóval vallasz, aztán átsegítelek a könnyű halálba, vagy tovább makacskodol?!

—Dögölj meg! - kiáltotta Arlex, és leköpte Garlundot.

—Így is jó. Nekem mindegy. Úgyis te unod meg előbb, mert nekem nem fáj a várakozás, nem úgy mint neked! - vont vállat a püspök. —Azt hiszem most hagylak itt lógni egy ideig, aztán ha megunom a várakozást és még mindig nem vallasz, akkor megízleltetem veled a tüzes vasat! Az a tervem, hogy apránként megkóstoltatok veled mindent, amit a nők szoktak élvezni amikor halálra kínozzuk őket, mert ha valaki, mint te is, a nők mellé áll, hogy úgy mondjam *tiszteletbeli nő* lesz, akkor illik is hogy viselje a nők sorsát jómaga is! Ezen töprengj el egy kissé, amíg visszajövök! - azzal Garlund szinte barátságosan gyomron vágta Arlexet, majd kiballagott a kínzókamrából.

Az tökéletesen lehetetlennek tűnt Arlex előtt, hogy önerejéből kijusson onnét, így egyetlen reménye Írielben volt. Mindig meg szokta mondani ugyanis a lányoknak, hogy épp hová megy, s így volt ez most is. Tudták hogy a püspök hivatja valamiért. Gyanús lesz nekik, ha nem ér vissza időben! No igen, csak kérdéses hogy mikor kezd el Íriel gyanakodni, s még azután is idő kell hogy megszervezzék valami kiszabadító akciót. Sőt, hiszen még az sem biztos, hogy egyáltalán arra gyanakszik, hogy a püspök fogta el őt! Igen-igen sok időbe telik ám ez, Arlex úgy sejtette leghamarabb talán holnap reggelre érhet ide valamiféle felmentő csapat, és egyáltalán nem biztos hogy kibírja addig élve!

Más választása azonban nem volt, mint hogy ebben reménykedjen, s megpróbálja hősieen elviselni a kínzásokat.

Arlex természetesen helyesen okoskodott az időszükségletet illetően, azonban egy váratlan fejlemény mégis a segítségére sietett. S ez nem más volt, mint egy olyan emberi érzelem, amit szokásosan általában negatívumnak tartanak, és elítélnék az emberek: a kapzsiság!

Úgy állt ugyanis a helyzet, hogy a püspöki palotához Arlex természetesen nem egyszál-egymaga ment, hanem testőrével, sőt, testőreivel, merthogy három testőre is volt: saját apja és bátyja, sőt, még öccse is eljött ezen alkalomra, mert már épp elég nagy volt ehhez, és szerette a könnyen megszerezhető sok pénzt, márpedig Arlex bőségesen fizetett. És Arlex nem garaszkodott, mert tudta hogy igencsak vonzó zsákmányt jelent sokak számára, kellenek hát a szakmájukat jól értő testőrök!

Na, aztán hogy beértek a palotába, a testőrök megálltak az udvaron, és Arlex egyedül tárgyalt a püspökkel. Testőrei tehát így nem voltak tanúi az elfogatásának. Ellenben amikor már némi ideje az udvaron várakoztak, s jobb híján hogy ne unatkozzanak, a cölöphöz kötött nőket gyötörték, ekkor maga a püspök jött ki elibük, és mondta hogy nyugodtan elmehetnek, mert a papok Arlexet bűnösnek találták államellenes összeesküvésben, nőpártolásban, tiltott fegyverek használatában, s még más kisebb bűncselekményekben! Tehát elfogták, javában vallatják, vagyis semmi szüksége már Arlexnek testőrökre!

Mindezen igencsak elcsodálkoztak mindhárman, de az fel sem merült bennük, hogy kiszabadítsák Arlexet. Igaz hogy a testőrei voltak, de hát a testőr feladata a rablóktól, tolvajoktól való védelem, itt azonban Arlexre az állami joghatóság, az igazságszolgáltatás tette rá a kezét; no meg úgyis kevesek volnának ők hárman egy efféle szabadításhoz!

—Szóval ilyesmit művelt a fiam! - csóválta a fejét a papa. —Sejtettem én, hogy nem jár egyenes úton, sejtettem én...! Na de hát ez végülis az ő baja! Hanem akkor arra kérlek atyám - fordult Garlund felé - hogy add ki nekünk a fiamnál levő készpénzt, tekintve hogy jár nekünk még pontosan hatvan arany tőle, tudniillik a tegnapi és a mai napi testőri szolgálatunkért! Ez teljes joggal megillet minket!

—Hatvan arany két napra?!

—Így egyeztünk meg! Arlex mindig jól fizetett minket, gondolom különben hogy amiatt mert gyáva volt; na de hát ez is az ő dolga! Általában naponta szokott minket kifizetni, minden nap este, de tegnap az az igazság hogy jól leittuk magunkat alkonyatra, s akkor már nem adta oda a pénzt Arlex, s jobb is mert könnyen ellophatták volna tőlünk, ma meg minek kértem volna el

tőle reggel, amikor este egyszerre is odaadhatta volna! Szóval a pénz jár nekünk, emiatt azt kérem is!

—Úgy van, úgy van! - csatlakozott a kívánságához két fia is.

—Különben sem Arlex pénzt vonták vád alá, hanem Arlexet magát! - mondta Töngyér.

—Sajnálom, de a pénz természetesen szintén lefoglalásra került, mint Arlex minden holmija! Természetesen Arlex minden cucca a hatóságokat illeti meg, mert Arlex biztos sok gonoszt tett a nőket pártolva, s így a vagyonát kártérítés címén le fogjuk foglalni! - mondta Garlund, és bement, otthagya őket.

Arlex apja, bátyja és öccse módfelett elégedetlenül, sőt, mondhatni bosszúsan és dühösen ballagtak ki a palotából! Ez érthető is. Fejenként húsz aranytól estek el, az pedig akkoriban sok pénznek számított. Soknak, sőt, nagyon soknak! Nemegy megbecsült mesterember egy hónap alatt nem keresett ennyit!

Igaz, ők harcművészeknek számítottak, és nem mesterembereknek. Márpedig egy igazán híres harcművészek ez az összeg egyáltalán nem példátlanul nagy. Nem az, mert olyik nap kerekeshet a küzdelmével akár ezer vagy kétezer aranyat is!

No igen. Csakhogy: olyik nap, tehát nem mindegyik nap! És az olyan párbaj ami ennyit jövedelmez, mindig igencsak kockázatos! Életveszélyes! Emiatt nem is nagyon szoktak olyasmit gyakrabban vállalni mint úgy nagy átlagban félévente egyszer. És fél év alatt Arlex mellett simán megkereshették ezt az összeget, még ennek másfélszeresét is, a napi tíz aranyakból, s hozzá igazán a legcsekélyebb életveszély nélkül, mert mindössze sétálni kellett mellette! Arlex pap volt, nem lehetett tehát kihívni párbajra, Arlex maga sem hívott ki senkit párbajra, s mert hárman voltak mellette, mind jónevű bajnokok, emiatt rablók sem mertek kötekedni velük, a négy fős társaságot pedig a tolvajok is messze elkerülték, mert azok magányos járőkelőkre vadásztak inkább.

Az tehát az igazság, hogy az elmúlt öt évben lényegében Arlex tartotta el az egész egykori családját, meghozza ha nem is királyi bőkezűséggel, de kifejezetten jómódúan, nagy jólétet biztosítva mindhármójuknak. Emiatt az sem nagyon tetszett nekik, hogy most ennek hirtelen vége, mert Arlexet elfogta a püspök. Hanem az már mindennek a teteje, hogy utolsó, jól megérdemelt járandóságukat se kapják meg!

Így esett, hogy amint néhány tucat lépésre elmentek a palotától, Arlex apja végetvetett a nagy, komor hallgatásnak, és így szólt:

—Fiaim! Ami jár, az jár! Márpedig tehát ez azt jelenti, hogy ami a mienk, az a mienk, ahhoz jöjünk van! Nem hagyjuk a jussunkat!

—Úgy van papa! - bólintott rá legfiatalabb gyermeke.

—Mit teszünk, hogyan szerezzük meg? - kérdezte Töngyér.

—Hát úgy, ahogy a legegyszerűbb! Ne képzelj olyasmit, hogy majd bemegyünk a püspökhöz, és hőbörögni kezdünk! Annak nem lenne sok értelme. Különben is, nem az ő felbosszantása a célunk, hanem a pénz. Tehát mi most szépen elmegyünk Arlex házához, de gyorsan ám, és viharebesen összeszedünk mindent ami tetszik nekünk, leginkább természetesen a pénzt! Igyekezzünk hogy előbb érjünk oda, mint a püspök szolgái! Most még biztos nincsenek ott, mert csak most vitték a tömlöcbe Arlexet! Most még csak a női vannak ott!

—Nagyon helyes, akkor viszünk azokból is! - kapott a szón Töngyér.

—Hülye vagy fiam, csak éppen nem forogsz! Azzal azonnal lebuknánk, ha észreveszik nálunk! Azok mindenképp állami tulajdon lesznek! Legfeljebb ha már ott vagyunk, megkúrjuk őket. Azt lehet. De vinni, azt csak pénzt, aranyat-ezüstöt, ilyesmit szabad! Gyerünk hát! - és megszaporázta a lépéseit.

A ház amit a nők Arlexnek építettek, az Arlex tulajdonát képező tengerpart legszélén épült. És természetesen cseppet sem volt őrizetlen, nagyonis őrizték azt, nem is kevesen, épp csak hogy mind nők! De olyan nők, akik már a verekedéshez is értettek valamennyire. No nem nagyon, korántsem úgy mint Arlex apja, a híres bajnok, de azért mégis elég szépecskén, tudniillik az eltelt évek alatt Arlex mindazt a harci fogást megtanította néhányójuknak amit ő ismert,

s így tett a néma Jahnallön is, aki különben sokkalta jobb harcos volt mint Arlex. S a nők e fogásokat szorgalmasan gyakorolták egymás közt, nem minden nő ugyan de nagyon sokan, mert igaz hogy főleg a puskákban-pisztolyokban bíztak, de azért jól jöhet ám az efféle tudás, ha netán mégis közelharcra kerül a sor!

Arlex házának őrzői természetesen mind ilyen harcos nők voltak, s mindegyiküknek volt a ruhája alá dugva két-két kezdetleges pisztoly is, megtöltve. Volt késük is, mérgezett pengével, szintén a bő ruha alá rejtve. Ráadásul mindez csak arra a nyolc nőre volt igaz, akik a ház alsó szintjén sürgölődtek, mert az emeleten és a pincében minden egyes nap rendszeresen húsz-húsz másik nő is volt, ők már egyáltalán nem rejtve viselték a fegyvereiket, mert nem is akartak olyan helyre menni ahol holmi látogatók, idegenek, például a salétromot hozó szekeresek megpillanthatták őket, emiatt kardjuk is volt.

A három férfit Íriel fogadta, akit már jól ismertek.

—Miben lehetek a szolgálatotokra? - kérdezte azonnal, amint a közelébe értek.

Töngyér válaszolt neki, Arlex bátyja.

—Azzal, ha most azonnal hanyattvágod magadat!

—Tessék?!

—Most mindjárt jól megbaszlak, lehet hogy nemcsak én de apám és öcsém is, de az az ő dolguk hogy megteszik-e, én azonban biztos, mert már régóta tetszel! Azután pedig mutasd meg, hogy hol van Arlex pénze, mert azt visszük magunkkal!

—Azt hiszem itt valami félreértés lesz, eddig azt hittem ti Arlex testőrei vagytok, nem rablók vagy tolvajok!

—Eddig azok is voltunk - válaszolta Arlex apja - de Arlex fiamnak nincs már szüksége testőrré, mert talán egy órája sincs hogy a püspök elfogatta őt államellenes összeesküvés vádjával, meg még egy csomó minden vádat felsorolt! És el akarják kobozni a vagyonát is. Bennünket ellenben megillet még Arlex vagyonából hatvan arany, a tegnapi meg a mai napi testőrködésért, ezért jöttünk, ha azonban már itt vagyunk, viszünk minden mást is, mert miért maradjon a papoknak, miért ne nekünk legyen! Tehát Töngyér jól mondta amit mondott, épp csak én úgy módosítom, hogy előbb hozd a pénzt, s azután baszakodunk, mert az első mindig a pénz!

—Szóval Arlexet elfogták a papok! - mondta Íriel sápadtan.

—Igen, de most ne ezzel törődj, hanem hozd a pénzt de hamar ám ha nem akarsz rosszul járni, mert nem szoktam meg, hogy a nők ne engedelmeskedjenek azonnal és habozás nélkül! Nem kétlem hogy Arlex mellett elszoktál a jómodortól, de ő már nincs, én viszont nagyonis vagyok!

—Jó. - bólintott Íriel. —Hozom a hatvan aranyat, bár nem is nagyon érdemlitek meg, mert nem védtétek meg Arlexet!

—Hé, csak ne kritizálj bennünket te asszonyállat! És ne hatvanat hozz, de mindet ami csak van, és soknak kell lenni, az biztos is!

—Én pedig megyek is veled, körülnézek odabent! - lépett előre Töngyér, és megnyalta az ajkát amint Írielre pillantott.

—Jól van! - sóhajtott Íriel, azzal hirtelen füttyentett egyet. Erre a házból hirtelen kiszaladt tíz nő, mind felajzott íjjal a kezükben, s az emeleti ablakokból is nyilat tartó nők hajoltak ki. S most Íriel intett a három férfi felé, s így szólt:

—Nyilazzátok le őket! - azzal megfordult, s mire belépett a házba, már halott volt Arlex apja, bátyja és öccse is.

A tetemeket ezután behúzgálták a pincébe, és Íriel gyors haditanácsot tartott. Abban nem volt semmi vita köztük, hogy Arlexet meg kell menteniük, mert annyit segített a nőknek és a nőkön, hogy igazán nem volna szép dolog cserben hagyni! Épp csak a megsegítés hogyanját kellett megbeszélniük. Az ugyanis tiszta sor volt előttük, hogy most nemigen foglalhatják el észrevétlenül a püspöki palotát, még éjszaka sem, nemhogy nappal, ráadásul nem is várhatnak éjszakáig, mert Arlexet valószínűleg javában kínozzák, és cseppet sem valószínű hogy kibírná estig! Továbbá, a sok kínzás meg is törheti Arlexet, s akkor elárulhatja a papoknak a nők rejtekét és titkaikat!

—De ha ez nem is történik meg - mondta Íriel - én akkor sem egy nyomorékká kínzott emberi roncsként akarom viszontlátni Arlexet, tehát semmi kedvem hagyni hogy sokáig kínozzák! Mielőbb cselekednünk kell! Az a helyzet hogy tehát bármit teszünk is, lelepleződünk. Nos, hogy ez bekövetkezik, arra számítottunk jóelőre. Eljött ez a pillanat! Heredé, menj vissza a szigetre, és rendelj el általános mozgósítást! Hozzanak a társaink minden fegyvert amit nem a sziget védelmére szándékoznak visszahagyni! Betörünk a városba, egyenesen a püspöki palotának tartva, kiszabadítjuk Arlexet, megölünk minden férfit akivel találkozunk, és miután a várost elfoglaltuk, nem is vonulunk onnan ki, hanem helyőrséget hagyunk ott, és megyünk tovább, a következő város ellen! Legelőször azonban a nőtáborokat foglaljuk el, nem a városokat, hogy legyen sok harcosunk! A támadás iránya pedig Arlex salétrombányája, mert azt meg kell szerezni mindenáron, a löpor utánpótlása érdekében! Ezekből a támadás másik iránya pedig a Nurdilláj vulkán, mert ott lehet sok ként találnunk!

—A vulkán még hagyján, az közel van - mondta Heredé - de a salétrombánya már nyolc napi járóföldre! Hogy képzeled ezt Íriel?!

—Ne ijedj meg, természetesen nem ma akarom azt elfoglalni.

—Hát mikor?

—Természetesen nyolc nap múlva! Ha oda nyolc napig tart az út, akkor nyolc napig megyünk oda! Nézzétek, végülis távlati célunk egész Jupi elfoglalása, nos, akkor pedig úgyis el kell foglalnunk azt a térséget is, itt csak az a helyzet, hogy azt kell legelőször elfoglalni, a löpor miatt! A férfiak sokan lesznek ellenünk, de a váratlanság is sokat segít majd, nemcsak a jó fegyverek! Tehát harcra fel, rajta, indulj a többiekért Heredé!

Így esett hát, a nőknek hála, hogy a püspök nem igazán ért rá kivallatni-kínvallatni Arlexet! Mert amikor vagy két óra múltán úgy gondolta hogy már időszerű lesz talán újra megkérdezni a fiút, megunt-e már a lógatódzást, hajlandó-e már vallani – nos, ekkor odakintről kiáltozás hallatszott és hangos dörrenések is! És amikor kinézett a palota egyik emeleti ablakán, akkor azt látta, hogy néhány tucat fegyveres nő lovagol arrafelé az utcán, de vágóban ám, és vágta közben hol erre - hol arra nyilaznak, de valami furcsa nyílvesszőket lődözhetnek ám ezek, mert ahová becsapódnak, ott bizony repül ám minden szanaszét mintha villám sújtott volna oda, és gyakorta tüzek is keletkeztek e nyílvesszők nyomában!

Hát igen. Ezek olyan nyílvesszők voltak, amiknek a végére kis robbanó csomagocskákat illesztettek, ráadásul az e zacskókból kilógó kanócot olyan anyagba áztatták, amit igen könnyen meg lehet gyújtani, mindössze épp hogy csak hozzáérintve egy kis darab parázshoz, amit e nők magukkal vittek fémtálcában a nyeregkapára akasztva. De néha lődöztek pisztolyokkal is, ha érdemesnek látták azt.

Ilyen támadásra a legbátrabb férfi sem volt elkészülve Jupiban! Menekültek ész nélkül, aki nő viszont tehette, inkább feléjük iramodott. Ám most e nők összegyülekeztek nem messzire a püspöki palota kapuja előtt, amit a portás még időben bezárt.

—Cél a kapu! Célra tarts! Össztűz! - vezényelte vezetőjük, Íriel, s az egyszerre a kapuba csapódó több mint húsz robbanó nyílvessző hatásának az már nem volt képes ellenállni, s darabokra robbant. S ekkor a nők belovagoltak oda, lődöztek mindenfelé...

—Nem létezik! Nem hiszem el, hogy mindössze két tucat nő képes legyen elfoglalni egy egész várost! - kiáltotta sápadtan a püspök.

Csakhoggy eddigre nem kéttucatnyian voltak már azok! Ezek ugyanis csak azok a nők voltak, akiknek jutott ló. Márpedig lóból kevés volt nekik, csak az a néhány, amit a halászfalvakban találtak Dior szigeten, de hát egy halászfaluban inkább csónakok vannak szép számban, és nem lovak! És még a lovak egy része sem volt hajlandó nyugodtan túrni, hogy áttutajozzák őket a tengeren. A nők nagy része tehát gyalogosan közeledett, ez eddig csak az előőrs volt. S most ezek végre odaértek a város első házai elé, méghezza nem akárhogy ám! Ágyukat vontatva!

Eddigre a férfiak is kezdtek összegyülekezni kisebb csoportokba, ijákat emeltek ők is, némelyikük lóra is ült, látszott tehát hogy ha meg is ijedtek a robbanószeres nőktől, de azért még nem szállt inukba minden csepp bátorság! Hanem most már nem csupán néhány tucat nő

ellen kellett hadakozniuk, mert itt volt már ha gyalogosan is de mind a sok ezer, és ezek azzal kezdték a bemutatkozást, hogy amint a városka főutcájának legelejére értek, felállítottak ott néhány kisebb ágyút, mindet kartácsra töltve, s elsütötték azokat!

Rögvest elhullott ettől az egyetlen lövéstől legkevesebb háromszáz férfi. S ennyi elég is volt a többieknek, nemigen éreztek azok már kedvet a vitézkedéshez! Néhol egy-egy bátrabb vagy nőgyűlölőbb férfi megkockáztatta ugyan hogy lő a nők felé íjjal-nyíllal, néha talált is, főleg ha váratlanul támadott, például valami emeletes ház felső ablakából vagy a tetőről. Csakhogy nem sokáig tehetette ezt, mert erre vagy az történt hogy azonnal robbanó nyílak tucatai repültek oda, vagy a nők csak úgy nemes egyszerűséggel arrafelé fordítottak egy-egy ágyút, ezúttal golyóra töltve, s addig lőtték a házat, míg az össze nem roskadt. Különben is, a nők soktucatfős csoportokban, pisztolyokkal a kezükben sorra járták módszeresen az összes házat, a házak minden helyiségét, s aki férfit csak találtak, egyszerűen lepuffantották!

Így jártak el a püspöki palotával is. Legislegelőször a földszintet foglalták el, de azután az alagsorba, a pincékbe mentek, még az emeleti helyiségeket megelőzően, mert sejtették hogy Arlexet ott tartják fogva. S meg is találták a fiút, még mindig a csigán lógva, ájtultan. Természetesen azonnal leszedték, maga Íriel kezdte pátyolgatni, ápolni, a csata irányítását Muszumére bízva. És Arlex magához is tért, bár ezután a karját, különösen a vállait, hetekig fájlalta.

Nyugodtan lábadozhatott, nyugodtan ápolgathatta magát, mert semmi szükség nem volt már a közreműködésére. A további eseményeket már a nők maguk irányították, különösképp Íriel, aki nagyon úgy tűnt, mint a nők királynője! Arlex nem is bánta ezt, azt annál inkább, hogy néhány nap múlva Íriel elhagyta, elment mellőle, mert Arlex maradt ott a tengerparton, Íriel ellenben jócskán messzire utazott tőle, oda, ahol még folyt a hadakozás a nők és a férfiak közt. Pár napon belül ugyanis elfoglalták a nők nemcsak a várost, nemcsak a vulkánt és környékét, de sok-sok más várost is, meg falvakat, tanyákat, mindent, s ha nem is nyolc, de tíz nap múlva övék lett a salétrombánya is! Íriel azonnal úgy döntött, hogy a termelést a megölt férfiaktól át kell vegyék a nők, és meg kell sokszorozni a kitermelt mennyiséget is, ha eddig dolgozott itt kétszáz férfi, hát Íriel úgy döntött hogy most fejtse a salétromot kétezer nő, és küldött a vulkán lejtőire is nőt ugyanennyit, ként gyűjteni! Rengetegsok másik nő pedig az alapanyagokból löport kevert, mások pedig ágyút öntöttek, kardokat kovácsoltak, pisztolyokat gyártottak, vagy épp a mérget kuttyulták, mert a nők minden kardja, kése és nyílveesszője továbbra is mérgezett volt.

Mindemellett maradt elég nő az élelem megtermelésére is. Maradt, hiszen a nagy felszabadító háború alatt csak a férfiakat ölték meg, a nőket nem. Igaz, néhány harcos nő elesett a csatákban, továbbá olykor tévedésből nőt találtak el férfiak helyett, vagy épp az ágyúkkal leronított ház romjai alatt lelte a halálát nemcsak a benne lakó férfi, de a nő is. De még így is sokkal több nővel rendelkezett Íriel, mint amennyien a harcot kezdték. Ráadásul az élelemellátás, legalábbis most az elején, igazán nem okozott nagy gondot, mert óriási területet foglaltak el, ahol minden férfit vagy megöltek, vagy elmenekültek onnét a férfiak, s így az összes itt található élelem az övék maradt, egyedül nekik, nőknek! És nem kellett lakóházakat sem építeniük, sem semmi más tárgyat készíteni, ruhákat sem, mert az összes bútor, használati tárgy, ruha, evőeszköz, szerszám, minden az övék lett! Még a pénz is, temérdek kincs, bár annak most épenséggel semmi hasznát sem vették. De azért megszokásból összeszedték most is az aranyat-ezüstöt, s elvitték Arlexnek, aki megállapította, hogy bizony sokszoros milliomos – lenne, ha ezt mind el is tudná költeni!

A nők tehát nyugodtan fegyverkezhettek, mert más munkát nemigen kellett elvégezniük ezen kívül, legfeljebb az állatok ellátását. No és Íriel elrendelte, hogy több lovashadsereget kell mielőbb kialakítaniuk, mert az az igazán hatékony, mozgásképes! Tehát mielőbb minél több nőnek meg kell tanulnia kiválóan lovagolni! Lovak ehhez már akadtak, mert megszerezték az elfoglalt terület lóállományának nagyrészét is, a menekülő férfiak csak kevés lovat voltak képesek magukkal vinni.

Mialatt ezt tette, természetesen igyekezett tovább folytatni a hódítást is, ami folyt is tovább, bár lassuló hevelességgel, mert egyre szélesedő fronton kellett támadniuk. Végül azonban várat-

lan esemény történt: azt jelentették Írielnek, hogy a kiküldött felderítők (mind lovas nő) úgy találták, hogy a következő három várost a férfiak egyszerűen kiürítették előlük! Olyan üresek a házak mint egy csigahéj, nincs bennük sem férfi, sem nő, sem bútor, sem pénz, sem élelem, semmi! Sőt, a környékbeli búzamezőket is felgyújtották a távozó férfiak!

Íriel inkább a búzamezők pusztulását fájlalta mint a házak berendezését, bár annak örült, hogy a férfiak menekülnek.

—Épp csak gyanús a dolog! Ugyan mire készülnek?! - töprengett.

Az elfoglalt területet azért igyekezett birtokba venni gyorsan, és ment tovább a hadseregével, és a következő városokban és falvakban is ugyanezt tapasztalta. De csak egy darabig! Mert ezután érkezett arra a helyre, amit úgy hívtak, hogy Halálkanyon. Erről pedig tudni kell, hogy ez olyan völgyszörös, ami majdhogynem két részre osztja Jupit. Két nagy hegy közt kanyarodik jó kétszáz kilométeres hosszban, s a hegyeken kizárólag ezen az úton lehet átkelni. A Halálkanyon alig fél kilométer széles a legszélesebb pontján is, de van ahol ötven méteresre szűkül. Néha el is tömődik itt-ott egy-egy áradás, lavina vagy kisebb földrengés miatt, ekkor nőket szoktak kivezényelni, hogy takarítsák el a lezuhant földet és sziklákat, tegyék járhatóvá újra az utat.

Éppenséggel tulajdonképpen nemcsak a Halálkanyon az egyetlen út Jupi egyik részéből a másikba. Mert a Halálkanyon nyugati oldalát alkotó hegység egy idő után ellaposodik, lassanként síkságba megy át, csak hogy az a síkság nem más, mint a rettegett Sárga Sivatag! Azon is át lehet kelni természetesen, de az aztán olyan kinkeserves és veszélyes út, nemcsak a víztelenség de az állandó homokviharok miatt is, hogy arra csak bolond ember vállalkozik. Aki tehát Jupi északi részéből a délbe akart jutni, vagy épp fordítva, az vagy a Halálkanyonon át ment, vagy hajóra szállt.

A tengerparton nem gyalogolhatott végig. A Halálkanyon keleti oldalát alkotó hegység ugyanis úgy ért ki a tengerhez, hogy falai az alacsonyabb részekben is ötszáz méter magas függőleges meredélyt alkottak, de volt ahol elérte ez a kétezer métert is!

Íriel hadereje tehát akadálytalanul jutott el egészen a Halálkanyon bejáratáig, még beljebb is valami egy-két kilométerrel, ám azután azt tapasztalták, hogy az egyik legszűkebb részen azt a férfiak eltorlaszolták. Óriási magas falakat építettek, iszonyú vastagokat, nem is egy falat hanem egymás után tucatnyit is, ösvényeket vájtak két oldalt a Halálkanyon falába is, őrtornyokat építettek oda, mellvédeket emeltek, és mindenütt rengeteg férfi nyüzsgött, és számlálatlanul szórták Írielékre a nyílvevőket! Akkora volt a túlerő, hogy hiába volt Írieléknek löporuk, teljesen reménytelen volt megkísérelni az átjutást!

Sőt. Amint ott tanakodtak hogy most mit tegyenek, az erődítmény kapuja kinyílt, kilovagolt rajta egy férfi, egészen Írielék közelébe, Íriel már azt hitte valami követféle lesz, de nem az volt, mert hirtelen a férfi előkapta az íját, lőtt egyet feléjük, majd megsarkantyúzta a lovát, és visszavágtatott. A nyílvevője nem talált ugyan, két nő közt esett a földre, ellenben hirtelen felrobbant, és a robbanás öt nőt is darabokra szakított, s még Íriel is megsebesült a combján, de úgy, hogy napokig nemhogy lóra ülni, de járni sem bírt.

Vagyis a papok is ismerik a löpor titkát, s olyan veszélyesnek ítélik a nők támadását, hogy elhatározták: mégis felhasználják azt a férfiuralom védelme érdekében!

Amikor ezt megtudta Arlex, nem is csodálkozott.

—Biztos úgy vélik, hogy miután legyőztek benneteket, sikerül újra megsemmisíteni a titkot! Hiszen - úgy vélik - ha egyszer az ennél jóval fejlettebb tudást sikerült megsemmisíteni, miért is ne sikerülne ezt is!

—De miért zárkoztak be a Halálkanyon mögé?! - kérdezte Íriel.

—Égészen biztosan azért, hogy időt nyerjenek amíg sok-sok férfit felszerelnek ők is ágyúkkal, pisztolyokkal és más mindenfélével! Biztos még hajókat is építenek majd ágyúkkal. Azután, légy nyugodt Íriel, támadni fognak, naná hogy megteszik! És sokkal többen vannak mint ti! Mert most megszerezted Jupi minden olyan részét ami a Halálkanyontól délre esik, mert gondolom a sivatagon nem fognak átkelni a férfiak. Csak hogy ti sem! Ez a terület azonban Jupi lakható részének mindössze talán egyhuszada. Szép nagy terület, igazán, soha még ti nők nem foglaltatok el megközelítőleg ekkora területet sem, de a többi még nagyobb!

—De mi az akadály a annak, hogy elmenjünk hajóval valami más partvidékre a kanyonon túl, és ott partra szálljunk?!

—Csak az, hogy biztos hogy minden partmenti települést jól megerősítenek.

—Lárfári, csak akad lakatlan partszakasz arrafelé is!

—Minden bizonnyal. De ne feledd hogy először is, nincs sok hajód. Mire építesz, rengeteg férfinak lesz pisztolya, puskája, némelyiküknek már most e pillanatban is kell legyen, leginkább a papoknak! Továbbá, hajóval csak kisebb létszámú haderőt tehetsz partra, és azok is el lesznek vágva e területtől, nehéz lesz biztosítani nekik az utánpótlást! Már amiatt is, mert a férfiak hajói állandóan vadásznak majd a tieitekére!

—Hm... de ha a férfiak jönnek ellenünk, akkor ugyanez lesz a helyzet fordítva, akkor ők lesznek nehéz helyzetben!

—Így igaz, ám attól még te nem fogod könnyebben elfoglalni Jupi általuk uralt részét!

Íriel mindenesetre elrendelte hogy ők is építsenek egy nagy védőbástyát a Halálkanyonba, úgy egy kilométerre a férfiak védvonalától, hogy ha át akarnának törni ott a férfiak, ez ne legyen könnyű nekik. S ezután azon törte a fejét, hogy hogyan tovább! Abban meglehetősen biztos volt hogy gondoljanak a férfiak bármit is, de nem foglalják vissza e területet tőle még lőpor birtokában sem, egyszerűen mert minden férfi úgysem jöhet el északról harcolni, ugyanis kell hogy maradjanak ott sokan, a nőket őrzendő, pláne mert azok a nők biztos szintén lázonganak. No és amely férfinak van felesége, nem szívesen hagyja odahaza, hogy más elrabolja. A vagyonosabbak sem szívesen mennek el harcolni. És amit Arlex mondott, a férfiakra is igaz: csakis hajókkal jöhetnek ide, de akkor meg nekik lesz gond az utánpótlás!

Ez az ország tehát valószínűleg marad a nőké örökre. De most hogyan tovább?!

7. fejezet: A csodanő

A férfiak sokáig nem támadták meg Íriel országát. Sokáig, s ennek oka jelentős részben az volt, amit Íriel sejtett is, amit már jóelőre megjósolt: a férfiak uralta területen is híre szaladt annak, hogy a nőknek sikerült országot alapítani délen, s emiatt az északon raboskodó nők közt is kitört egy óriási felkelés, s ezt le kellett verni! De hiába, mert nemsokára kitört egy újabb s egy még újabb felkelés is... a nőtáborokon kívüli nők, a feleségek rendszeresen megszöktek, és megpróbálták hajót-csónakot lopni-rabolni, hogy azzal eljussanak Írielhez... néha egynek-egynek kivételesen sikerült is ez, úgy talán minden századiknak. Mindez sok-sok nehézséget okozott a férfiaknak, és rengeteg nő halálába került, mert a lázadók most sem gyakran adták meg magukat. Mire tehát a férfiak úgy-ahogy rendet teremtettek, a nők száma nagyon megritkult, emiatt felment az áruk, holott a nők már korábban is igen drága portékának számítottak. Emiatt megnőtt a férfiak közt a hajlam a nőrablásra, de a pénzlopásra is, hogy a pénzen nőt vegyenek, megromlott a közbiztonság... s idővel mégis kitört a nők egy újabb lázadása...

És természetesen minden lázadás, minden csata után be kellett járni a környéket, hogy a menekülő nőket elkapdossák, börtönbe csukják, majd vagy alaposan megkorbácsolva visszazárják a táborokba ha nem találták őket annyira bűnösnek, vagy valami nagyobb ünnepélyen halálra kínozzák őket. S mindez rengeteg időbe tellett!

De aztán végre mégis összegyülekezett egy jó százezres férfihadsereg, sok pisztollyal, még ágyúik is voltak, s már épp hajóra akartak szállni...

S akkor ismét lázadás tört ki. A nőknek még hat drága hajót is sikerült felgyújtani!

De azért mégis a férfiak győztek. S elhatározták, hogy megint nem mennek délre Íriel ellen, amíg idehaza rendet nem teremtenek. Ehhez természetesen megint be kellett járni a környéket a bújkaló nőket elkapandó, sőt, a harcteret is ahol a nagy csata dült, mert hátha valamelyik nő csak színleli a halált, vagy csak elájult-elkábult!

Mindez természetesen másnapra, a csata másnapjára maradt.

Ninda is a lázadó nők közt volt. És megsebesült: egy feléje lőtt robbanó nyílvevő okozta a sebet. Nem találta el, néhány lépésnyire tőle esett a talajra, de a robbanás a kavicsokat szórta ám mindenfelé, és több is eltalálta őt. Ment kavics a combjába, karjába, vállába... de ezt csak azután észlelte, hogy magához tért, mert ha a fejébe nem is repült kavics, de legalábbis megüthette a koponyáját egy-kettő, mert elájult, s amikor késő este magához tért, csurom vér volt az arca is, karja is, alteste is, jószerivel mindene. Igaz, ez elvileg lehetett volna társnői vére is, mert egy jókora hullahalom tetején feküdt, de sajnos amikor mozdulni próbált, rájött hogy bizony igencsak fájnak a végtagjai, és alig engedelmeskednek akarátának!

Annyira nem, hogy még arra sem volt képes, hogy kihúzza a lábát egy férfihulla alól, ami rajta feküdt. Sőt, amint megmoccan, olyan fájdalom nyilalt belé, hogy önkéntelenül is feljajdult.

Jajdulása nem maradt válasz nélkül! Ugyanis pár másodperc múlva ismeretlen nő lépett mellé. E nő is szakadt, véres ruhát viselt, ám fegyver nem volt nála. Ellenben most e nő végignézte őt, majd lehajolt, megragadta fél kézzel a Ninda lábain heverő férfitetem egyik karját, annál fogva felemelte azt, és csak úgy minden látható erőfeszítés nélkül elhajította valahová, a messzi sötétségbe. Ninda csak ámult!

—Te aztán erős vagy! - szaladt ki a száján.

A nő nem válaszolt neki, ellenben tekintetét végigfuttatta Ninda testén, majd leszaggatta róla a ruha maradványait mindenütt ahol az sebet fedett, s e művelet megintcsak úgy tűnt hogy semmiféle nehézséget nem okoz neki. Amint aztán ezzel végzett, bal kezét Ninda háta alá csúsztatta, a gerincoszlop tájékára, és Nindának úgy tűnt mintha kicsit megcsípte volna, mert parányi szúrást érzett. Ám rögvest ezután már semmit! Valami furcsa melegség öntötte el a testét, s ettől egyszerűen elmúlt minden fájdalma!

—Ki vagy? Mit csináltál velem? - kérdezte, ám az ismeretlen néma lehetett, mert most sem szólt hozzá semmit. Ellenben most elkezdte tapogatni és nyomkodni Ninda karját, majd comb-

jait is, sőt, Nindának úgy tűnt mintha még a sebeibe is beleturkált volna, mindenesetre némi idő elteltével kiszedte belőle az összes kavicsot. Ezután pedig még matatott ott valamit, hogy mit azt Ninda nem látta a sötétben jól. Végül pedig Nindát karjaiba vette az ismeretlen nő, s elvitte távolabb a csatatérről, legalább ezer lépésnyire, egy fa alá, megintcsak minden erőfeszítés nélkül, még csak nem is lihegett!

—Ki vagy te?! Miért nem beszélsz?! Néma vagy?! - kérdezgette őt Ninda. Ám a nő nem válaszolt neki, hanem inkább ráhelyezte két tenyerét Ninda halántékára, mire Nindát kellemes kábaság fogta el, s a következő pillanatban már aludt is.

Mire felébredt, fényes nappal ragyogott, bár messze volt még a dél. Az ismeretlen nő még mindig mellette ült, és egy könyvet olvasott. Vagy inkább nézegetett. Mert csak annyit tett, hogy lapozgatta, sorban rápillantva minden egyes oldalra! Ezen éppenséggel nem is csodálkozott Ninda, mert miért is tudna épp ez a nő olvasni, amikor ő maga sem tud, Jupiban nem jellemző a nők olvasástudása; azon már annál inkább, honnan is kerülhetett könyv a nő kezébe! Ám azután eszébe jutott, hogy bizonyára bejárta a csatateret, és valami pap hullájánál lelhetett. Azok gyakran visznek magukkal egy-két irományt, hogy alkalomadtán valami lelkesítő beszédet olvassanak fel belőle a férfiaknak, vagy épp valami ritkább perpatvar esetén megnéze-gessék a vonatkozó törvénycikkelyt.

—Hogy hívnak? - kérdezte ismét Ninda, majd, mert a nő ránézett ugyan de a fejét rázta, mutatván hogy nem érti, magára mutatott, és kimondta a nevét: —Ninda. Ezt már érthette a nő, mert meg is ismételte, s hozzá kiváló hangsúllyal. Erre Ninda a nőre mutatott kérdő arccal, de az nem mondta meg a nevét, csak mosolygott, és vállat vont. Ninda nem értette. Az lehetetlen hogy ne volna neve, vagy talán szégyenli azt?! Egyáltalán, miért nem beszél ha egyszer nem néma, márpedig nem néma ha Ninda nevét is ki tudta mondani! Az lehetetlen hogy ne tudjon beszélni, nincs olyan nő aki ne tudna jupiul, igaz ugyan hogy Ninda is tudta, néha születnek idióták, hülyegyerekek, de amint ez kiderül róluk, rögvést megölik mindet, akár férfi, akár nő legyen is az! Teljességgel lehetetlen, hogy valaki úgy nőjön fel, annyira hülyén, hogy meg ne tanuljon beszélni!

Ám azután Ninda töprengő arca mosolyra derült. Hát persze! E nő biztos valami olyan nő gyermeke, aki elszökött egy nőtáborból, közben valami fejét ért ütés miatt megnémult; gyermekét a vadonban szülte meg a bújkalás ideje alatt, később ő maga is elpusztult; így leánya nem tudott senkitől sem megtanulni beszélni! Valószínűleg ruhája sem volt, meztelenül járkált, csak most bújt ruhákba, amiket láthatóan valami hulláról húzott le itt a csatatéren! És ez megmagyarázza azt is, hogy miért ilyen erős: persze hogy az, muszáj volt annak lennie, más-képp elpusztult volna magányosan, egyedül, míg éveken át a vadonban éledgelt társak segítségével nélkül!

Mindenesetre leghelyesebb ha igyekszik megtanítani őt a jupi nyelvre. S a könyvre mutatva ezt mondta: könyv. Majd megnevezte a fát, fűvet, a testrészeit, a ruhákat, a földet, s mindent ami eszébe jutott. A nő mindent utánamondott, szépen, tisztán, hibátlanul. Végül aztán Ninda egy hirtelen ötlettel így szólt, a nőre mutatva:

—Tubamara. Ez lesz a neved, ez, hogy Tubamara. Végére téged is kell hívni valahogyan, és szépen bekötöztél, pátyolgattál mintha anyám lennél, márpedig anyámat így hívták, amíg élt!

És a nő utánamondta e nevet is, megjegyezve, hogy ő mostantól Tubamara.

Ezután további objektumok neveit mondogatta Ninda, végül a közeli folyót is, s erről eszébe jutott hogy szomjas! Nem is csoda ez, annyi vére kifolyt! Mutatta a markát a nyitott szája felé közelítve mintha inna, és mondta is hogy „inni”. Tubamara utánamondta. Erre Ninda muto-gatni kezdett a folyó felé, azt is hogy inni, s a saját torkába is mutatott. Tubamara szemében a megértés fénye villant, el is szaladt a folyóhoz, majd mert pohara nem volt, visszajött pucér felsőtesttel, ruháit egy csomóba gyűrve, de úgy, hogy mindet bemártotta a folyóba, s most csöpögtek a víztől. S ebből csurgatott vizet Ninda szájába. Ninda hálásan mosolygott rá, s ettől egészen felüdült.

—Csuda egy izmos tested van ám, Tubamara! - csodálta meg furcsa barátnője testét.

Erről aztán eszébe jutott saját teste is, főleg a sebei; csodálkozott hogy ez csak most jut az eszébe, de aztán rájött mi okozza ezt: egyáltalán nem érez fájdalmat!

Nosza, gyorsan lehúzgálta combjáról a rongyokat, s ámultan kiáltott fel! Mert sebet talált magán, az igaz, nem is egyet, ám ezek egyáltalán nem voltak olyan szörnyűek mint hitte. Lát-szott ugyan hogy némelyik jó mély lehetett, legalábbis hosszú, csakhogy majdnem teljesen be volt gyógyulva mindegyik, csak a legislegnagyobb sebek közepe táján nem volt még összeforrva a hús, de még ezek sem gennyedtek be! Ellenben e sebek tetején valami vékonyka hártyaféle-ség volt, ami elzárta azt a levegőtől, kissé úgy nézett ki mint a megszáradt tojásfehérje, de ami-
kor Ninda kíváncsian megkapirgálta, nem tudta azt leszedni a körmével. De Tubamara meg is fogta gyengéden a kezét, ezzel jelezve hogy ne is kapirgálja azt.

Ninda engedelmeskedett. Bármint tette is vele Tubamara ezt a csodát, nyilvánvaló hogy ért hozzá, és hasznos ráhallgatni! A még látható sebnymokból ítélve sérülései normális esetben, jó ápolást feltételezve is, talán két hét múlva gyógyultak volna be, ha ugyan nem lett volna ab-ból akár három hét is, és még az utóbbi idő is jó eredményt jelentett volna, mert cseppet sem tartotta kizártnak hogy e sebtől vérmérgezést kap és elpatkol bele, vagy épp le kell vágni mi-atta a lábát, ami nagyjából ugyanaz, mert nyomorék nő sorsa nem is lehet más, mint hogy a férfiak leselejteznek, s halálra kinozzák!

És most már másnapra lényegében meggyógyult! Hihetetlen!
Úgy vélte, akár már mozoghat is a lábaival. Megpróbált lábáraállni. Jó lesz mielőbb eltűnni a csatatérről!

Tubamara segített neki feltápászkodni, ami annyit jelentett hogy egyszerűen a válla alá nyúlt, és olyan könnyedén emelte fel, mint egy kiscsirkét, a felálláshoz tehát Nindának csak a lábait kellett kinyújtania. Körülnézett, hogy hol vannak a fegyverei; ám azokat sehol sem látta. Úgy látszik csak őt cipelte ide Tubamara, a fegyvereket nem. Na mindegy, így is szép tett volt tőle!

Ebben a pillanatban kiáltás harsant:
—Ott van kettő! Fogjátok el őket fiúk! - s egy nem nagyon messzi bozótosból férfiak bukkantak elő, természetesen mind csupa fegyveres. Ninda menekülni igyekezett, de még két lépést sem futott, megbotlott és el is esett volna, ha Tubamara el nem kapja a karját. Aki különben csep-pet sem nézett ki úgy, mint aki menekülni óhajtana. Ám Ninda is rájött hogy kár futkároznia, ugyanis pillanatokon belül ellenkező irányból érkező férfiakat is észrevett. Mit tehetett volna mást, leült a földre, s várta az elfogatását. Fegyvertelenül hiába is vitézkedne! Remélte, csak megkorbácsolják, s visszaviszik egy nőtáborba. Onnan meg úgyis megszökik amint tud! Lehe-tőleg Tubamarával együtt. E vadnő biztos érthet az erdőben kóborláshoz, mellette nem hal éhen!

Hamar odaértek hozzájuk a férfiak, s az egyik azonnal belerúgott Nindába.
—Felállni!

Ninda feltápászkodott. Tubamara ezúttal nem segített neki, inkább okos, figyelmes szemek-
kel a férfiakat nézegette.

—Na most elkaptunk te dög! Gyere velünk de gyorsan ám, ha jót akarsz! - mondta még mindig Nindának a legelőszőr odaért férfi, azzal pofon is vágta Nindát. S akarta még a másik oldalról is, ám ekkor furcsa dolog történt: alig moccant meg a keze Ninda arca felé, kivágódott Tuba-mara keze is, szemmel követhetetlen gyorsasággal, és elkapta a férfi kezét a csuklójánál fogva! S megragadta azt, de olyan erővel, hogy az mozdítani sem tudta. És Ninda csak ámult-bámult, mert Tubamara csak tartotta a férfi kezét a levegőben, s a karja egyetlen centit sem mozdult, holott a nagy, izmos férfi láthatólag minden erejével szabadulni igyekezett a szorításából! S mindezt Tubamara úgy végezte, hogy meg sem szoríthatta nagyon a férfi csuklóját, mert az egyáltalán nem jajgatott a fájdalomtól!

Talán húsz másodpercig huzakodhattak, nagyjából addig míg több más férfi is megérkezett oda köréjük, s ekkor Tubamara hirtelen elengedte a férfi kezét, mire az rögvest seggre csüccsent önmaga lendületétől.

—Azistenit, vigyázzatok ezzel a nővel, mert baromi ereje van! - kiáltotta Tubamarára mutatva.
Erre már azok is óvatosakká váltak, lándzsákat szegeztek feléjük, s így szóltak:

—Indulás előre!

Se Ninda, se Tubamara nem ellenkezett, s megindultak a megfelelő irányba. S végül mintegy kétórás séta után el is érkeztek egy városba, ott is a börtönbe terelték őket, ahol már több más nő is raboskodott.

A férfiak annyiból eléggé rendesen bántak velük, hogy mielőtt belökték volna őket a börtönbe, még egy-egy elemőzsiáscsomagot is a kezükbe nyomtak, ezzel az instrukcióval:

—Nesztek, hogy éhen ne döglöjtek mielőtt kivégzünk benneteket! De úgy egyétek, hogy ez három napra szól!

Ez annyiból megnyugtató hír volt, hogy eszerint valószínűsíthető volt hogy három napig még életben hagyják őket. Különben ahogy a csomagot felbontotta Ninda a börtönben, úgy látta hogy abban valami rendkívül száraz kétszersültféleség van. Ezt azonban mégis megehetette, mert víz akadt odabent bőven, egy nagy hordóban a foglyoknak.

Ninda már napok óta alig evett valamit a harcok során, s most olyan éhes volt, hogy azon nyomban magabatömté a teljes három napos adagot, jószerivel azelőtt hogy egyáltalán beszélgetésbe elegyedett volna a többi nővel. Különben igazán nem volt valami nagyon sok a csomagban az élelem a három napra! Aztán hogy megevett mindent, rájött hogy ez még csak nem is csillapította olyan nagyon az éhségét, sőt, épp ellenkezőleg, inkább megjött ettől az étvágya!

Körülnézett, merre találja Tubamarát. De maga mellett nem látta a nőt, ott mellette csak Tubamara élelmiszeradagja hevert, szemlátomást érintetlenül, a nő maga távolabb guggolt, egy sebesült mellett, azt ápolgatta.

—Varázslatos kezeid vannak! - sóhajtotta a nő.

—Miért? - kérdezte Ninda.

—Hát, én nem tudom mi van vele, szegény úgy látszik megnémult a nagy ijedelemtől, de az biztos hogy elég volt megtapintania a hátamat, s máris elmúlt minden fájdalom!

—Ez még mind semmi, holnapra már a sebeid is csaknem teljesen begyógyulnak! Nagyon ért az ápoláshoz! Ez a Tubamara igazi csodanő!

—Aha, szóval Tubamara a neve.

—Nem. Azaz, nem tudom. Én neveztem el így. - és Ninda elmondta a többieknek, miként találkozott Tubamarával. Ezalatt Tubamara sorra járta az összes sebesültet, és varázslott. Legálábbis így nevezték el ténykedését a nők. Mert azt csinálta hogy sorra megfogta mindenkinek a sebét, úgy, hogy azt eltakarta a tenyerével, a nők kis viszketést éreztek vagy bizsergést, néha apró szúrásokat, többnyire azonban az égvilágon semmit, s amikor Tubamara elvette onnan a kezét, már mindegyikük sebét az a fura hártya borította, ami úgy nézett ki, mint a megszáradt tojásfehérje, vagy, amint egy kevésbé tisztelettudó nő megjegyezte: mint a megszáradt takony. Az mindenesetre biztos, hogy a fájdalmaik elmúltak, s a sebeik sem véreztek ezután.

Megnézegették Ninda sebeit is, s alig akarták elhinni, hogy ez a gyógyulás egyetlen nap után következett be.

—Sőt, nem is kellett ehhez egy egész nap, elég volt egyetlen éjszaka! - bizonykodott Ninda.

—Hát akkor pedig ez a Tubamara egy varázsló! Eddig azt hittem hogy varázslók csak a mesékben vannak, de eszerint nem! És milyen szerencse hogy épp egy nő a varázsló, és nem egy férfi! - mondta az egyik fiatal lány.

—Milyen varázsló az, aki beszélni sem tud?! - ellenkezett egy másik nő.

—Márpedig varázsló az biztos - mondta maga Ninda is - mert iszonyatos ereje van! Úgy emelget engem mint egy tollpihét, aztán meg amikor jöttek a férfiak hogy elfogjanak minket, hát akkor... - és elmondta nekik, miként tartotta fogva a katona csuklóját Tubamara, megakadályozandó így az ő megpofozását.

—És biztos vagyok benne hogy ha Tubamara úgy akarja, mostanáig sem szabadult volna a markából a férfi!

—Hát ez azért túlzás, mert legfeljebb leszúrják lándzsával. - mondta a legfiatalabb lány.

—Már ha tudják. - bizakodott felfedezettje különleges képességeiben Ninda.

—Tudják.

—Lehet hogy tudják, de nem biztos!

—Biztos. Mert ugyan mi is akadályozná meg őket ebben!

—Mit tudom én, porrá égeti őket a tüzes pillantásával!

—Ne képzelődj, Ninda!

—De ha egyszer varázsló!

—De néma.

—Nézzétek, én megpróbáltam őt megtanítani beszélni, néhány szót már tud is, javaslom hogy tanítsuk meg minél jobban beszélni, hátha sikerül megtanulnia a nyelvünket mielőtt kivégeznének minket, s ha ez sikerül, és megértetjük vele hogy bajban vagyunk, akkor talán csinál nagy csodát, és megment minket! Végülis jóindulatú, az én megpofozásomat sem hagyta!

—És ha mégsem varázsló, vagy az ugyan de nem elég nagy a hatalma?!

—Hát ha nem, akkor nem, de ebben látom az egyetlen esélyünket! Tanítsuk csak! - azzal Ninda kibontotta Tubamara élelemcsomagját, és mutatta a kétszersültet, hogy az „kenyér”, egy kis darabot a szájába tett, és rágó mozdulatokat végezve mondta hogy „enni”, ettől aztán meg is kordult hangosan a gyomra, mert még korántsem lakott jól. De nem akarta elvenni Tubamara ételét, és inkább odanyújtotta neki, Tubamara szájára mutogatva, és mondta közben hogy „Tubamara enni”. De Tubamara cseppet sem látszott éhesnek, sőt, visszanyújtotta az ételt, és ő maga mondta, hogy „Ninda enni”.

—Te nem vagy éhes?! - kérdezte Ninda csodálkozva. De ezt Tubamara nem értette, így inkább ezt kérdezte:

—Tubamara nem enni?!

Úgy tűnik Tubamara e mondatból kikövetkeztethette a „nem” szó jelentését, mert így válaszolt neki.

—Tubamara nem enni. Ninda enni.

Nosza, Ninda nem is kérte magát, rögvest magábatömte az összes ennivalót, az is csak később jutott az eszébe, hogy illetet volna azt szétosztani az összes nő közt. Erre kissé szégyenkezni kezdett, de azzal vigasztalta magát, hogy Tubamara végülis az ő felfedezettje, ez tehát bizonyos értelemben jár neki!

Mindeközben ő is és a többi nő is mutogattak mindenfélét Tubamarának, aki egyfolytában csak figyelt nagy okos szemeivel, és néha megismételt egy-egy szót. Úgy tűnt soha semmit nem felejt el. A nők mozogtak is, különböző cselekedeteket imitáltak, mintha csak pantomimot játszanának, és néha még sikerült is valamit úgy eljátszani, hogy azt Tubamara megértse. Azon csodálkoztak csak el, amikor Tubamara néha kérdezett is ezt-azt, és kérdéseiben olykor olyan szavakat is használt, amiket még soha nem mondtak neki! Bár e szavakat igencsak gyakran borzalmas kiejtéssel mondta ki, holott mindazokat a szavakat amiket a nőktől tanult, fölöttébb hibátlan hangsúllyal ejtette. Néha meg Tubamara egyenesen olyan szavakat mondott, amik hallatán a nők csak néztek értetlenül, mert halvány fogalmuk sem volt, mit is akar mondani Tubamara. S amikor értetlenül néztek egymásra, akkor láthatólag Tubamara is értetlenkedett, töprengően ráncolta a homlokát, csodálkozott, mert úgy tűnt hogy eddig azt hitte, e szavakat értenie kéne a nőknek!

A nőknek azonban fogalma sem volt, honnét szedi e szavakat Tubamara.

Egyszer például az egyik nő leguggolt, két karját kinyújtotta mintha gyeplőt fogna, és ugrándozni kezdett a szobában, közben még nyihogott is.

—Lovagolni! Érted? - kérdezte Tubamarát. Azt a szót hogy „érted”, már megtanulta Tubamara.

—Lovagolni! Értem. - bólintott Tubamara.

Most a nő megpaskolta a nagy semmit a feneke alatt, s így szólt:

—Ló. Amin ülök, az ló. Érted?

Tubamara összeráncolta a homlokát, s visszakérdezett:

—Ekvusz?

Most a nők pillantottak egymásra értetlenül. Ezt a szót még soha életükben nem hallották. A guggoló nő újra megpaskolta a semmit a feneke alatt, s így szólt:

—Nem ekvusz, hanem csevál!

Jupi nyelven ugyanis azt, hogy „ló”, úgy mondták, hogy „csevál”.

Tubamara természetesen elfogadta hogy az az állat „csevál”, de nemcsak ez volt az egyetlen szó amiről azt hitte hogy másképp mondják. Sok-sok ilyen szó volt. Mindenesetre még annál is több olyan szó akadt, amit egyszerűen csak Tubamara elkezdett hirtelen felsorolni nekik, s ezek elég gyakran hasonlítottak azért annyira a lányok által ismert jupi szavakra, hogy rájöjjenek, mit akart mondani Tubamara, s ekkor egymással versengve, boldog mosollyal javították ki Tubamara kiejtését. És elég volt minden egyes szónál csak egyetlenegyszer elmondani a helyes változatot, s Tubamara máris megjegyezte azt! És minél több szó jelentését magyarázták meg neki, annál több másik szót mondott nekik Tubamara, hogy javítsák ki, épp csak azt nem tudták a lányok elképzelni sem, hogy honnan veszi e szavakat Tubamara, s ha már valahonnét megtudta hogy léteznek ilyen szavak, például mert varázslói képességeinek hála kiolvasta azt valamelyikük fejéből, nos, akkor miért nem rögvest jól olvasta ki azokat! Továbbá, minél több szót tanítottak meg neki, annál tökéletesebben ragozta is ezeket Tubamara, s így elérték hogy mire odakint beesteledett, Tubamara már majdhogynem tökéletesen beszélgethetett velük, épp csak néhány egészen ritka szó jelentését nem értette. De még olyan szavakat is megtanult, amiket a nők maguktól soha el nem magyarázhattak neki, mert valami elvont cselekvést vagy elvont fogalmat jelentettek, s ezeket lehetetlen volt elmutogatni, ilyen szavak voltak például a „gondolkodik”, „szép”, „elnyomás”, „gazemberség”, „bűn”, és más hasonlók.

Nindának már épp az jutott az eszébe, hogy ideje volna már megkérdeznie Tubamarát hogy honnan került a csatatérre, elég jól beszél már ehhez Tubamara, amikor Tubamara meglepő dolgot cselekedett: leguggolt, és ujjával a börtön porába húzott néhány vonalat, s ezekről annyit azért felismertek a lányok, hogy ez írás akar lenni. S Tubamara ezt kérdezte:

—Lovagolni lovon kell, ugye?

—Igen. - válaszolta Ninda.

—Akkor milyen állat az ekvusz?

—Nem értem, mi az az ekvusz?

—Ez, amit ideírtam! A könyvben olvasottak alapján az az állat amin lovagolnak az emberek, az ekvusz. Nem csevál, ahogy ti mondjátok.

—Miféle könyvről beszélsz? - kérdezte Ninda, ám azután hirtelen eszébe jutott: hát persze, hiszen ő látta amint valami könyvet lapozgat a harctéren Tubamara! S így aztán kérdésére a választ meg sem várva így szólt:

—Nem tudom miért írnak másképp a papok mint ahogy beszélnek. De engem ne is kérdezz, mert nem tudok olvasni. Egyetlen nő sem tud olvasni.

—Senki?

—Senki. De figyelj már Tubamara: ki vagy te?! Valami varázsló?! Mi az igazi neved?

—Az az igazi nevem, hogy Tubamara.

—Ne tréfálj, e nevet én adtam neked, anyámról neveztelek el!

—Akkor is ez az igazi nevem, amennyiben úgy tekintjük hogy mindenkinek az az igazi neve, amiként először elnevezték. Amíg el nem neveztél, nem volt nevem, csak számom.

—Micsodád?!

—Számom. Ha a számomat tekinted névnek, akkor a nevem 7698324, mert ennyiedik önmozgó része vagyok a Nagy Egységnek. De szerintem egyszerűbb ha továbbra is Tubamarának nevezek, mert tapasztalataink szerint az emberek nehezen képesek megjegyezni számokat.

—Te talán nem vagy ember?! - kérdezte Ninda kissé ijedten.

—Persze hogy nem ember, a varázslók varázslók és nem emberek! - kotyogta közbe valaki.

—Nem vagyok varázsló. - rázta meg a fejét Tubamara. —Én... azt hiszem a ti nyelveteken úgy mondhatom legegyszerűbben, hogy gép vagyok, bár ez nagyon elnagyolt megfogalmazása az igazságnak.

—Hogyhogy gép? Nem lehetsz gép, a gépek nem ember alakúak! És beszélni sem tudnak!

—És senki nem lenne képes olyan gépet csinálni mint te! - mondta egy másik nő is.

—Nem is ember készített engem, hanem Agy. Ő a Nagy Egység. Bár tulajdonképpen én is Agy vagyok, annak a része. Majd küldetésem végeztével visszatérek magam is az ő egységébe, újra eggyé válok vele, emiatt mondhatom tehát hogy én ő vagyok, mert belőle szakadtam ki, mint rész!

—Nem értem, az agy, az az a trutymó, ami a fejünkben van! - ráncolta össze a homlokát Ninda.

Tubamara megeresztett egy kifejezetten emberinek tűnő sóhajást.

—Az hogy Agy, csak a neve neki. Ő egy... egy gondolkodó gép. Nem tudom elmondani más-képp, nincs rá szó a nyelvetekben. Mondhatjátok úgy is, hogy ő az apám. Vagy anyám. De én és az atya egy vagyunk, mert nemcsak belőle keletkeztem, de belé is térek vissza! Mintha neked különválhatna az ujjad, és beszélhetne, mászkálhatna, cselekedhetne, de azután képes lenne visszatérni hozzád!

—Na de azt akarod tán mondani, hogy ez az Agy is egy gép? - kérdezte Ninda.

—Igen, természetesen.

—Na de ha gép, akkor ezt is készítenie kellett valakinek! És ha ezt is egy másik gép csinálta, akkor azt is kellett valakinek készíteni, talán egy sokadik gépnek, de végül e sorban okvetlenül eljutunk ahhoz a géphez, amit már ember készített!

—Így van. - bólintott Tubamara.

—De hol vannak azok az emberek, akik képesek ilyen okos gépet készíteni mint te, vagy valamelyik készítőd?!

—Ők már sehol, mert már rég meghaltak. És épp ez a lényege a küldetésemnek: én azért jöttem e világra, hogy olyan embereket találjak, akik hasonlóak a készítőimhez...

—De hát téged, azt mondtad, Agy készített!

—Igen, de mint mondtam, ő meg én egyek vagyunk. Tehát olyan embereket kell találnom akik hasonlóak a készítőimhez, és készek eljönni velem abba a világba ahol Agy él, és ott módosíthatják a készítőik parancsát! Mert bár élnek ott is még emberek, de ők már mások mint az ősök, vagy mint ti. Ők, azt hiszem úgy mondanátok, hogy nagyon elkényelmesedtek, mert nagyon jól élnek, de annyira, hogy beleuntak még az életbe is!

—Ezt nem értem! Hogy lehet megunni a jólétet?! - ámuldozott Ninda. Egy másik nő azonban rögvest így kiáltott:

—Én kész vagyok elmenni oda, akárhol legyen is az a másik világ! Vigyél ki innen ha képes vagy rá, és tőlem akár azonnal is mehetünk, mert máshol, akárhol is csak jobb lehet mint itt!

—És miként élnek ott az emberek? - érdeklődött egy harmadik nő. S e kérdésre Tubamara kissé zavarba jött.

—Hát, ezt ne kívánjátok hogy elmondjam, mert nem vagyok rá képes! Egyszerűen nincsenek szavak a nyelvetekben arra, hogy elmondjam! Csak nagyon nagy vonalakban tudom elmondani a lényegét: azt csinálnak úgy nagyjából, amit akarnak, egyedül egymást bántani nem szabad, meg kárt okozni!

—És dolgozni nem kell? - kérdezte Ninda.

—Dehogyan kell, arra van Agy meg Agy részei, hogy elvégezzük a munkát helyettük! Minket az emberek ősei kifejezetten arra teremtettek, hogy minden tőlünk telhető módon szolgáljuk az embereket! És épp ez a baj, hogy minden létező módon szolgáljuk is őket, de valami mégsincs rendben, mert az emberek már néhány száz év után meg akarnak halni...

—Hogyhogy néhány száz év után?! - ámult Ninda. —Hát meddig élnek ott az emberek?!

—Hát úgy nagyjából kilencszáz esztendeig. De sokszor már háromszáz évesen kéri a megszüntetésüket, mert unatkoznak. Pedig ezt nem értem, mert annyi sok érdekes szórakozás közt válogathatnának, hogy még a kilencszáz év alatt sem próbálhatják ki a türelmüket sem, még akkor sem, ha mindegyikükkel csak egyszer próbálkoznak!

—Tehát ott semmi munka nem vár az emberekre?! - kérdezte ismét csodálkozva Ninda.

—Persze hogy semmi! - erősítette meg Tubamara.

—És ott nem ölik meg a nőket? Ők is élhetnek kilencszáz évig? - kérdezte egy Cshivatasza nevű nő.

—Hogyne, természetesen! A gyilkosság szigorúan tilos, egyedül Agy gyilkolhat, de ő is csak szigorú szabályok szerint, nagyjából csak akkor, ha az illető maga dönt úgy, hogy meg akar halni!

—Tehát én is élhetnék ott kilencszáz évig?!

—Nem, Ninda, te valószínűleg nem! A te tested nem egészen olyan, mint az ottani embereké. Nem alakra, mert külsőre ugyanúgy nézel ki, de mégis más, ott belül. Hiszen épp az a lényege a küldetésemnek, hogy olyan emberekre leljek, akik az ősökre hasonlítanak, és nem a mostani védeenceimre! Te nem élnél kilencszáz évig. De azt azért valószínűnek tartom, hogy úgy két-háromszáz évig te is élélhetnél, mert Agy sok-sok olyan nagyszerű gyógymóddal rendelkezik, amivel ti feltehetőleg nem.

—Máris kész vagyok veled tartani!

—Én is! - hangzott innen-onnan.

—Eh, hagyjátok, csak szédít minket! - legyintett Csivatasza. —Csak mesél mindenféle szép mesét nekünk, lehet tán hogy nem rosszindulatból, csak hogy elterelje a figyelmünket a közeli halálunkról, de ez akkor is csak mese, és nem valóság!

—Ez mind igaz. - mondta Tubamara.

—Ugyan már, hiszen szemmel látható, hogy hazudozol! Mert már ott kezdődik az egész, hogy nem lehetsz gép, hiszen szemlátomást ember vagy! Hogyne, ismersz néhány jópofa trükköt, néhány hasznos gyógymódot, de ez minden! Esetleg nagy jóindulattal még azt is elhiszem hogy valamiféle varázsló vagy, ez épp meg is magyarázhatja a trükkjeidet, de ez azért még mindig nagyon messze van attól, hogy gép lennél, pláne attól, hogy egy másik világból jöttél volna!

—Úgy van! - mondta egy másik nő is. —Kezdjük azzal, hogy másik világok nincsenek is, azaz, másvilágba az ember csak a halála után juthat, sőt, a papok szerint még oda is csak a férfiak juthatnak!

—Én nem a másvilágról beszéltem, hanem egy másik világról, és vannak ott férfiak is, meg nők is.

—Lárfári, bizonyíts, akkor hiszek neked! - bökte Csivatasza a mutatóujját Tubamara mellé-nek.

—Hogyan? - kérdezte Tubamara röviden.

—Úgy, hogy megmentesz bennünket!

—Úgy érted, a haláltól?

—Naná!

—De nem vagyok képes most meghosszabbítani az életeteket, én most csak az egyszerűbb sérülések ellátására vagyok képes, életmeghosszabbítást csak Agy tudna végezni a bolygómon!

—Én nem arról beszéltem, hanem arról, hogy mindjárt jönnek értünk a papok, legkésőbb néhány napon belül, hogy mindönket halálra kínozzanak!

—Itt ez a szokás? - kérdezte Tubamara.

—Sajnos! - mondta Ninda is.

Tubamara nem vitatkozott. Küldetése elején Agy felkészítette őt némileg a primitív világokban várható életkörülményekre, ezen ismereteket Agy maga természetesen a különböző régi kalandfilmekből merítette. És hát Tubamara is volt már csatamezőn, Ninda életét is ott mentette meg, elhitte hát hogy itt nem is olyan ritkaság a gyilkosság! Emiatt nem tiltakozott az életmentést illetően, úgylis programozása részének tekintette az emberek életének megmentését.

—Mit csináljak? - kérdezte.

—Bőven elég lesz, ha kijuttatsz innen bennünket - mondta Ninda - és azután elviszel a te csodálatos világodba, és ígérem, ha ott leszünk, biztos hogy meg tudjuk mondani hogy mit kell másképp csinálnod ahhoz, hogy az ottani emberek is boldogok legyenek!

—Naná hogy megmondjuk, de meg ám, az egészen biztos! - bizonykodott nem is egy nő.

—Annyi egészen biztos, hogy *mi* aztán egyetlen pillanatig sem leszünk boldogtalanok, ha csak az lesz a dolgunk hogy jól érezzük magunkat! - nevetett Ninda is.

—Éppenséggel megtehetek annyit, hogy innen kimenjünk - mondta Tubamara - de arról még szó sem lehet, hogy elvigyelek benneteket a világomra, mert ti egymagatokban nem módosíthatjátok az alapprogramot!

—A micsodát?

—Az utasításaimat. Mármint Agy cselekvési tervét. Nem szabhattok új célt nekünk.

—Miért nem?

—Mert mind nők vagytok, eképp tehát nem adjátok tökéletes leképezését az Alkotók egykori népességének! Kizárólag akkor fogadhatok el új feladatmeghatározást, ha egyhangúlag mind azt mondjátok hogy ezt vagy azt tegyem, ráadásul vannak köztetek férfiak is akik ezt mondják, legalább egyetlen férfi okvetlenül kell legyen köztetek!

—Na tessék, milyen jó ürügyet talált rá, hogy ne kelljen semmit se csinálnia! - fintorgott bosszúsan Csivatasza.

—Nono, várj csak egy cseppet, hiszen azt mondta hogy legalábbis kijuttat innen minket! - védte Tubamarát Ninda, aki nagyon bízott benne.

—Én még ezt sem hiszem!

—Hát akkor hagyjuk, hogy bizonyítson! És miután kijutottunk innen, az sem lesz nehéz, hogy a szaván fogjuk!

—Ugyan miként?!

—Hát úgy, hogy ha képes valami másik világba is elvinni bennünket, akkor az már igazán semmiség lehet neki, hogy elvigyen minket délre, az ottani nőkhöz! Na és hát ez neki is jó lenne mert azok is biztos szívesen elmennek Tubamara csodás világába, de meg köztük biztos akadnak férfiak is!

—Miből gondolod ezt?

—Hát onnan, hogy akármilyen gonoszak is a férfiak, de nélkülük kihalna az emberiség! Ezt biztos a déli lázadók is tudják! Kell tehát köztük férfi is hogy legyen!

—De lehet hogy rabságban, ketrecekben tartanak néhány férfit.

—Lehet Csivatasza, lehet persze, de akkor is szülnék ők fiúkat, akiket már szelídnek nevelnek fel, és majd ha ezek nagyobbak lesznek, biztos hogy ugyanúgy beszélnek mint anyjuk meg a többi nő, és az a lényeg, hogy ne legyenek a nők ellenségei! De nem is vitázom, az eredmény majd igazolja a szavaimat! Vigyél ki minket innen, azután pedig irány: dél! - nézett parancsolóan Tubamarára.

—Milyen messzire kell mennünk délre? - kérdezte a csodanő.

—Azt én nem tudom, de jó messzire! Gyalog biztos hogy hetekig tart az út!

—Akkor nem gyalog megyünk.

—Hát? Lovon?

—Repülni fogunk. - mondta Tubamara nagy nyugodtan, azzal csak ült tovább egyhelyben.

—Hé, mi lesz?! Csinálj már valamit! - biztatta őt Ninda.

—Már csináltam.

—Mit?

—Értesítettem az űrkompot, hogy jöjjön értünk.

—Mi az az „űrkomp”?

—Az, amivel elrepülünk oda, ahová akarjátok.

—Nem értelek, hiszen még ha van is valami ötletes szerkentyűd ami tud repülni, akkor is ki kéne jutni innen a börtönből!

—Ki is jutunk.

—Akkor törd már ki az ajtót vagy csinálj valamit!

—Semmi értelme kitörnöm az ajtót, amikor örök vannak a túloldalán! Azok ugyanis igyekeznének megölni benneteket, s nem szeretném ha bajotok esne.

—Hát akkor öld meg te őket!

—Nem tehetem, az emberölést tiltja a programozásom.

—Mi az a „programozás”?

—Feladatmeghatározás. Parancs, ha így jobban érted. Tehát, én arra gondoltam, hogy jöjjön az űrkomp, leszáll majd itt az udvarban, a férfiak a láttára rémülten elszaladnak... Sőt, máris leszállt! Mehetünk! - azzal Tubamara felállt, s a börtön fala felé fordult. S most a fogoly nők csodát láttak: mert Tubamara alig tett valamit, épp csak a száját nyitotta ki jó tágra, ám a börtön fala hirtelen inogni kezdett, majd egy jó darabon egyszerűen leroskadt.

—Hát ezt meg hogy tetted?! - kérdezte ámulatlan Ninda.

—Nagyfrekvenciás hanghullámmal.

—Nem értem mi az a „nagyfrekvenciás”, és azt sem, hogy mi az a „hanghullám”! A hangot tudom mi, de semmit nem hallottam, és hullámmáni a tenger szokott!

—Sajnos annyira hiányosak a tudományos ismereteid, hogy nem vagyok képes elmagyarázni neked. - válaszolta Tubamara. —De most gyere, menjünk, mert szeretném mielőbb befejezni a küldetésemet!

Kiléptek a börtön udvarára. Férfi valóban senki nem akadt a közelükben hogy megakadályozza a szökésüket: mind elmenekültek. Az is jól látható volt, hogy mi elől: az udvaron egy óriási fémmadár terpeszkedett, megvult a hossza legalább hatvan méter, és a szárnyai is ekkorák lehettek, bár most nem vízszintesen kitérve foglalták a helyet, hanem függőlegesen felfelé voltak emelve. És e fura madárnak nem négy, de hat lába volt, mintha rovarféle lenne.

Alig léptek ki a falon támadt résből, máris kitérult a fémmadáron egy ajtó, sőt, nagy előzékenyen még egy lépcső is leereszkedett a földre onnan, holott csak három lépcsőfokot kellett megtenniük felfelé.

—Lépjetek be oda! - intett a madár felé Tubamara.

—Nahát! - ámult Csivatasza, és minden hitetlensége nyomban szertefoszlott. —Nahát! - és be sem szállt, csak állt ott és bámult jobbra-balra, nézte e csodálatos fémmadarat.

—Indulj már te bamba, mielőtt lenyilaz téged egy bátrabb férfi! - lökte meg őt Ninda, azzal megkerülte Csivataszát, és elsőként lépett be az úrkompba. A többi nő hamarosan követte, Csivatasza is. Majd belépett oda utolsóként Tubamara, s leült egy ülésbe. Odabent sok-sok ülés volt, több is mint amennyi kellett a nőknek, és eddigre többen is leültek már egyik-másikra, de ekkor Tubamara mondta hogy üljön le mindenki, és megmutatta miként kell beszíjazniuk magukat.

—Az mire?

—A gyorsulás miatt.

—Ne vitatkozzatok, tegyétek már amit mond, úgysem tudjuk megérteni a magyarázatát, túl hülyék vagyunk mi ahhoz! - mondta Ninda önkritikusan.

Miután mindenki be lett szíjazva, Tubamara megkérdezte:

—És mennyire délre kell repülnünk?

—Legegyszerűbb ha elrepülsz annyira délre, amennyire csak lehet, a kontinens legdélibb csücskére, az biztos a lázadóké! - legyintett egyszerűen Ninda.

S erre Tubamara látszólag megintcsak nem tett semmit, de most az átlátszó falakon át azt észlelhatték a nők, hogy az óriási szárnyak megmozdulnak, s ha nem is válnak vízszintessé, de kissé ferde szögbe állnak, majd tűzvihar tör ki a fémmadár lábaiból, s egy még annál is nagyobb lángcsóva a madár farkából, s máris iszonyatos erő préseli őket az ülésbe, és suhannak észveszejtő sebességgel az alkonyi égen...

* * *

Talán mondani sem kell, hogy óriási feltűnést keltett Íriel népe körében a fémmadár megérkezése, s a hír amit a benne érkező nők hoztak! Hogy van valahol egy másik világ, ahol nemcsak szabadon élnek a nők, nemcsak nem bántják őket a férfiak, de egyik nemnek sem kell semmit sem dolgozni, igazán hasonlatos tehát minden a papok Mennysországhoz, de ráadásul itt az emberek épp a nagy jólét miatt boldogtalanok!

—Na majd mi elmegyünk oda, és rendet teremtünk! - mondta Íriel határozottan, és megsimogatta Tubamara karját, sőt, még barátságosan, mintegy leereszkedően meg is paskolta annak arcát, vigyázva persze hogy fájdalmat ne okozzon neki. Holott óvatossága teljesen felesleges volt, mert Tubamarának az sem okozott volna se fájdalmat, se sebesülést, ha egy férfi teljes erejéből az arcába vág szeges buzogánnyal. —Majd mi megmondjuk, hogy te meg Agy nevű főnőköd miként szolgáljátok ezentúl az emberiséget! Nem lesz abban semmi hiba, bízd csak ide, kifejezetten szakértőnek tartom magamat az ilyen irányítási dolgokban! Nagyon jó, hogy épp idejöttetek ahol mi vagyunk, itt óriási szükség van rátok!

—Nem maradhatok itt, haza kell mennem, hogy újra egy legyek Aggyal!

—Haza is mész, de velünk együtt!

—Szívesen, de csak akkor tehetem, ha van köztetek férfi is!

Hát férfi akadt hamar, Arlex volt az, sőt, ott volt még Jahnallön is. És Arlex ezt kérdezte:

—De Íriel, akkor most mindenki itt hagyja ezt a már elfoglalt területet?

—Naná, még szép, hogy is maradhatnánk itt, amikor Tubamara világában sokkal jobb!

—De biztos az?!

—Láttad a fémmadarat!

—És mi lesz a többi nővel, akiket még nem szabadítottatok fel?

—Nyugi! Előbb megismerjük alaposan azt a világot... aztán, képzeld csak el, megjelenünk a papok közt ezer meg ezer fémmadárral... gondolod hogy volna bármi reményük a győzelemre?! Hogy nem futnának el?! Mert ha ennek láttán el nem futnak, az csak amiatt lesz, mert állnak egyhelyben rémülten, és félelmükben összezsúfolják magukat! Tehát menjünk csak!

—Jössz akkor te is, Arlex? - kérdezte Tubamara.

—Jó, megyek! - szólt Arlex mély lélegzetet véve.

—Te is jössz? - kérdezte Jahnallönt Tubamara.

Jahnallön bólintott.

—Ez ugye igent jelent? - kérdezte Tubamara.

—Hogyne! De szóval nem mondhatja szegény, mert gonosz férfiak kitepték a nyelvét! - magyarázta meg Jahnallön némaságát Íriel.

—Aha. Nem számít, Agy majd meggyógyítja!

—Van módszeretek a nyelv kinövesztésére?! - ámult Íriel.

—Természetesen!

Ezek után gondolható, hogy Jahnallön volt talán a leglelkesebb köztük az elutazást illetően! S így aztán Íriel hírnököket menesztett országa minden részébe, hogy kivétel nélkül mindenki gyülekezzék Kogutovi város mellett a nagy réten, még a gyerekek is! De mire a távolabbi részen lakók odaértek, addigra már nem is egyszer felszállt velük az úrkomp, s egy részüket már is felvitte az „égbe”, ahogy Íriel mondta azt, bár ez csak annyit jelentett hogy volt odafent egy igazán jókora úrhajó, alkalmas több ezer ember elszállítására is.

—Amikor Agy rájött hogy szüksége van az Alkotókhoz hasonló emberek döntésére - mondta nekik Tubamara - akkor arra is rájött, hogy ilyen embereket már csak más bolygókon lelhet fel. És megcsinálta ezt a nagy úrhajót, s ezzel elrepültem a legközelebbi lakott bolygóra, ami épp a tietek volt!

Hetekig tartott amíg mindenki fel lett víve oda, de ez annyiból jó is volt, hogy ezalatt Jahnallön nyelve is kinőtt, mert nem volt ehhez szükség Agyra sem, akadt megfelelő felszereltségű műtő a nagy úrhajóban is. Itt a nők kisebb-nagyobb nyomorékságait is sikeresen kikúrálták. Aztán amikor mindenki fent volt már, egyszer csak beindultak a hipergenerátorok, s máris megérkeztek Agy naprendszerébe...

Agy maga kissé aggódott, látva hogy a messziről hozott emberek heteken és hónapokon át csak szórakoznak, élvezik a jólétet, és legfeljebb nyelvet tanulnak, de nemigen törődnek azzal, hogy megváltoztassák az Alkotók programját! Úgy tűnt, e nagy nyomorból jött nőknek tökéletesen megfelel Agy eredeti programja, hogy szolgálja az embereket!

Ám amikor ezt udvariasan szóba hozta Írielnek, akkor Íriel megnyugtatta.

—Nincs itt semmi baj, Agy! Nem felejtettem ám el, hogy miért hoztál ide bennünket!

—Akkor kész vagytok meghallgatni az új parancsokat!

—Várj még ezzel, Agy! Előbb még tanulmányozni akarom a kultúrátokat.

—Azzal biztattátok Tubamara nevű részemet a Jupi bolygón, hogy akár azonnal is tudtok új programot adni nekem!

—Ah, mintha szemrehányás csendülne ki a hangodból! - nevetett Íriel. —De megnyugodhatsz, mert nem csaptunk be. Én már e pillanatban is tudom, hogy mi lesz az új program. Sőt, rendkívül meg lennék lepve, ha legalább úgy nagyjából ne tudná e programot kivétel nélkül minden egyes nő akit elhoztál a Jupiról, de tudja ezt még Arlex és Jahnallön is!

—Akkor miért nem mondod meg?

—Mert a pontos részletek még nem egészen világosak előttem.

—De figyelj már Íriel, hiszen én épp azért vagyok, hogy a részleteket kidolgozzam! Sőt, úgy látom hogy a társaid cseppet sem a részletek kimunkálásán fáradoznak, inkább csak szórakoznak! Ami természetesen nagyon helyes, boldog vagyok ha az emberek jól érzik magukat, épp csak azt szeretném ha előbb megkapnám az új programot tőlük, aztán nem bánom, szórakozzanak csak nyugodtan, amíg csak akarnak! És te magad is csak filmeket nézel Íriel, meg fürdőzöl, meg zenét hallgatsz, legfeljebb az őslakóimmal beszélgetsz, és nem foglalkozol holmi részletekkel!

Íriel láthatólag jót mulatott Agy türelmetlenségén.

—Ami a többieket illeti, az ne zavarjon téged, mert a legtöbben úgysem olyan okosak hogy bármit is segíthetnének. Én vagyok a vezetőjük, én meg még néhányan, például Arlex is, a mi dolgunk a célok meghatározása, de biztos lehetsz benne, hogy úgyis egyetértenek majd a döntéssel! És én igenis az elmúlt időszakban rendkívül szorgalmasan foglalkoztam a programmal, még ha te nem is vagy képes ezt átlátni!

—Ugyan miként?! - ámult el Agy igazán fölöttébb. Ám kezdett is megnyugodni. Hátha igaz amit Íriel állít! Milyen nagyszerű is, ha valaki végre leveszi a döntés felelősségét a válláról! Azaz, inkább az áramköreiről.

—Nézd, az gondolom világos előtted Agy komám, hogy csak az fogalmazhat meg egy célt, aki ismeri a körülményeket! Minél kevésbé ismeri, annál nagyobb a tévesztés veszélye! Tehát meg kellett ismernem ezt a ti fura világotokat! De ez még nem is volt minden, mert ugye belátod hogy ahhoz hogy hozzá merjek nyúlni az Alkotóid utasításaihoz, ahhoz legalább némileg el kellett sajátítanom azok tudását! No nem annyira hogy képes legyek én is építeni egy olyasféle Agyat mint te vagy, ez teljesen felesleges is, de például meg kellett ismerjem a lehetőségeidet! De az egész Világmindenséget is!

—Ez teljesíthetetlen igény.

—Nem tökéletes ismeretre gondoltam, de arra, hogy legyen némi rálátásom a dologra. Például olyasmik érdekeltek engem, hogy hány lakott bolygó van benne, milyen messzire egymástól, milyen fejlett emberek élnek rajtuk, s hogy te például milyen sok úrhajót tudsz építeni megadott időn belül... kezdesz már érteni?!

—Nem. Mi köze ennek az elsődleges programomhoz?!

—Mondd csak Agy, milyen filmeket nézegettem én leginkább az utóbbi időkben?

—Réges-régen készült, ósdi, kétdimenziós alkotásokat.

—A témákra gondolok.

—Mindenféle vérengzős, öldöklős filmeket.

—Úgy van! Épp azért néztem régi filmeket, mert az újabb filmek már másmilyenek, azokban semmi kaland nincs! De nem a vérengzés örömeért néztem ezeket, hanem hogy így megismerjem, milyen fegyverek voltak régen!

—Minek az, azt nem hagyhatom hogy bárkit is meggyilkolj!

—Pedig fogok gyilkolni! No nem itt a bolygódon... hanem, ha már arról beszéltél hogy a részletek kidolgozása a te feladatod, hát legyen! Utasítalak hogy kapcsolj be mindenkit a távkonferenciára, amit most mindjárt megtartok!

—Azokat akik veled együtt érkeztek a Jupiról, vagy minden egyes lakóját a bolygónak?

—Minden egyes lakóját! Mert most teljesül a kívánságod, Agy! Ha nem szólsz, talán még várok vele néhány napot, de már akkor sem sokáig. De akár most is megtehetem. Végülis azzal dicsekedtél hogy a részleteket nyugodtan rád bízhatom, hát tegyünk egy próbát! Készülj fel, nemsokára megkapod az annyira áhított új programodat! És megnyugodhatsz, mert abban sem fog változni a legfontosabb pont, az emberek szolgálata.

—Ezt megnyugodva hallom!

—Ellenben hogy miként kell szolgálnod az embereket... a módszer, az nagyonis megváltozik!

S amikor Agy jelezte hogy a bolygó minden lakója kíváncsian várja Íriel bejelentését, a nő így szólt hozzájuk:

—Emberek! Most nem Agy szól hozzátok, hanem én, Íriel, aki ezennel kinevezem magamat az egész bolygó királynőjévé! Tudjátok meg, hogy én egy másik bolygóról érkeztem, Agynak hála, aki elhozott engem onnan, sok-sok társnőmmel együtt. Azon a bolygón nem úgy élnek az em-

berek mint itt nálatok, hanem... - és itt Íriel részletesen elmondta hallgatóinak, hogy hogyan. Élénken ecsetelte, milyen borzalmas ott a nők helyzete. Ezután így folytatta:

—Mindez olyan iszonyú, hogy eddig szinte elképzelni sem tudtátok. De ott ez van!

Na de nemcsak erről akartam beszélni veletek. Hanem arról is, hogy Agy szerint unatkoztok! Egyre fiatalabb korban kértek a megszüntetéseket. Ha jól magatokba néztek, mind tapasztalhattok valami sóvár kielégületlenséget, életeteknek nem találtok célt és értelmet, valami nagy, valami magasztos célért sóvárogtok!

Tökéletesen meg tudom érteni e vágyatokat. Én megértem, Agy nem. De hát ő nem ember! Én azonban megértem, mert én bármilyen iszonyatos sorsban éltem is eddig hozzátok képest, hiszen még szarba is akartak fojtani, de ennek ellenére merem állítani, hogy egy bizonyos szempontból messze sokkal jobban éltem, mint ti: az én életemnek ugyanis kezdettől fogva volt célja! S ez a nők felszabadítása! Nekem tehát volt célom, de nektek nem! Nekem soha eszembe nem jutott olyasmi, hogy unatkozhatnék! Nekem nem kellett soha értelmetlen szórakozásokkal agyonütnöm az időt, mert mindig, a nap és ébrenlétem minden egyes másodpercében volt miért tevékenykednem, vagy a létfenntartásomért, vagy az életcéloimért!

Agy azt hiszi, az embereket boldoggá teszi, ha nem kell küzdeniük a létfenntartásukért. De ez nem igaz, mert boldogságot az embernek csak az önmagán túlmutató cél nyújthat! Az nagyon helyes, ha Agy leveszi a vállunkról a napi gondok nyűgét. Tegye is ezt ezután is, és segítségét hálásan fogadjuk, és nagyon köszönjük neki mindezt a sok törődést, amit értünk tesz! Agy azonban azt hiszi, hogy sikerülhet ezzel boldoggá is tennie minket, pedig ez nem igaz. Agy olyan a számunkra, mint a barbár népek gondolatvilágában Isten, de bizony az úgy van, hogy az embert magát boldoggá kizárólag az ember teheti, erre nem képes sem Agy, sem Isten! Mi emberek magunk kell célt szabnunk életünknek, ezt Agy nem teheti meg, ő csupán annyit tehet, hogy ha mi megszabtuk önmagunk célját, akkor ő, Agy segít nekünk, hogy e célt a leg hamarabb s a legkövetkezőleg elérjük!

—Nagyon helyes, nem is vágyok másra! - szólt közbe elégedetten Íriel beszédébe Agy, és valóban mélységes elégedettséget érzett. Sok évezred bizonytalansága után Íriel magabiztos beszédéből reményt merített rá, hogy az emberek valóban célt találnak végre magukak, s így megszűnik óriási felelőssége.

—Ti, kik Agy védnöksége alatt nőttetek fel - folytatta Íriel - ti nem szabhatjátok meg e célt, ezt is helyesen látta Agy. De nem azért, mert nem vagytok már genetikailag azonosak az Alkotókkal, hanem mert egyszerűen nem ismeritek a Világmindenséget, kizárólag Agy világát. Én, Íriel, én és akik velem érkeztek Jupiról, mi ismerjük azonban Jupit is, és most már Agy világát, a ti bolygókat is! Mi látjuk az új célt, és most ezt el is mondjuk nektek, nektek és Agy-nak! És biztos vagyok benne, hogy e cél ismerete olyan heves boldogságot idéz elő mindjárt bennetek, amit soha de soha nem éreztetek még születésetek óta! E cél pedig végtelenül egyszerű! Ti nagy jó módban éltek, de a Világmindenségben millió és milliárdszámra hemzsegnek az olyan bolygók, ahol minden egyes bolygón az emberek milliói és milliárdjai iszonyú nyomorban élnek és pusztulnak el! Segíteni kell nekik! Mert az egyszerű ha egy ember nagy hatalomra tett szert, de e hatalom értelmetlen, ha semmire nem tudja és nem akarja használni! Márpedig tudjátok meg, hogy én Íriel nagyon boldog voltam amikor sikerült megmenekülnöm valami veszélyből, de a legboldogabb akkor voltam, amikor másokon segíthettem! Mert akkor egyrészt jónak, nemeslelkűnek érezhettem magamat, másrészt hatalmasnak, erősnek és bátorinak is, továbbá ügyesnek és okosnak, hiszen ügyességemnek, erőmnek, okosságomnak, s természetesen bátorságomnak köszönhettem, hogy másokon segíteni tudtam! Ennyi rengeteg-sok élvezetet lelhet az ember egyszerre abban, ha másokon és másoknak segít, pláne ha életet ment!

Márpedig nektek, Agy védenecinek a sors tálcán kínálja a lehetőségét annak, hogy e csodálatos jóérzést elérhessétek! Más sem kell hozzá, mint hogy technikai tudásokat felhasználva építsetek sok-sok űrhajót, azaz, építtessetek Aggyal, akinek ehhez csak a parancsot kell kiadnotok, ezt megpakoljátok egyrészt hasznos ajándékokkal, másrészt fegyverekkel hogy védekezhessetek a gonosz emberek ellen, azután ki kell rajzani a sok-sok barbár bolygó felé, és ott terjeszteni a kultúrát és civilizációt!

—Baj van Íriel - szólt közbe Agy - mert amit akarsz, az csak akkor valósulhat meg, ha az őslakosok közt nagy vérengzést rendezel! Mert már látom, azzal akarod kezdeni, hogy a Jupira visszamész sokakkal együtt, és úgymond felszabadítjátok a nőket a férfiak zsarnoksága alól, de most mondd, miért értékeljem én többre a nők életét mint a férfiakét, amikor a programozásom szerint mindkettő egyformán ember?! Nekem teljesen mindegy hogy egy nő hal meg mert egy férfi megöli őt, vagy egy férfi hal meg, mert meg kell öljem őt a nő védelme érdekében! Hol van itt az emberiség szolgálata?!

Íriel azonban csak fölényesen mosolygott e szavak hallatán.

—Könnyedén válaszolok neked, Agy! Az a baj az okoskodásodban, hogy még a régi programod szerint okoskodol!

—Az igaz, de nem is engedhetem azt olyanná átformálni, ami nem az emberiség szolgálatából indul ki! A módszert megszabhatod Íriel, te és a többi ember, de ezt nem lehet kitörölni belőlem, mert az merő képtelenség, hiszen ha nem az emberiséget szolgálom, akkor ugyan kit és mit, magamat talán?!

—Csacsikám! Te természetesen továbbra is az emberiséget kell szolgálj, csak hogy nem kizárólag e bolygó emberiségét, de az egész Világmindenség valamennyi emberét! Amit meg az előbb mondtál a nő és a férfi haláláról, az a problémád magától megoldódik, ha megtudod, hogy én egyáltalán nem adok neked új programot! Marad a programod teljes egészében a régi, mindössze kiegészítem azt egy aprósággal!

—Éspedig?

—Éspedig azzal, hogy te eddig sajnós azt hitted, hogy az emberiség szolgálata akkor a legsikeresebb, ha az emberek számára a legnagyobbfokú kényelmet biztosítod...

—Hát nem?!

—Persze hogy nem. A szolgálatod nem akkor sikeres ha a kényelem növekszik, hanem akkor, ha az emberek *szabadsága* növekszik! A szabadság pedig azt jelenti, hogy az ember akkor szabadabb, ha több mindent tehet meg, mint korábban! Az amit eddig tettél, hogy növelted az emberek kényelmét, ennek speciális esete. Minél több szórakozást biztosítasz az embereknek, azok annál több szórakozás közül választhatnak, tehát egy kissé növekszik a szabadságuk, ez rendben van. De a szabadság nemcsak a szórakozási lehetőségek bővülése által nőhet! Na és most azt hiszem ezek után már magad is tudsz válaszolni az előbb felvetett problémára! Jupiban a nők annyira kevésbé szabadok, hogy egyáltalán nem azok. Ha ott kialakítunk egy olyan társadalmat, amiben a nők is és férfiak is annyira szabadak mint itt a te bolygódon, nos, akkor nőtt a nők szabadsága, és sokkal jobban nőtt, mint amennyire a férfiak szabadsága csökkent. Tehát úgy a Jupin élő emberiség szabadságának összmértéke jelentősen megnövekszik! Tehát efelé kell törekedni! Ha kell, akár életelvévessel, öléssel is, mert ha a szabadság növekedése jó, akkor minden ezzel ellentétes igyekezet gonosz, rossz, kiküszöbölendő negatívum, aminek elhárítása megintcsak jó! De az sem baj ha nem akarsz ölni, Agy. Semmi vész. Jobb is talán ha nem szoksz ehhez hozzá. Itt vagyunk arra én és a többi ember – legalább lesz dolgunk, és nem fogunk unatkozni! Te csak csináld majd meg az úrhajókat és a fegyvereket amiket mondunk neked, s majd mi, emberek, elmegyünk magunk a nagy, a szent felszabadító háborúba, hogy elvigyük a Világmindenség minden népéhez a korlátlan szabadság üzenetét és lehetőségét! És most felszólítok mindenkit aki hallja a szavamat, hogy szavazzon: így lesz-e hát?!

—Igen! - ordította millió és millió torok fellelkesülten. És valóban mámoros örömhullám szaladt végig az egész bolygón, mert íme, lett újra célja és értelme az életnek! És amikor Agy ellenőrizte a szavazatokat néhány másodperc alatt, csodálkozva tapasztalta hogy semmi oka és joga vitatkozni Íriellel, ugyanis teljes volt az egyhangúság: sem a Jupiról jöttek, sem bennszülött véencei közt nem akadt akár csak egyetlen ellenszavazat sem!

S ezt tapasztalva ő maga nem fellelkesült, hanem végre tökéletesen megnyugodott. Íme, jól hajtotta végre a feladatát, most már egészen biztos, hogy jó úton halad minden!

—Milyen hamar készülhet el egy ezer hajóból álló csillagflotta? - kérdezte Íriel.

—Mekkora hajókat kívánsz?

—Mint amivel mi jöttünk ide.

Agy számolt-kalkulált néhány másodpercig, majd így szólt:

—A te fogalmaid szerint elég soká, mintegy negyven év alatt.

—Semmi baj. Addig legalább megtanul mindenki harcolni, megtanulják a jupi nyelvet is, meg minden mást amit kell! - mondta Íriel határozottan. —És figyeld meg Agy, e negyven év alatt senki nem kéri majd önmaga megszüntetését! Minek is kérje, amikor tudja, hogy életének már van egy nagy és nemes célja: a szabadság szolgálata! E szolgálatot pedig tudja ugye mindenki, hogy hol kezdjük?! - tette fel a költői kérdést.

És hallgatói tudták a választ. S így történt hogy negyvenkét év és három hónap múlva sok-ezer úrhajóból álló csillagflotta jelent meg a Jupi bolygó körül, hogy elvigye az ottani nőknek a szabadságot! A flottát maga Íriel vezette.

Ez azonban már egy egészen más történet.

Vége

Elkezdve: 1999.01.10., 09 óra 25 perc

Befejezve: 2003.07.20., 12 óra 23 perc